8

IAGAN AMEIH

CHIRURGUL

EDITURA TRANSILVANIA 2012

IAGAN AMEIH

Chirurgul

IAGAN AMEIH

CHIRURGUL

EDITURA TRANSILVANIA
2016

Colecţia: CITITOR DE PROZĂ este coordonată de Emanuel Pope, Londra, Regatul Unit al Marii Britanii

Editor: Virginia Paraschiv
Director Editorial: Mihai Ganea
Coperta colecţiei: Maia Martin
Tehnoredactor: Alin Oltyan

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
IAGAN AMEIH
Chirurgul / Iagan Ameih. - Baia Mare: Editura Transilvania, 2016
ISBN 978-606-8423-28-9

821.135.1-31

Titlul original: Chirurgul
Autor: Iagan Ameih

Copyright ©Iagan Ameih, 2016
Copyright © Editura Transilvania, 2016
Pentru prezenta ediţie

Str.Luminişului nr.5/7, Baia Mare, Cod: 430333 Tel/fax: 0362 401 599, Mobil: 0748859034 E-mail: mihai_ganea10@yahoo.com

IAGAN AMEIH

CHIRURGUL

EDITURA TRANSILVANIA 2016

Pentru Robert

CUVÂNT ÎNAINTE

De peste două decenii ni se tot spune să uităm. Să uităm domnilor, să uităm trecutul, să ştergem din memorie istoria şi realitatea celor peste patru decenii de comunism românesc. Suntem în anul de graţie 2016. Au trecut 26 de ani de la răzmeriţa decembristă sau revoluţia de paie, numită de către unii politicieni, lovitura de stat din decembrie 89, după alţii. Mereu ni se cere să uităm. Nu toţi. Nu toţi, pentru că pentru unii amintirile sunt plăcute. Pentru cei care stau de partea cealaltă a ferestrelor de taină, amintirile sunt plăcute. Ca şi viaţa lor de altfel. Acestora nu li se cere să uite. Nouă ni se cere să uităm. Nouă, victimelor nefericite, nouă nenorociţilor, nouă proscrişilor, de atunci şi de astăzi. Numai noi trebuie să uităm. Noi care ne ducem în continuare acelaşi destin mizerabil, târându-ne prin lumea lor de "de aur", prin lumea în care noi doar facem figuraţie conform zicerii "e lumea lor, noi doar trăim în ea". Epoca de aur continuă într-o veselie, la alte dimensiuni şi pe alte culmi ale civilizaţiei socialiste şi comuniste româneşti. Pentru cei care ne îndeamnă, şi în ultima vreme, ne obligă prin lege, să uităm trecutul

şi faptele lor, comunismul a venit odată cu "revoluţia". Pentru ei, raiul este pe pământ. Pentru ei, raiul este şi se numeşte România.

Ni se cere să uităm. Ni se cere să nu mai pomenim de trecut. Noi, ca noi. Dar tinerii sunt curioşi. Tinereţea este vioaie şi curioasă. Tot mai mulţi sunt tinerii care vor să ştie cât mai mult, cât mai multe despre istoria socialismului şi comunismului românesc, mai exact, *cum a fost*. Pentru aceştia am scris această carte având în suflet răsunetul durerii celor care au fost victimele "fericiţilor" de azi până la moarte. Iată, dragă generaţie viitoare, ce ni se cere să uităm. Citez dintr-o inscripţie afişată pe uşa unei camere de tortură de la închisoarea politică din Sighetul Marmaţiei. Iată ce ni se cere să uităm: "*METODELE DE TORTURĂ DIN SECURITATE, DIN ÎNCHISORI ŞI DIN LAGĂRELE DE EXTERMINARE*: Bătaia cu bastoane subţiri de lemn sau de cauciuc, pe spate - Smulgerea unghiilor de la mâini şi de la picioare - Ancheta cu proiectoare puternice îndreptate spre ochii victimei fără ca aceasta să se poată mişca - Ancheta însoţită de şocuri electrice - Arderea tălpilor anchetatului cu flacăra oxiacetilenică - Bătaia la tălpi - Ancheta cu ţigara aprinsă, aplicată de preferinţă pe scrot sau pe abdomen - Bătaia în cap cu ciomagul - Bătaia la testicule cu un creion greu - Ancheta cu o pisică introdusă sub cămaşa victimei - Atârnarea anchetatului cu capul în jos - Bătaia cu vârful sau

tocul cizmei peste gura anchetatului - Forţarea celui torţionat de a mânca în genunchi pe podeaua celulei, cu mâinile legate la spate, ciorba fierbinte din gamelă - Crucificarea pe perete - Metoda tapetului - Bătaia la palme cu cravaşa, cu vâna de bou sau cu o scurtătură de lemn rezistent - Înjurăturile cele mai abjecte - Loviturile, aşa zise, libere - Strivirea unghiilor cu un cleşte special - Introducerea de beţişoare între degetele victimei - Prinderea mâinilor între două mese şi bătaia la palme, deasupra meselor - Ţipetele de groază şi gemetele - Bătaia cu ciomagul pe spate - Bătaia cu sacul de nisip - Ancheta cu câinii lupi - Bătaia cu cablul de cupru peste gambele picioarelor - Bătaia pe plăgi deschise - Bătaia cu ciomagul şi apoi aruncarea victimei pe o cale ferată - Bătaia cu ciomagul în fiecare zi (era administrată deţinuţilor condamnaţi la termene lungi) - Bătaia cu ciomagul aplicată deţinuţilor puşi să alerge în cerc în jurul torţionarului -

"Broasca" - Bătaia reciprocă, ordonată de torţionari - Un "tratament", precedat sau urmat de înjurături şi bătaie, era pedeapsa cu carcera însoţită de izolare în celule umede şi întunecoase - "Camera de chibzuinţă" - Violarea femeilor şi fetelor - Izolarea, de unul singur, a deţinuţilor în celule strâmte - Legarea de pat în poziţii incomode - Interdicţia de a fi scoşi la WC zile întregi - Bărbieritul cu barba "neînmuiată" - Simularea execuţiei prin împuşcare - Interdicţia ca deţinutul

să se aşeze pe pat sau pe duşumea - Cufundarea capului victimei în hârdăul cu apă amestecată cu fecale şi urină - Înghiţirea forţată, de către victimă, în timpul torturii, a propriilor fecale (sau ale altora) şi a urinei - Încălecarea victimei culcată pe podea şi legată de mâini şi de picioare, de către un mare număr de torţionari - Forţarea victimei înfometate de a ţine în gură timp de ore întregi, o bucată de pâine, fără a fi permis să o mestece sau să o înghită”.

Iată, deci, ce ni se propune să uităm. Să uităm, să uităm, dar să uităm odată totul. Nici măcar să iertăm, că aş a e creştineşte, să iertăm nu ni se cere. Nu! Nu ni se cere să iertăm. Pur şi simplu, să uităm. Dacă se poate, aşa, dintr-odată. Totul. Dar mai presus de orice, să nu mai pomenim de trecut. Să nu mai pomenim de trecut în niciun fel. Să nu mai pomenim trecutul, că de nu... În curând parlamentul României va adopta o lege care va pedepsi cu închisoarea persoana (şi spunând asta mă refer în special la victimele care au suportat torturile şi hărţuielile de mai sus) deci, persoana care va îndrăzni să-i spună unui fost torţionar, care beneficiază azi pentru serviciile sale aduse securităţii şi partidului, de o pensie nesimţită de bătrâneţe, uneori mai mare decât salariul unui preşedinte de stat, *SECURIST* sau *TURNĂTOR*. Până aici s-a ajuns cu democraţia post decembristă în România. Până aici. În România, procesul de restauraţie politică este în plină desfăşurare. Mai e

puţin şi gata. Culmile înalte ale comunismului, despre care vorbea cu atâta înflăcărare mult iubitul “nostru” conducător, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, au fost atinse. Niciodată un torţionar, un călău sau un simplu ofiţer de miliţie sau securitate, un militar sau un magistrat din “epoca de aur” nu ar fi visat că pentru serviciile sale şi spunând asta, mă refer în special la cele câteva “METODE” menţionate de mine mai sus, dar şi multe altele, din păcate cu miile, va primi o pensie care să-i permită, în fiecare lună să-şi cumpere un automobil.

Eroul meu, doctorul G, personajul principal din cartea de faţă, are o pensie din care abia poată să trăiască. Pensie nenorocită. Toată viaţa salariul său lunar şi mititel, întotdeauna situat la baza grilei de salarizare, era penalizat cu 10–20 procente, pe trei luni. Această penalizare se reînnoia trimestrial. Dar asta este o altă METODĂ de tortură. Eu o numesc, metoda de birou, metoda de “estimare”, metoda politică de estimare, metoda de control şi apreciere prin estimare aplicată din biroul secretarului de partid sau oricare altul din conducerea unei unităţi, socialiste atunci, comuniste azi. Iată o mostră de decizie. Decizie prin estimare.

Decizia numărul 120. Decizia numărul 120 din 18.XII.1985. Directorul Spitalului Municipal Tecuci; Având în vedere declaraţia Tov. Cruceanu Teodor, Fina Elena, Brăescu Domnica, Savciuc Marilena, privind atitudinea necuviincioasă, ireverenţioasă şi total indisciplinată a tov.Dr. G în

ziua de 18.XII.1985 în faţa secretarului Comitetului de Partid al spitalului, tov. Dr. Matran Liviu la adresa conducerii Spitalului Municipal Tecuci. Având în vedere prevederile art. 100 din Codul Muncii. In virtutea drepturilor conferite de legea nr. 5/1978. D e c i d e : Art.1. Se sancţionează tov. Dr G ,medic principal de specialitate chirurgie cu diminuarea retribuţiei în procent de 10% pe trei luni conform art. 100 lit "C" din Codul Muncii pentru atitudine necuviincioasă, ireverenţioasă şi total indisciplinată în ziua de18.XII.1985 faţă de conducerea Spitalului Municipal Tecuci. Art. 2 Cu drept de contestaţie în termen de 30 de zile de la comunicare către COM din Spitalul Municipal Tecuci. Art. 3. Cu ducere la îndeplinire a prezentei decizii se însărcinează biroul plan org. personal din Spitalul Municipal Tecuci. MEDIC DIRECTOR, L.S. ss. Inds. Dr. Secară Florică – pentru conformitate ss. Inds. L.S.

Conform art.2 din decizia de mai sus, doctorul care a sfidat partidul şi pe conducătorii săi "iubiţi", respectiv secretarul şi directorul comunist, doctorul chirurg, putea face contestaţie. Legea socialistă era dreaptă, era generoasă, era democratică, doctorul putea face contestaţie. Unde şi cum? Se spune clar în text, la COM. Ce era COM-ul? Ei bine, COM-ul, era Comitetul Oamenilor Muncii. Comitetul condus de chiar secretarul de partid PCR şi, bineînţeles, directorul unităţii socialiste. Ei,

cititorule! Spune tu, cititorule, oricare ai fi, din ţară, din Europa sau Lume, ce şanse avea amărâtul acela de doctor contestând decizia respectivă? Niciuna. Totuşi, eroul cărţii mele a făcut-o. Rezultatul a fost un dezastru pentru el. Vreme de cinci ani, periodic, a fost bombardat cu asemenea decizii ale căror scop era de a-l denigra şi împiedica să promoveze din punct de vedere material sau profesional. De a i se diminua retribuţia, pentru a-l priva, pentru moment, de un trai decent, corespunzător statutului său de om de civilizaţie iar cu bătaie lungă, şi de a-l lipsi de o pensie de bătrâneţe, dacă va ajunge acolo vreodată, decentă. Acesta este comunismul cenuşiu.

După 22 de ani, situaţ ia este aceeaşi. Ba chiar mai gravă. Doctorul G, după 41 ani de muncă, medic primar chirurg, drd. în ştiinţe medicale, lector univ., om de ştiinţă şi civilizaţie, are o pensie mai mică decât a unui măturător de stradă din care i se reţine, şi acuma, jumătate pentru “datorii prin estimare la stat” Care stat? România, ţară europeană, ţară în care conduc aceiaşi comunişti într-o veselie de nedescris. Directorul Secară? Ei bine, directorul acela, semnatar al deciziei cu numărul 120 a fost ales, democratic, senator în Senatul României după 1989 unde a stat, cu toate avantajele prezente şi viitoare la dispoziţie, unul sau două mandate. Tot în Senatul României, a fost ales democratic şi fostul prim secretar al Comitetului Judeţean de Partid, PCR şeful

comuniştilor din regiunea Dunării de Jos a României, judeţul Galaţi, tovarăşul Dina Carol. Asta e România, ăştia sunt românii. Iartă, uită, se prostituează şi se prosternează în continuare.

Cât priveşte cartea mea, am scris-o pentru cei care vin după mine. Am ţinut mult să atrag atenţia asupra pericolului cenuşiu. Să atrag atenţia întregii planete. La ora actuală, indivizii "bolnavi" şi progeniturile lor, infectaţi cu virusul cenuşiu, bântuie Europa şi Lumea. Nimeni nu-i recunoaşte, nimeni nu se protejează de pericolul cenuşiu. Ideologia lor, modul lor de viaţă şi de acţiune este din ce în ce mai contagios, mai virulent. Dispun chiar de coloane. Coloana a cincea sau a opta. Michel Dion, cândva lider înfocat al comuniştilor francezi, îi vede fanatici, fundamentalişti. Puţini sunt cei care intuiesc pericolul cenuşiu. Odată, am auzit pe cineva spunând. „Nu mi-e frică de nimeni pe acest pământ afară de Ceauşescu, ăsta este mai mare decât Dumnezeu".

De curând, la Dublin a luat fiinţă o asociaţie a românilor din Irlanda care au înfiinţat un post de radio şi televiziune şi o revistă prin care se încearcă mediatizarea problemelor culturale şi de civilizaţie care animă comunităţile româneşti locale şi din vecinătate. Spre surprinderea mea, invitatul unei asemenea emisiuni culturale, un parlamentar, un membru al senatului României, un fost secretar de stat cu problemele românilor de pretutindeni, un

demnitar din Ministerul Afacerilor Externe al României, declara că aşteaptă cu nerăbdare să treacă anul acesta, pentru că de anul viitor va părăsi definitiv ţara pentru a se integra aiurea, în altă parte. România nu-l mai satisface, România nu-l mai interesează pe acest parlamentar. O spune deschis, o spune direct, o spune în faţa camerelor de luat vederi şi a microfoanelor, o spune în faţa întregii lumi. De aici de la Dublin. Păi am sau nu am dreptate eu, atunci când zic că parlamentarul este asemeni celui care l-a introdus în urnă? Suntem oare, mai breji noi, alegătorii, masa electorală, poporul sau populaţia română? Iată ce exemplu ni se dă din partea guvernanţilor, din partea parlamentarilor care ne reprezintă pretutindeni. Aveau oare dreptate Cioran, Ţuţea sau Brâncuşi atunci când ne dojenea ţara prin zicerile lor pline de năduf? Deci, să plecăm. Eu unul, aş pleca oriunde şi oricând, dar cei care au plecat înaintea mea, au avut grijă să impună Europei şi Lumii un standard, echivalând cu o grilă de apreciere şi condiţionare a plecărilor de orice fel, dincolo de hotarele ţării. Se pare că în Europa şi restul Lumii nu poţi fi integrat dacă nu ai recomandă- rile celor care s-au integrat înaintea ta. Dacă nu ai fost membru de partid comunist sau colaborator al securităţii nu ai aproape nicio şansă. Europa şi lumea te resping din start. Mai ţineţi minte, dragii mei cititori, cum ne-a pricopsit Europa şi Lumea imediat după decembrie 89 cu “ajutoare”. Au fost de bună intenţie, recunosc, dar toate aceste ajutoare au venit, strict pe filieră

guvernamentală, deci la comuniştii guvernanţi sau parlamentari. Aceştia le-au vândut pe bani apoi fraierilor care credeau în privatizare şi democraţie, scăpând de concurenţa lor în sectorul public, transformându-i în privatizaţi sau privaţi. Proştii au dus, bine mersi, economia ţării în spate, trudind pentru impozitele şi dările, care mai de care mai împovărătoare, în vreme ce comuniştii se regrupau în sectorul public al economiei, devorând totul, distrugând infrastructura şi acumulând averi fabuloase peste noapte. Beizadelele lor au împânzit Europa şi America, s-au şcolit în marile colegii şi institute din lume urmând ca în cel mai apropiat termen să o cucerească. Europa este bătrână. Mai apare câte un Breivik care confundă semnalul de alarmă cu trăgaciul, mai apar coloanele ce bântuie ca stafiile planeta de la Noua Zelandă până dincolo de cercul polar, toţi cu tintă precisă, toţi cu programare, numai un lucru nu înţelege nimeni. Acela că poate cel mai sensibil criteriu sau marker al onestităţii unui român ar trebui să înceapă de acolo: A fost sau nu a fost membru de partid comunist, a fost sau nu a fost turnător sau colaborator la securitate. Pe ăştia, nu-i caută nimeni, pe ăştia nu-i apreciază nimeni, comuniştii cenuşii au reuşit să-i facă indezirabili şi proscrişi pe întreaga planetă. Amin!

Ni se cere, deci, să uităm. Nouă, Europei şi Lumii. Să uităm totul. Comuniştii nu şi-au făcut

decât datoria. Chiar datoria de torţionar. O cerea fişa postului. Metodele de supraveghere şi tortură, erau în fişa postului. Se putea abate cineva de la vreo prevedere stipulată în fişa postului? Nu, Doamne fereşte! Ajungea sigur coleg cu torţionatul. Dar noi? Noi, cei care am rămas în continuare victime. Noi ce trebuie să facem? Exact asta aşteptăm de la Europa, în primul rând. Recunoaşterea valorilor autentice ale românilor care nu au fost membri de partid comunist şi nici colaboratori ai securităţii criminale. Condam-narea comunismului românesc la scară europeană şi, de ce nu, mondială. Europa şi Lumea să solicite reprezentanţilor ţării să deconspire listele membrilor şi colaboratorilor la scară continentală sau universală. Nimeni, niciun şef de stat sau de guvern să nu recunoască într-un fost comunist sau securist un reprezentant al poporului roman. Dalia Grybauskaite şi Angela Merker au atins cu timiditate semnalul de alarmă. Cineva va trebui să-l mai şi tragă. Eu unul promit să nu uit nimic. Promit, Europei, Lumii şi *generaţiilor viitoare.*

Iagan Ameih

CHIRURGUL

APENDICITA DE TECUCI

Într-o seară de toamnă a anului 1984 cobora din trenul de la Bucureşti în gara Tecuci un bărbat tânăr, îmbrăcat într-un costum de motociclist, legănând pe umeri un rucsac de culoare roşie cu şină din ţeavă subţire de aluminiu. La vagonul de bagaje, se găsea ancorată o motocicletă uşoară, tot de culoare roşie, pe care era inscripţionată în părţile laterale ale rezervorului de benzină marca „MOBRA”. Atârnată de şina rucsacului se afla o cască, de aceeaşi culoare cu motocicleta, obiect pe care tânărul ce părea că vine de departe şi-l potrivi pe cap legând-o cu o curea sub bărbie. După ce îşi luă în primire motocicleta din vagon, o împinse ceva mai încolo de peron, apoi scoase dintr-un buzunar secretos al rucsacului o butelie de un litru, plină cu un lichid gălbui care se dovedi imediat că este benzină. Turnă conţinutul buteliei în rezervorul motocicletei şi porni motorul. Acesta începu să toarcă silenţios la ralanti. Un trecător se apropie de motociclist, privind curios la tăbliţa de înmatriculare care purta însemnele MM.

– Veniţi de departe, tovarăşe?

– Da! răspunse motociclistul. Vin tocmai de la Baia Mare.

– Oho! Chiar că veniţi de departe.

– Puteţi să-mi spuneţi unde este Spitalul Municipal?

Trecătorul a întins mâna şi s-a recomandat.

– Nicu Dragnev! Apoi îi arătă o DACIA 1300 vişinie, parcată în faţa gării.

– Dacă mă urmaţi, vă conduc eu. Este puţin complicat traseul, dar spitalul nu se află prea departe.

După câteva minute în care cele două autovehicule rulând pe străzi, unul după celălalt, travesând oraşul, au ajuns la spital. Un fel de conac vechi, cu câteva anexe pitite printre nişte copaci seculari care deja începuseră să se scuture cuviincios de frunzele galbene, inutile de acuma pentru ei.

– Sunteţi medic? întrebă şoferul.

– Da! Sunt medic specialist chirurg. Am fost repartizat aici, la Tecuci.

După ce a mulţumit însoţitorului său, tânărul doctor a intrat în curtea spitalului, căutând camera de gardă şi pe medicul de serviciu din seara aceea. Aşa l-a cunoscut doctorul G, medic specialist chirurg din Baia Mare, repartizat prin concurs la Spitalul Municipal Tecuci, judeţ ul Galaţi, pe medicul internist Victor Diaciuc, de gardă în acea seară pe spital.

– De unde eşti, colega?

– Din Maramureş, Baia Mare.

– Serios? Eu sunt tot din Maramureş, din Săcel.

Apoi, doctorul Diaciuc Victor şi-a întrebat colegul direct.

– Ce cauţi aici?

–Ca şi dumneata, am fost repartizat cu serviciul.

Doctorul Victor Diaciuc şi-a aprins o ţigară. A tras puternic fumul în piept, l-a dat afară cu rotocoale, aşa cum fac fumătorii înrăiţi şi pătimaşi, a stat pe gânduri câteva momente şi.. brusc, s-a întors spre proaspătul său coleg, aproape, strigându-i în faţă.

– Tinere! Ai la ora şase dimineaţa un tren. Fugi! Fugi şi nu te mai întoarce niciodată aici. Aici, este iadul! Înaintea ta, au mai plecat douăzeci de medici iar unul, doctorul Iepure, un ginecolog, a fost găsit într-o dimineaţă spânzurat în arestul miliţiei din oraş. Fugi! Fugi! Fugi înainte ca „ăştia" să te distrugă.

Doctorul G îl privea nedumerit. Diaciuc părea ciudat şi obosit.

O fi băut, s-a gândit la un moment dat, iar în loc să se sperie, s-a întins pe canapeaua din camera de gardă şi a adormit buştean. Dimineaţa cineva l-a trezit.

– Tovarăşe doctor! Tovarăşe doctor! Este ora opt. A început raportul de gardă. Într-o clipă fu în picioare. O infirmieră îl conduse prin curtea spitalului spre o clădire mai mică unde se afla sediul administraţiei. Directorul spitalului, doctorul Florică Secară l-a primit în biroul său, rece şi autoritar.

– Când plecaţi?

– Păi, eu am venit să stau, nu să plec, a răspuns doctorul G.

– Foarte bine, a rostit sec directorul. Avem nevoie de chirurgi. O să lucraţi cu doctorul Gheorghiu.

Au intrat în sala de şedinţe a spitalului unde se ţinea raportul de gardă. În fiecare dimineaţa, la ora opt fix, începea raportul de gardă pe spital. Medicii de gardă, prezentau evenimentele din ultimele 24 de ore, Bolnavii prezentaţi la cabinetul de urgenţe, câţi dintre aceştia s-au internat, pe spital, pe specialităţi medico-chirurgicale, sex, vârstă şi diagnostic. Atâtea şi atâtea cazuri, urmate apoi de câteva anunţuri din partea administraţiei şi uneori, mai rar, cate o discuţie pe marginea unui caz sau o temă ştiinţifică de rutină. După o jumătate de ora, medicii, părăseau clădirea administraţiei şi se îndreptau, fiecare spre secţia unde îşi desfăşura activitatea. Urma vizita de dimineaţă a bolnavilor şi programul operator la chirurgie şi specialităţile chirurgicale. La interne şi celelalte specialităţi, se făceau tratamentele corespunzătoare, foile de observaţie a bolnavilor internările şi ieşirile din ziua respectivă. Activitatea era suprave-gheată de conducere şi permanent de către tovarăşul maior Baciu de la „securitate” care sub pretextul că-şi vizitează soţia, funcţionară la administraţie, era prezent zilnic în unitate.

Doctorul G a fost prezentat, la sfârşitul

raportului de gardă, colegilor. Scurt şi oficial. Ca un anunţ de rutină. Cu Diaciuc făcuse cunoştinţă deja. Restul colegilor avea să-i cunoască pe parcursul a câtorva zile de activitate. Chirurgii erau doi. Doctorul Hâncu şi doctorul Gheorghiu. Mai era şi doctoriţa Bohotin, Bohotin Maria Jana, anestezista. O colegă ciudată şi nefericită.

După o săptămână, G a realizat viaţa din secţie la parametrii săi reali. Hâncu, era bătrân, epuizat şi fără entuziasm profesional. Aştepta pensionarea şi retragerea cu demnitate din spital. Gheorghiu, era aproape orb. Purta ochelari masivi de culoare neagră, aduşi pe comandă specială din Israel, având lentile heliomate cu dioptriile minus 16 la ochiul stâng şi minus opt la cel drept. Ce resort îl împingea pe acest om să facă chirurgie în asemenea condiţii, se gândea G? Avea să afle în zilele următoare. Avea să afle şi să se cutremure. Gheorghiu fusese medic şef al raionului Panciu, director de spital la Panciu, apoi la Tecuci şi şeful secţiei de chirurgie a spitalului municipal. G avea să afle şi faptul că acest medic nici măcar nu absolvise o facultate de medicină generala ci una cu termen redus, de igienă. Promovarea în specialitatea de chirurgie era nefirească în asemenea condiţii. Au trebuit mari şi politice intervenţii făcute în acest sens. Dar de ce chirurgie? Doctorul Gheorghiu era apreciat de partid. Toată protipendada feminină de la Tecuci îl căuta şi aprecia. Ciudat. Foarte ciudat. Erau

tovarăşele prim secretare, Emilia Andronache, Ortansa Grecu, tovarăşele Simionică Ruxandra şi nu ultima tovarăşa secretară cu propaganda, tovarăşa Violeta Tatomir. Mereu era căutat mereu i se aduceau paciente la operat. Era căutat şi de tovarăşii de la miliţie, soţia comandantului miliţiei, tovarăşa asistentă Vâlcu era chiar şefă. Asistenta şefă la secţia de boli interne a spitalului. Dar tovarăşa Baciu? Am mai spus doar. Era soţia ofiţerului de securitate care supraveghea spitalul. Doctorul Gheorghiu era căutat tot timpul. Cât a ţinut nebunia cu avorturile, acel decret criminal şi aducător de nenorociri pentru femeile din România, Gheorghiu şi Spitalul municipal Tecuci au fost solicitaţi, din greu, de femeile din zona geografică corespunzătoare. Dar şi din zonele limitrofe, uneori şi din afară. Grosul clientelei o constituiau femeile conducătorilor comuniş ti de partid, miliţie şi securitate. De aici, din aproape în aproape, se răspândea, ca o pecingine, apendicita de Tecuci sfidând bunul simţ medical şi orice etică sau deontologie profesională.

Ce operaţii făcea Gheorghiu? Doctorul Gheorghiu făcea operaţii de apendicită. Apendicectomii. Asta făcea! Apendicectomii. Le făcea ajutat de sora Nasie sau Melnic Mimi, dar şi altele, toate secondate de sora Ţarină. Toate erau asistente dar evoluţia lor spre acest statut profesional era dubioasă, la unele, mai ales. Ţarină avea studii modeste, elementare dar deţinea

monopolul pansa-mentelor în postoperator. Chirurgii nu-şi pansau pacienţii după operaţie. De acest lucru se ocupa tovarăşa Ţarină. Gheorghiu instau-rase această regulă. De necrezut. Chirurgii, în afară de Gheorghiu, nu aveau voie să-şi panseze după operaţiile efectuate pacienţii. Pansamentele şi controlul plăgilor operatorii le făcea numai Ţarină. Strict. Numai Ţarină. Târziu de tot, G îşi va da seama şi de ce? Firesc, nimeni nu trebuia să aibă acces la pacientele operate de Gheorghiu. Puteau să vorbească cu un eventual intrus şi atunci, chiar din greşeală, ar fi putut deconspira afacerea cu trompele. Deci, pansamentele şi controlul plăgilor operatorii le făcea numai Ţarină. Uneori, aceasta infecta, cu bună ştiinţă, plăgile la pacienţii operaţi de G ca să-l compromită. Plăgile supurau, aşa că G îşi păzea cu străşnicie pacienţii. Mersese până acolo încât lăsa plăgile la vedere şi pândea prin uşa salonului paturile cu ochii pe Ţarină. Venea noaptea la spital şi pansa, dacă era cazul, pacienţii operaţi de el, recomandându-le să nu accepte să umble nimeni la plaga operatorie fără acordul său. Pe Ţarină, lumea o ştia de „doctoriţă”. Aşa i se şi adresa, mai ales femeile de la ţară, *doctoriţa* Ţarină! Apendicita de Tecuci însemna, pentru o femeie în plină maturitate sexuală, şi ligatura bilaterală a tubelor uterine. Legatul trompelor, cum i se mai spunea. Manopera era una criminală. Echivala cu o mutilare. O mutilare definitivă şi cu grave consecinţe psihice şi biologice. Clientela

doctorului Gheorghiu era o clientelă plătitoare. Afacerea cu trompele mergea bine. Era cunoscută de toţi. Organele de partid, miliţie, securitate şi chiar Ministerul Sănătăţii. Era încă o alternativă, numită de români, *găselniţă* opusă politicii demografice a partidului şi conducătorilor săi iubiţi, tovarăşii Elena şi Nicolae Ceauşescu. Apendicita de Tecuci.

PROCESUL DE PATERNITATE

I se spunea Nea Voicu. Locuia la etajul şapte al blocului turn cu numărul 58 de pe strada 7 Noiembrie situat în apropierea Gării de Nord din Tecuci. Era un om mic de statură şi foarte sprinten. Când mergea pe stradă aproape alerga. Nea Voicu era un om respectabil. Avea un loc de muncă şi încă unul special. Era un fel de responsabil la depozitul de cereale de la Frunzeasca. Frunzeasca de lângă Muntenii de Tecuci. Comună fruntaşă în întrecerea socialistă pe judeţ a Cooperativelor Agricole de Producţie. Depozitul de cereale de la Frunzeasca aduna întreaga producţie din zonă pe un an. De aici, porumbul sau grâul se încărcau în vagoanele de marfă speciale şi plecau aiurea spre o destinaţie necunoscută. Aici Nea Voicu avea un nume oficial. Tovarăşul Voicu.

Tovarăşul Voicu cântărea camioanele şi căruţele cu grâne care veneau din teritoriu şi elibera bonurile cu înscrisuri. Totul era bine cântărit, bine verificat, până la ultimul bob. După depozitare, în hale spaţioase, bine aerisite şi luminate, cerealele erau evaluate şi sortate pe soiuri şi calităţi apoi introduse în saci sigilaţi şi cântăriţi conform standardurilor dictate de la Judeţ. Tovarăşul Voicu

era membru de partid. Partidul Comunist Român. Un tovarăş destoinic şi devotat cauzei. Care cauză? Nici el nu ştia. Era un executant model, ca oricare altul din Republica Socialistă România. Un executant şi un colaborator. Ofiţerul de securitate însărcinat cu supravegherea locului de muncă a tovarăşului Voicu, a sa şi a familiei sale avea doar aprecieri corespunzătoare în privinţa aceasta. Era un bun tovarăş , era un bun colaborator. Aşa ca mare i-a fost mirarea omului când într-o zi l-au vizitat cei de la Miliţia municipiului Tecuci şi i-au pus cătuşe.

– Da ce am făcut, tovarăşi? a zis Nea Voicu nedumerit şi speriat în acelaşi timp.

– Mai întrebi? spuse căpitanul Furtună de la Miliţia Tecuci. Ia priveşte tovarăşe la rulmentul ăsta ascuns sub tara cântarului pentru cântărit remorci de tractor. Ia priveşte, tovarăşe Voicu, cum la fiecare remorca cântărită furi statul socialist cu doi saci de grâne. Păi vezi matale, tovarăşe, asta?

Nea Voicu, prins cu rulmentul sub cântar, făcea feţe, feţe şi se lăsa greu. Miliţienii îl încolţiseră conform profesiei şi indicaţiilor de rigoare. Flagrantul era evident. Ani grei de puşcărie îl aşteptau de acu înainte. Nea Voicu se gândi puţin, apoi trase aer în piept cu putere şi strigă.

– Staţi tovarăşi! Opriţi-vă! Scoateţi astea şi arătă cătuşele, sunt nevinovat. Rulmentul nu este al meu. Nu l-am pus eu. Rulmentul este al altcuiva. Al

altcuiva şi nu pot spune al cui.

– Tovarăşul Voicu! Matale eşti nebun. Miliţienii îi plimbară prin faţă rulmentul greu de câteva kilograme. Păi ăsta ce este? De unde l-am scos noi, chiar sub nasul matale ei, ce zici?

– Nu-i al meu tovarăşi, nu-i şi nu-i. Nu-i al meu.

– Dar al cui?

– Nu pot să spun.

– Ei atunci hai la sediu. O să spui acolo.

– Nu spun, nici acolo. Nu spun că e de rău.

– Ei, lasă tovarăşe, lasă că o să spui tot că doar ne cunoaştem de atâta amar de vreme. Ştii că de noi nu te poţi ascunde.

Nea Voicu se lăsa greu. Greu de tot.

– Nu înţelegeţi că nu pot spune că e de rău?

– Da spune odată omule, că rămâi în arest la noapte.

Şi l-au dus la Tecuci. La Miliţia din Tecuci. După o oră de arest Nea Voicu a strigat.

– Tovarăşul Vieru! Tovarăşul prim vicepreşedinte, Vieru. Al lui este rulmentul. El mi-a spus să-l pun acolo.

– Asta înseamnă că la fiecare remorcă rămân doi saci. Doi saci pentru tovarăşul prim vicepreşedinte, Vieru?

– Da! Doi saci. Sacii tovarăşului Vieru.

– Frumos! Frumos ai mai dres-o Nea Voicule.

Frumos, n-am ce zice. A mai adăugat căpitanul Furtună. O să stai matale aici câteva zile până definitivăm dosarul şi apoi la instanţă. Te aşteaptă ani grei de puşcărie, Nea Voicule! Ai încurcat-o rău de tot.

Nea Voicu era ud tot. Transpirase şi tremura ca varga. Tremura ca varga de frică şi nedumerire. Mai mult de nedumerire, ca treaba cu rulmentul chiar era adevărată. Era înţelegerea lui cu primul vicepreşedinte de la Comitetul municipal de partid. Tovarăşul prim vice Vieru. Ei, acu-i acu, cum o scoate el la capăt. Furtună nu glumea, iar miliţienii care-l însoţea păreau serioşi şi oficiali. Nea Voicu era disperat. Se lăsase seara, apoi noaptea şi biruit de gânduri şi deznădejde, adormi spre dimineaţă, visând mereu rulmenţi şi miliţieni, de-a valma într-un coşmar chinuitor din care se trezi scuturat de umăr cu brutalitate de şeful arestului, un plutonier major fără chipiu şi cu vestonul descheiat complet.

– Hai! Fuga la interogatoriu.

În biroul mare de la etajul miliţiei, îl aşteptau mai mulţi tovarăşi miliţieni. Majoritatea erau îmbrăcaţi civil. Doar tovarăşul Mavrochefalos era în uniformă de ofiţer. Ceilalţi în frunte cu Furtună purtau haine civile. Fumau şi discutau banalităţi, aşa ca să treacă vremea. La apariţia lui Voicu s-au întors fiecare spre masa lui de lucru, iar Nea Voicu, abandonat de însoţitorul sau la uşă a rămas în picioare tremurând şi aşteptând ca cineva să-l bage

în seamă. Dar degeaba. A trecut mai mult de un sfert de oră până să catadicsească cineva să-i acorde vreo atenţie. În cele din urmă Furtună, căpitanul Furtună se ridică de la birou şi spuse lui Mavrochefalos.

– Să-l ducă înapoi, la arest. Nu am timp de el acuma. O să-l interoghez mâine. Zicând asta şi-a luat haina din cuier şi a ieşit pe uşă. Nea Voicu fu luat de şeful arestului şi condus la celulă. Altă zi, altă noapte, alte emoţii şi gânduri nenorocite. Nea Voicu se simţea înfrânt. Înfrânt şi distrus. Nici acasă nu se mai putea gândi. Ar fi vrut dar nu putea. Îi venea să se spânzure. Să se spânzure, da cu ce. Miliţienii îi luaseră până şi şireturile de la pantofi inclusiv cureaua. Cureaua şi şireturile, asta ca să nu-l bată gândul la ceva anume. Nea Voicu îşi aminti de doctorul Iepure. Ginecologul. Fusese arestat cu ceva vreme în urmă, pentru un avort, se pare. O noapte întreagă a stat la arestul miliţiei din Tecuci. Dimineaţa l-au găsit spânzurat. Atât i -a fost bietului doctor. A fost mare harababură atunci. Au venit şi de la Bucureşti. Acuma cu avorturile se ocupă tovarăşul locotenent Munteanu.... Nea Voicu a tresărit. Cineva umbla la uşa celulei. Auzi zgomot de cheie răsucită în broască, iar uşa s-a deschis uşor.

– Hai, Nea Voicule, hai tovarăşe Voicu, ia-ţi lucrurile şi vino.

Nea Voicu s-a speriat de-a binelea.

– Unde mă duceţi?

- La comandant! La tovarăşul comandant.

– La tovarăşul Vâlcu? La tovarăşul maior?

– Hai, hai! Că e târziu. Mai trebuie să mergem şi acasă.

Ajuns în biroul comandantului Nea Voicu privi la ceasul pe care tocmai i-l restituiseră cei de la arest, împreună cu şireturile de la pantofi şi cureaua de la pantaloni. Era ora zece. Zece seara. În birou, trei persoane îl priveau jovial şi clătinau din cap.

– Tovarăşul Voicu, tovarăşul Voicu! În ce belea ai intrat, tovarăşe. Da uite, noi, miliţia şi partidul vrem să te ajutăm. Să te ajutăm tovarăşe, că eşti de-al nostru, om cu origine bună, muncitor harnic şi devotat cauzei partidului. Toţi mai greşim, dar partidul ne ajută să ne îndreptăm şi noi, la rândul nostru trebuie să ajutăm partidul că, vezi matale, tovarăşe Voicu, aşa e drept, să ajutăm şi noi partidul şi cauza partidului şi a poporului, cauza socialismului, cum bine zice şi tovarăşul Ceauşescu, conducătorul nostru iubit. Ei, ce zici tovarăşe Voicu?

– Ce trebuie să fac? Răspunsul a venit scurt şi la obiect. Ce trebuie să fac, tovarăşi?

– Să mergi acasă şi să-ţi vezi de treabă. Asta trebuie să faci. Partidul şi Miliţia a analizat situaţia

matale şi am hotărât să te ajutăm. Da şi matale trebuie să ne ajuţi pe noi. Trebuie să ne ajuţi că aşa e drept, nu?

– Păi ce trebuie să fac? Nea Voicu se vedea deja afară. Chiar trăgea cu coada ochiului pe fereastră, în stradă. Devenise grăbit, agitat. Spuneţi tovarăşi, spuneţi tovarăşi, ce trebuie să fac?

– Nu te grăbi, tovarăşul Voicu, nu te grăbi că mai ai un necaz. Mai ai un necaz tovarăşe, un necaz serios.

Nea Voicu se aşeză pe un scaun. Simţea că iar îl apucă tremuratul din picioare şi transpiraţiile alea reci. O spaimă puse stăpânire pe fiinţa lui obosită de uraganul de emoţii şi trăiri din ultimele două zile. Era la capătul puterilor. Abia mai reuşi să şoptească.

– Ce s-a mai întâmplat, tovarăşi?

Cei trei miliţieni s-au uitat unul la altul zâmbind şi făcându-şi cu ochiul, apoi cineva rupse tăcerea ce se instaurase în biroul comandantului cu câteva minute în urmă şi zise.

– Nea Voicule, matale ai o fetiţă?

– Da! Lăcrămioara, o fetiţă de 15 ani, în clasa a noua.

– Să-ţi trăiască, Nea Voicule. Să-ţi trăiască!

Şi iarăşi tăcerea se aşternu în biroul comandantului miliţiei din Tecuci. O tăcere rău prevestitoare pentru Nea Voicu. Ridică capul şi

întrebă nedumerit.

– Da ce-i cu fetiţa mea?

– E gravidă! Tună şi fulgeră teroarea jovială din biroul comandantului miliţiei municipiului Tecuci, judeţul Galaţi, România. E gravidă, tovarăşul Voicu! E gravidă, iar noi, noi partidul şi organele de miliţie vrem să te ajutăm.

– Dar cum e... gravidă? Nu, nu se poate! E doar un copil. Abia s-a operat de apendicită.

– Ei, vezi? Asta e, apendicita aia, acuma are ochi. Ai priceput?

Nea Voicu chiar că nu mai pricepea nimic. Era năuc. Înţelegea doar un singur lucru. Acela că miliţieni nu glumeau, iar adevărul părea să fie de partea lor. Încercă să riposteze într-un fel.

– Cine.. cine a făcut-o?

– Ei, ia ghici. Cine a operat-o, cine?

– Doctorul G, el a operat-o, dar operaţia a fost bună, reuşită, cum să zic, fata nu are nimica acuma, a fost şi la control.

– Asta e! zise miliţianul satisfăcut. A fost la control. A fost la control. De mai multe ori. De mai multe ori şi uite, uite că s-a întâmplat. Doctorul ţi-a aranjat-o, e gravidă.

– Dar de unde ştiţi tovarăşi? Nea Voicu se enervă deodată. De unde ştiţi?

Miliţienii se priviră unii pe alţii cu înţeles apoi

unul, mai autoritar, i se adresă pe un ton oficial.

– Noi, tovarăşe Voicu, noi, organele de partid şi miliţie ştim totul. Asta să-ţi intre bine în cap. Noi ştim totul!

– Am să-l omor pe doctor, asta am să fac, am să-l omor!

– Lasă, lasă asta! Asta e treaba noastră. De doctor ne ocupăm noi. Matale stai acolo la masă. Ia hârtie şi scrie. Scrie ce-ţi dictăm noi. După aia poţi să mergi acasă şi să aştepţi. De doctor ne ocupăm noi.

Nea Voicu trase un scaun spre birou. Acolo îl aşteptau pregătite câteva coli de hârtie şi un stilou.

– Scrie! tună o voce. Scrie aşa.

– Către Tovarăşul Nicolae Ceauşescu...

Către tovarăşa Elena Ceauşescu... Către procurorul general al Republicii Socialiste Romania... Către redacţia ziarului „Scânteia”.

Nea Voicu scria. Scria de zor. Scria tot ce i se dicta. Până la miezul nopţii a tot scris, iar la sfârşit a semnat toate hârtiile cu semnătura lui caligrafică, cu semnătura lui caligrafică şi veche. Apoi a ieşit în stradă. Era noapte, era rece, era linişte. Nici ţipenie de om. A luat-o încet spre casă. Spre casă pe strada 7 Noiembrie, num ărul 58, etajul şapte. Acolo îl aşteptau nevasta şi fata. Urma altă noapte.

SECERA ŞI CIOCANUL

Doctorul G era în sala de operaţii când tovarăşa Mimi, asistenta şefa de la blocul operator îşi vârî tărtăcuţa buhăită pe ghişeul de la sterilizare şi anunţă.

– Doctorul G este chemat la direcţiune.

– Păi.. nu le-ai spus că operez? Mai am două apendicite şi o hernie în program.

– Tovarăşul director a zis să lăsaţi totul şi să veniţi. Este şi tovarăşul Mocanu şi tovarăşa Tatomir şi cineva de la Miliţie.

– Bine! Spune tovarăşului director că vin imediat. Operaţia fiind la sfârşit, puse ultimele fire la piele şi rugă sora instrumentară să aplice pansamentul de protecţie.

Era prea de tot. Să întrerupi programul operator aşa, dintr-odată, era împotriva firii. Normal trebuia să continue altcineva activitatea operatorie. Dar cine? Şeful chirurg? Ei na! Dar acesta nu prea opera. Intra în sala numai cu „fetele" lui. Nişte asistente bătrâne, unele foste surori sau infirmiere care i-au rămas devotate de-a lungul timpului încă de pe vremea când era medic şef de raion la Panciu şi secretar de partid, apoi director la Spitalul din Tecuci şi Secretar de

partid. Şeful era aproape orb. Fetele îi făceau amărâtele de apendicite dintre care unele ajungeau la Galaţi cu peritonite grave postoperatorii, încât devenise celebră în lumea chirurgicală a judeţului şi chiar la Bucureşti denumirea de „Apendicită de Tecuci”. Doctorul G ştia. Ştia care era motivul supravieţuirii acestui chirurg nevăzător în lumea medicală din zonă. Se spunea că în timpul operaţiei de apendicită, unor paciente li se ligaturau tubele uterine. Operaţia costa mulţi bani şi o parte din clientelă provenea chiar din rândurile cunoştinţelor apropiate ale tovarăşelor prim secretare sau secretare cu propaganda ale partidului. Gurile rele vorbeau că tovarăşa secretara Tatomir ar fi fost, şi ea, clienta doctorului Gheorghiu, şeful secţiei de chirurgie a spitalului municipal Tecuci.

Doctorul G a intrat în biroul directorului. Directorul, tovarăşul doctor Secară, anatomopatolog, era un om mic de statură. Fuma mult şi îi plăceau femeile. Era prieten cu doctorul Matran, secretarul de partid al spitalului şi bineînţeles cu Gheorghiu. Împreună formau un trio de temut. Reuşiseră în ultimii douăzeci de ani să determine peste patruzeci de medici să părăsească Tecuciul. Şi toţi cu tinichele la coadă. Doctorul G spunea, ori de câte ori îi vedea împreună, pe Secară şi Matran.

– Secera şi ciocanul! Ăştia iar pun ceva la cale.

Când era supărat, Secară chema pe doctoriţa Eugenia Nistor, de la Interne, să-i ia tensiunea

arterială şi se plângea că-i este rău de la discuţia cu doctorul G care îl înfrunta sistematic şi îi făcea probleme. Doctorul Matran era şi el în biroul directorului. Lângă acesta, stătea ţeapănă pe un scaun tovarăşa secretară cu propaganda, Tatomir de la comitetul municipal de partid Tecuci. Drept în faţa tovarăşei Tatomir, se postase în picioare doctorul Mocanu, directorul Direcţiei Sanitare a judeţului Galaţi, încadrat de doi ofiţeri, unul de la miliţie, maiorul Vâlcu, comandantul Miliţiei municipiului şi celălalt de la securitate, tovarăşul maior Baciu, responsabil cu problemele de sănătate, printre altele. Undeva, lângă uşă, cu spatele la calorifer, aşteptau două mogâldeţe. Un bărbat de statură mică, îmbrăcat într-un costum ieftin de culoare cafenie cu o cravată neagră la gât şi o copilă în uniformă de liceu, purtând o cordeluţă albă de plastic peste părul negru şi cârlionțat. Erau Nea Voicu şi fiica lui, Lăcrămioara.

Doctorul G a rămas în picioare. Tovarăşul Mocanu a început discuţia.

– O cunoşti pe domnişoara, doctore? Şi arătă spre fată

– Nu înţeleg! răspunse G, încercând să câştige ceva timp. Simţea că este o făcătură, dar nu ştia de unde să o apuce ca să-i dea de capăt.

– Cred că este o confuzie, zise G, încercând să fie calm. Nu mai înţeleg nimic. În fond, pentru ce

m-aţi chemat aici din timpul programului operator?

– Păi doctore, zise Mocanu zâmbind, domnişoara te iubeşte şi trebuie să te căsătoreşti cu ea. Apoi a continuat cu multă fermitate. Domnişoara este gravidă, doctore. Este gravidă din cauza matale tovarăşe doctor. Din cauza matale. Ei, ce zici acuma?

Doctorul G privea în jur năuc. Chiar nu mai ştia ce să spună. Încerca să se adune cu gândurile, dar nu reuşi pe moment. Apoi tresări deodată

– În ce lună eşti gravidă? se adresă G domnişoarei.

– În luna a treia, răspunse Mocanu în locul fetei.

– Ei şi ce-i cu asta, se însufleţi doctorul, în fiecare dimineaţă la raportul de gardă se vorbeşte despre trei sau patru avorturi incomplete care s-au completat noaptea. Apoi, ca unul care cunoaşte foarte bine situaţia, spuse. Consideraţi şi sarcina domnişoarei incompletă şi o completaţi rezolvând cazul cu bunăvoinţă ca pe toate celelalte.

– A! Nu, tovarăşe doctor, zise Mocanu supărat, Nu! Noi organele sanitare, partidul şi miliţia vom veghea ca acest copil să se nască şi se va naşte, fi sigur. Mai gândeşte-te G, mai gândeşte-te!

Doctorului G înţelese situaţia pe loc. Era o făcătură.

– O clipă! se gândi G rapid, o clipă. Nu credeţi că este prematur să vorbim de o paternitate?

– Vom vedea, veni răspunsul, dar până una alta, pregăteşte-te de nuntă, pregăteşte-te să fii tată.

Doctorul G tăcu. Situaţia era într-adevăr năucitoare. Încercă să zâmbească, dar o făcea cu mare greutate şi zâmbetul sau semăna mai mult a grimasă, a nenorocire şi a neputinţă decât a glumă. Un fel de haz de necaz sau nici măcar atâta. Dintr-odată i se făcu greaţă. O greaţă de aia cu spasme şi scârbă. O greaţă mentală. Şopti aşa, aşa ca pentru sine.

– Jeguri sanitare!

–Ce spui acolo doctore? îl interpelă Mocanu.

– Eu?...nimic. Nimic, doar că m-a apucat dintr-o dată o chestie. O chestie de la colecist.

Tovarăşii aruncaseră zarurile. Peste şase luni urma să apară o citaţie. O citaţie şi un proces. Un proces de paternitate. Un proces de paternitate în toată regula. Iar până atunci o lume nenorocită va bârfi nebună pe marginea subiectului, uitând cu desăvârşire de zvonerii şi răspândacii doctorului G şi de politica demografică a partidului comunist român şi a conducătorului său iubit, boicotată chiar de fidelii săi susţinători.

Când a ieşit din biroul directorului G a întâlnit-o pe Coca. Coca infirmiera de la chirurgie. Fată bună la toate, cum i se mai spunea. Harnică şi respectuoasă.

– Buna ziua domnule doctor! Bună ziua.

– Bună Coca! Da nu ţi-e teamă să mă saluţi? Nu ţi-e frică?

– Lasă, domnule doctor că nu-mi desfac ei mie contractul de muncă numai pentru asta. Iar dacă mi-l desfac, atâta pagubă. Găsesc eu de lucru în altă parte.

Doctorul G îşi aminti, încă o dată, de vorbele secretarului de partid şi ale prietenului său Gheorghiu.

– Este suficient numai să-l salutaţi pe G şi

vi se va desface contractul de muncă cu litera „i”, adică, pentru indisciplină. Indisciplină şi altele...

Parşivă adunătură de tovarăş i. Doctorul G privea cu duioşie la Coca. Era o femeie tânără şi frumoasă. Nu avea bărbat. Era o fată naivă şi de treabă. În curând avea să afle şi cum au pedepsit, gorgonele, răzvrătirea lui Coca. Dar mai târziu. Mai târziu şi cu bătaie lungă. Asta era răzbunarea partidului. Cu efect întârziat. Coca a murit peste un an. A murit într-o zi. A murit în urma unui avort provocat. Cei de la ginecologie, cei de la secţia de ginecologie care făceau parte din conducerea spitalului şi a organizaţ iei de partid, au refuzat să o ajute. Resturile avortului incomplet sau infectat în urma refuzului de a se completa prin chiuretaj, eliminând conţinutul uterului infectat. Aprobările miliţiei, şi ale procuraturii, nu au ajuns la timp şi niciodată la Foaia de Observaţie Medicală a

pacientei Coca. Coca a murit cu stare septică gravă. A murit în şoc toxico-septic. Dar mai târziu. Jegurile sanitare au urmărit-o până au prins-o vulnerabilă. Atunci au pedepsit-o. Au pedepsit-o în stilul lor caracteristic, politic, ştiinţific şi medical.

UN AVOCAT ISTEŢ

Începuse bairamul. Într-o dimineaţă, o bătrânică îmbrăcată după moda măicuţelor pravoslavnice, ortodoxe de cult vechi, agita în faţa ferestrelor secţiei de chirurgie un ghemotoc de scutece care, conţinea în centrul său o mogâldeaţă de prunc nou născut şi ţipa în gura mare, cât o ţineau puterile.

– Lume, lume! Veniţi lume să vedeţi fetiţa doctorului G. veniţi să vedeţi. Lume, lume!

– Hoaşca dracului! zise Coca, infirmiera de la secţia de chirurgie care tocmai trecea prin curte pe lângă Madam Voicu, căci ea era cu bebeluşa în braţe, împingând-o spre poarta spitalului.

– Arză-te-ar focu de curvă! îi răspunse, nu mai prejos, Madam Voicu, grăbindu-se spre duba ambulanţei în care o aştepta, pentru a merge acasă, Lăcrămioara, fiica ei lehuză.

La ferestre se adunase tot personalul spitalului. Lumea râdea şi se amuza pe socoteala spectacolului din curte. Apoi totul se linişti. Duba ambulanţei dispăru după colţul străzii, ducându-le la domiciliul lor de pe

strada 7 noiembrie, numărul 58, pe Lăcrămioara, bebeluşa şi, bineînţeles,pe Madam Voicu care o ţinea în braţe, de două ori maternă.

Doctorul G era în sala de operaţii. Opera un ulcer gastric perforat cu peritonită secundară. Opera cu o asistentă. Anestezia şi-o făcuse singur. Doctoriţa Maria-Jana, anestezista spitalului, ca de obicei, nu era funcţională la ora aceea. Practic, îşi luase porţia de votcă mai devreme, ştiind că operează G. Acesta o ţinea în sală la capul bolnavului, unde doctoriţa moţăia făcându-se că asistă anestezia făcută de chirurgul operator.

– Rachidiană asistată! zicea ea, evitând să intubeze bolnavul. Evita din cauză că îi era frică. Puncţia rachidiană o făcea tot medicul chirurg G. Doctoriţa evita intubarea. Evita pentru că îi era teamă. Îi era teamă că bolnavul, pacientul odată intubat, nu se va mai trezi din anestezie. Nu se va mai trezi dacă îl intubează. Toată lumea ştia adevărul. În contextul deprofesionalizării globale a spitalului, în general, şi a secţiei de chirurgie, în special, anestezistei i se estompase curajul profesional, până la abolire. Evita intubaţiile la pacienţi, preferând anesteziile scurte, "pe venă" cu stupefiante uşoare, asociate cu analgezice minore curente, recomandând, atunci când i se cerea o anestezie generală prin intubare, trimiterea cazului la eşalon superior. Adică, la Spitalul judeţean Galaţi sau Iaşi.. Aşa că şefii chirurgi de la Galaţi şi

Iaşi, nu duceau lipsă de pacienţi. În realitate, doctoriţa aceasta, Maria-Jana, era şi ea o victimă. O victimă fericită.

G râdea uneori atunci când o simţea băută, râdea şi zicea asistentei care îl ajuta când opera.

– Dublă anestezie. Pe lângă rachidiana mea, pacientul se mai ameţeşte şi de la halena cu etanol pe care o emană anestezista.

Asistenta roşea, pleca capul în plagă şi tăcea. Tăcea, pentru că doctoriţa Maria-Jana, avea funcţie de conducere în partid. În plus, tot ea asista şi rachidienele lui Gheorghiu. Adică, apendicectomiile de complezenţă. Apendici-tele lui Gheorghiu. Pacientele “speciale”. Pacientele aduse de către tovarăşele primărese sau tovarăşele secretare cu propaganda, pacientele cărora li se ligaturau tubele uterine. Asta era situaţia cu apendicitele lui Gheorghiu. Vorba unui activist de partid mai şugubăţ.

– Mergem înainte, tovarăşi. Din prostie în prostie, din greşeală în greşeală, înainte spre victoria finală.

Înainte mergea şi G. În timp ce opera, îşi zice în gând.

– Mergi înainte G, şi dacă soluţia pe care o cauţi nu există, Dumnezeu va crea una şi pentru tine.

Nu peste mult timp, adică exact după şase luni, primi citaţia de la Judecătorie. Era citat la procesul

care urma să se desfăşoare în vederea stabilirii paternităţii la minora Ana Maria Voicu.

G. se duse cu citaţia la avocatul Michael. Acesta era la domiciliul său de pe strada Galaţi, beat criţă. Nici nu s-a uitat la citaţie.

– Lasă, doctore că trec mâine pe la tine şi discutăm.

– Păi, peste o săptămână este procesul.

– Ei, şi? zise avocatul vesel, las să fie. Să fie, că de câştigat îl câştigi tu.

– Dar eu vreau să mă reprezinţi!

– Asta nu se poate. Nu se poate doctore!

– Pă, de ce?

– Nu se poate şi gata! E prea uşor. E subţire doctore. Procesul ăsta este prea uşor pentru mine. Procesul ăsta al tău, este prea uşor pentru mine. Eu nu angajez decât procese mari. Nu este de mine şi dimensiunea mea profesională. Ce dracu, doctore! Eu nu mă bag în fleacuri.

– Cum? Procesul meu este un fleac pentru tine? Halal prieten îmi eşti!

– Lasă, lasă, doctore. Procesul tău este câştigat de pe acum. Hai să bem un şpriţ şi să nu mai vorbim de asta. Spune-i Liviei că am să trec pe la voi. Am nevoie de o canistră de gazolină.

– Bine! zise G, plecând supărat de la avocat.

Avocatul Michael avea faimă de meseriaş. Da, da! Vedea meserie. Ştia carte şi avea fler. Rar

pierdea un proces. Drept era că nici nu se băga acolo unde nu erau şanse de câştig. Asta îl îngrijora pe G. Dacă nu se angajează însemnă că procesul este pierdut. Asta e, gândea în acele momente G. Faptul că nu se angajează este motivat de lipsa de şanse. Şi ce o să urmeze după aceea? Odată ce se va stabili paternitatea va urma un alt proces. De data acesta, un proces penal. Un proces penal în care va fi acuzat de săvârşirea infracţiunii de relaţie sexuală cu o minoră. Lăcrămioara avea doar cincisprezece ani.

– Al dracului, *gorgone*! se trezi G vorbind singur pe stradă în drum spre casă. Parşive şi nenorocite. Jeguri sanitare!

G se gândea la cei dinaintea sa. Peste douăzeci de medici alungaţi din Tecuci în maniere asemănătoare.

– Am fost la Michael, îi spuse Liviei ajungând acasă. Vrea nişte gazolină.

– O să vorbesc la parcul de sonde de la Ţepu. Acolo este mai bună. O să le spun băieţilor să-i pună şi tetraetil de plumb.

– Ştii? Nu vrea să se angajeze la proces. Ce avocat mai este şi ăsta? Mai zici că aţi fost colegi de liceu şi prieteni. Ăsta îţi aducea flori în fiecare dimineaţă? E şi el ca şi ceilalţi, un ticălos.

– O să vorbesc cu el, zise Livia, pe care subiectul nu o deranja. O lăsa rece. O să vorbesc cu el mâine.

Făcătura asta îl depăşea pe G la vremea aceea. Multe lucruri nu le înţelegea.

Cu nişte ani în urmă văzuse într-o dimineaţă de vară pe holul spitalului o femeie cu un copilaş în braţe. Femeia aceea era foarte atrăgătoare. Era îmbrăcată într-o rochie albastră cu volănaşe albe pe tivul ridicat puţin deasupra genunchilor. O croială care imita rochiile dansatoarelor de flamenco. Un păr blond îi încadra o faţă cu ten măsliniu probabil secundar expunerii îndelungate la soare sau ultraviolete. Asistenta de la triaj îi spuse că doamna voia să opereze un nepoţel care prezenta o mică hernie inghinală. Aşa a început relaţia lui G cu Livia.

Livia era clienta librăriei de pe Strada Mare. Lui G îi plăcea această stradă care semăna cu un decor de western. Era şi el clientul librăriei. Prin anii 85, 88, lumea era ahtiată după cărţi. Chiar şi ţiganii. Aceştia cumpărau cărţile cu metrul. Cu metrul liniar. Metru liniar de raft. Erau analfabeţi, dar imitau moda domnilor de la oraş. Adică? Se mândreau cu biblioteca personală pe care o deţineau. G râdea cu poftă când le auzea pe ţigănci lăudându-se una la alta.

– Bre! Am Şagun, bre! Aseară am luat patru metri de cărţi, bre!

Se referea, bineînţeles la cartea lui Clavell James, Şhogun, care se procura foarte greu şi pe sub tejghea, în vreme ce vitrina librăriei era ticsită

de lucrările tovarăşei academician Elena Ceauşescu, Polimerii şi Omagiu cu tovarăşul Nicolae Ceauşescu. Livia era clienta doamnei Cati. Cati, librăreasa. G era şi el, clientul lui Cati.

– Ce bine v-ar sta împreună, domnule doctor! zicea mereu aceasta.

Şi uite aşa cei doi s-au întâlnit într-o seară după vizita de la spital. G a invitat-o pe Livia la o plimbare cu maşina în afara oraşului, undeva spre Nicoreşti.

Au vorbit puţin. G se grăbea. Avea o întâlnire. Trebuia să plece.

– Îmi cer scuze, dar am şi eu o problemă. O problemă cu locuinţa. Trebuie să-mi găsesc o gazdă.

– Dar am eu un apartament liber. Liber şi mobilat. L-am primit de la serviciu. Cu acte în regulă.

– Serios? Pot să-l văd?

– Fireşte, este aproape, pe strada 7 Noiembrie. Eu locuiesc în altă parte. Eu locuiesc cu mama şi cu fiul meu. Cu fiul meu în vârstă de cinci ani.

Când G a intrat în apartament nu i-a venit să creadă că acolo se putea găsi aşa ceva. Era un apartament bine pus la punct. Cu tot ce se cuvine în interiorul unui apartament modern. Mobilat cu gust şi cu lucruri de bună calitate. Sufrageria era dominată de o bibliotecă cu vitrinele pline de cărţi.

Iar cărţile erau din cele mai căutate la vremea aceea. G s-a aşezat confortabil pe un fotoliu în faţa unui televizor.

– Poţi să te muţi oricând aici, zise Livia. Chiar din seara asta.

– Rămân! a zis G. Rămân chiar din seara asta. Rămân însă cu o condiţie, să rămâi cu mine.

– Fireşte, a zis Livia. O să rămân cu tine. Şi din seara aceea, au rămas împreună.

Livia lucra la sonde. La Berheci. Era adjunct de şef de brigadă. Zilnic dădea raportul la Comăneşti la Schelă. Dar şi la securitatea locală. La Tecuci. Informa, cum s-ar zice, informa tovarăşii, despre una despre alta. G nu ştia nimic. Asta era lumea în care trăia, lumea lor, el doar trăia în ea.

Livia a vorbit cu avocatul Michael. Acesta a asigurat-o că va supraveghea procesul. Îl va supraveghea însă de la distanţă. Nimeni nu s-ar implica în procesul acesta din partea grupului de avocaţi de la Tecuci. Se ştia că partidul, tovarăşa prim secretară personal, se interesează permanent de proces. Partidul şi miliţia. Miliţia şi securitatea. Avocatul îi va spune lui G ce are de făcut. G să fie liniştit. Va câştiga. Va câştiga sigur.

După prima înfăţişare G s-a dus glonţ la avocat.

– Ei, ce urmează acuma?

– Interogatoriul! Asta urmează. Aici trebuie să fii foarte atent. Foarte atent şi să soliciţi

consemnarea la dosar a răspunsurilor pe care reclamanta le va da acestor întrebări. Întrebări pe care ai să i le pui. Întrebări pe care ţi le voi da eu.

Avocatul Michael se implicase. Se implicase dându-i o coală de hârtie pe care aşternuse nu mai puţin de 21 de întrebări. Lui G nu i s-au părut deloc interesante ci doar ciudate, acele întrebări. Erau obişnuite. Simple şi aparent fără nicio logică sau relevanţă. Întrebări de rutină. La interogatorul acela G i-a „aplicat” Lacrămioarei, conform instrucţi-unilor primite de la avocat, toate întrebările şi a urmărit atent răspunsurile. Mai mult, să fie sigur ca acestea au fost consemnate la dosar, a insistat să vadă la sfârşit depoziţia la grefier. Peste două săptămâni a urmat proba testimonial, proba cu martori.

În sala de judecată de la parterul Judecă-toriei Tecuci nu mai era loc. Venise tot târgul. Nu era un proces de rând. Era procesul unui doctor. Era procesul unui chirurg. Lumea stătea înghesuită. Cei care nu apucaseră să obţină un loc, stăteau în picioare. Stăteau în picioare şi aşteptau. Aşteptau ca tovarăşa grefieră să strige dosarul cu pricina. Dosarul zilei. Dosarul cu paternitatea doctorului G. Judecător era decanul de vârstă al tovarăşilor magistraţi comunişti. Tovarăşul judecător Rusu.

– Să intre martorul!

În sală a intrat un tânăr ştrengar. Băiat de

cartier. Se vedea de la o poştă că era băiat de băiat. Băiat de cartier.

– Numele! tună judecătorul.

– Costel. Costel Făcâlă.

– Ocupaţia!

– Gagicar.

În sală rumoare. Râsete, agitaţie. Judecătorul, tovarăşul judecător Rusu, a strigat nervos.

– Linişte! Linişte că evacuez sala. Apoi către martor.

– Dumneata, tovarăşe, îţi baţi joc de instanţă?

– Vă rog să nu strigaţi la mine, tovarăşe judecător, zise martorul, enervat, şi el, m-aţi chemat aici să spun adevărul şi numai adevărul, iar adevărul este acesta. Aceasta este ocupaţia mea. Apoi a continuat. Noi băieţii din cartier ţinem evidenţa gagicilor. Le facem "dosare". Şi domnişoara, zicând asta a arătat cu degetul spre Lăcrămioara, are dosar. A fost făcută "*poştă*" de două ori. Odată la şcoală la o întrunire cu dans şi altădată la aerodromul militar cu paraşutiştii. Eu, noi, băieţii, aşa o ştiu şi o ştim cu toţi. Asta e domnişoara. A fost mai greu până i s-a explicat judecătorului că poştă însemnă sex în grup.

– Bine, bine, zise judecătorul, poţi să pleci. Să intre celălalt martor.

Celălalt martor era de fapt o martoră. O fată. O fată, şi ea, de cartier. Blondă. Blondă şi foarte tânăra.

Iulia. Iulia a făcut senzaţie. Mai ceva decât Costel Făcâlă. La întrebarea judecătorului, dacă o cunoaşte pe Lăcrămioara, Iulia a băgat mâna în buzunarul gecii şi a scos un obiect ciudat. A ridicat obiectul spre judecător. Era o ciupercă de lemn. O ciupercă din acelea pe care domnişoarele şi doamnele o foloseau la remaierea ciorapilor de mătase. O ciupercă de remaiat ciorapi. A ridicat-o spre judecător zicând.

– Suntem prietene. Cu această ciupercă ne-am dezvirginat amândouă.

In sală, delir. Judecătorul, tovarăşul judecător Rusu era roşu de furie. Aproape se îneca strigând să fie linişte. Să fie linişte că evacuează sala, etc., etc. Sigur nu era ziua lui cea bună, ziua aceea.

Au urmat expertizele de rutină. Expertizele medico-legale de filiaţie, cum s-ar zice, probele hematologice şi examinările dactiloglifice specifice. Primele la clinica de medicină legală de competenţă regională de la Iaşi, Tecuciul fiind arondat Iaşului, iar a doua, bineînţ eles la Institutul de medicină legală "Mina Minovici" din capitală.

La Iaşi, profesorul Scripcaru, şeful clinicii de specialitate, fu foarte amabil. I-a vorbit frumos promiţându-i lui G că va urgenta eliberarea documentelor privind rezultatul expertizei, dar nu mai curând de o lună. G ştia însă, de prietenia acestuia cu cei de la Tecuci. Cu Secară, Gheorghiu

şi Matran. Scripcaru a fost corect. Poate putea să facă mai mult. Adică, să explice nenorociţilor adevărul ştiinţific, mai ales familiei fetei. Dar asta, asta ar fi însemnat sfârşitul jocului. Jocului de-a imaginea doctorului G, jocul de-a denigrarea doctorului G, jocul de-a răfuiala cu un coleg care înfruntă sistemul şi refuză ideea de integrare în obiceiurile casei, în obiceiul de chiverniseală pe socoteala politicii demografice promovată de partid şi conducătorii s ăi iubiţi. Bineînţeles că orice scurgere de timp, fără un rezultat cert, definitiv şi irevocabil, oferea, în continuare, posibilitatea denigrării profesionale şi morale a doctorului afectându-i imaginea şi adresabilitatea. Rezultatul a venit cu întârziere. Era exclus de la paternitate, dar instanţa oferea celeilalte părţi, partea reclamantă posibilitatea contraexpertizei. Programarea a venit de la Bucureşti. In fond, se prelungea o situaţie. O situaţie dominată de incertitudine. De uzură nervoasă şi morală, de aşteptare şi încrânce-nare.

La Bucureşti, la fosta locaţie a Institutului de Medicină Legală “Mina Minovici” programarea a avut loc după două luni. Era toamnă, era o zi cu soare. Lumea, venită din toată ţara, aştepta în curte sau în faţa cabinetelor medicale, fiecare cu problema sa, fiecare cu speranţa sa. La cabinetul de expertiză medico-legală a filiaţiei, era mare animaţie. Erau programate un număr impresionant de cupluri pentru ziua aceea. Din toată ţara. Din

toate regiunile şi judeţele României. Trei câte trei. Mama, copilul şi tatăl prezumptiv. Atât! Mama tata, copilul. Restul asistenţei era formată din aparţinători. Ăştia erau cu carul. De la bunici, mame, surori şi fraţi, unchi şi mătuşi sfătoase, până la prieteni şi vecini, tot soiul de gură-cască, având fiecare tot atâtea interese obscure în cauză, forfoteau prin curtea institutului şi pe coridoare într-o agitaţie ciudată, amintind aici de mişcarea browniană. Doar la uşa cabinetului de recoltări probe, era linişte. Liniştea dinaintea furtunii. Era normal. La fiecare cinci minute, o asistentă încruntată, striga solemn, privind pe un tabel care îl avea în mână, numele cuplului ce urma să intre la analize. Întâi numele mamei, apoi al copilului şi în cele din urmă al tatălui prezumptiv. Se făcea tăcere. Cei strigaţi intrau în linişte. Uşa cabinetului se închidea cu taină. În sală, murmur de respiraţii, murmur vezicular.

Ciudată mai era atmosfera în sala aceea. Ciudată şi apăsătoare. Ca de la sine, lumea se împărţise în două. Se lipise de pereţii laterali, din faţa intrării, deoparte fetele cu bebeluşii în braţe iar spre peretele opus, băieţii. Necăjiţi şi speriaţi ca naiba. Cele două tabere, se priveau cu vrăjmăşie, aruncându-şi în pauze şi câte o înjurătură plină de ură şi dispreţ. Cuvintele curvă şi animalule, erau cel mai des folosite. Toată lumea era desculţă. Aşa poruncise tovarăşa asistentă. În picioarele goale.

Pentru amprente. Doamne, cum mai mirosea sala aceea. Puţea ca o hazna. De la picioare nespălate şi ciorapi cleioşi de jeg şi purtare îndelungată, până la scutecele pline de c ăcat ale bebeluşilor schimbaţi în fugă şi cu neîndemânare, toate amestecate cu mirosul acela specific de transpiraţie masculină sau menstruaţie stătută de femei analfabete şi certate cu igiena. Doctorul G se adresă sfios asistentei.

– Tovarăşe asistentă! Vă rog frumos să-mi daţi o coală de hârtie pentru picioare. Vreau să-mi pun picioarele pe ceva curat. Ştiţi, sunt medic... poate mă ajutaţi. Asistenta se uită la el ca la un rahat, apoi dispăru trântindu-i uşa în nas.

Au urmat câteva momente de linişte. Linişte. Apoi, din rândurile femeilor desculţe, se desprinse o ţigancă oacheşă şi grasă. Purta o pereche de blugi albaştri, tăiaţi cu foarfeca în dreptul genunchilor pentru a crea o deschizătură prin care să se vadă pielea şi murdăria convenţională. Bata începea cu mult sub buricul în centru căruia domina ca o bijuterie scumpă un rest de jeg concentrat de timp. Deasupra acelui buric, materne şi generoase, două ţâţe mari şi pline de lapte plonjau sub un petic transparent de bluză murdară şi inutilă. Deşi tânără, faţa ţigăncii era răvăşită de riduri, iar gura îi emana miros de ţigară şi bere. Părul negru al ţigăncii, era zburlit şi împodobit cu nişte zorzoane ieftine de plastic. Ochii, şi ei negri, priveau întunecoşi şi răi.

– Nenorociţilor! se adresă ea grupului de

bărbaţi, făcând câţiva paşi spre peretele venin. Nenorociţilor! Nu vreţi să fiţi taţi, nu vreţi, futu-vă muma în cur de haimanale ce sunteţi. Nu vreţi să fiţi taţi, curvarii dracului, animale ordinare ce sunteţi. Nu vreţi să fiţi taţi, ai! Nu vreţi.

Trecu în revistă întreg eşantionul de "animale" din faţa sa, cuprinzând într-o privire de viperă tot grupul, clătinând ameninţătoare din cap, agitându-şi zulufii păduchioşi.

– Tovarăşul Ceauşescu! Tovarăşul Ceauşescu, boilor, vă va face taţi. Tovarăşul Ceauşescu vrea să fiţi taţi. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu vrea ca toţi copiii să aibă taţi. Tovarăşul Nicolae Ceauşescu vrea ca fiecare copil să aibă un tată. Şi tu, şi tu, şi tu, zise ţiganca arătând cu degetul spre fiecare dintre cei apropiaţi. Şi voi, toţi, toţi, toţi... porcilor, o să fiţi taţi!

Asistenta îşi făcu apariţia întrerupând spectacolul ţigăncii. G a intrat şi el, în urma Lăcrămioarei care avea bebeluşa în braţe. Prin scutecele albe se vedeau picioruşele trandafirii ale fetiţei. Era desculţă şi ea.

Următoarele şedinţe au fost prezidate de către cei mai tineri judecători repartizaţi la Tecuci pe vremea aceea, Alexa şi Borza. De la venirea lor în oraş, cei doi tineri judecători s-au remarcat prin onestitate şi pasiune pentru sport. Jucau fotbal pe terenul din apropierea restaurantului "Ocaua lui

Cuza” unde se organizau şi bairamurile protipendadei femi-nine comuniste aflată la conducerea partidului din primăria municipiului. Tovarăşele prim secretare sau secretare cu propaganda, împreună cu rudele şi prietenii acestora. Împreună cu familiile privilegiate ale şefilor comunişti din miliţie, securitate, dar şi din comerţul socialist. Ce mai, încoace sau încolo, adevărul era că se făceau la “Ocaua” nişte chiolhanuri de toată frumuseţea, uneori de toată groaza, de li se duceau buhul până departe. Până departe la Galaţi sau chiar la Bucureşti. La Bucureşti la Comitetul Central. La Comitetul Central al Partidului Comunist Român. Chiar tovarăşul Dăscălescu, tovarăşul Dăscălescu, primul ministru al guvernului României, al României condusă cu înţelepciune de către tovarăşul Nicolae Ceauş escu şi tovarăşa academician doctor Elena Ceauşescu, ştia de Ocaua lui Cuza de la Tecuci. Pe aici trecuse şi tovarăşul Nicu. Tovarăşul Nicu Ceauşescu, fiul cel mare a conducătorilor iubiţ i, primul secretar al Comitetului Judeţean de Partid Comunist de la Sibiu. Iar tovarăşul Dăscălescu, ei bine, tovarăşul Dăscălescu avea o slăbiciune pentru una din primărese. Pentru tovarăşa Andronache Emilia. Milica, cum i se mai spunea pe numele mic. Gurile rele ziceau că erau amanţi. Rea mai era de gură lumea tecuceană.

Cei doi judecători tineri erau prieteni cu doctorul G. Acesta primise un apartament cu patru

camere în zona industrială. Apartamentul fusese repartizat de către tovarăşa Milica la rugămintea celei mai bune prietene de la Galaţi. Geta, Geta Stegărescu. La rândul ei Geta, avea o slăbiciune pentru G. O slăbiciune medicală, cum s-ar zice, *Les amoureaux des medicins*, cum era codificată de şcoala franceză de specialitate această patologie . Actorii şi chirurgii sunt deseori victime „fericite" ale acestor slăbiciuni. În acest apartament cei doi judecători şi doctorul, jucau tenis de masă şi mai beau câte un pahar de vin de Nicoreşti. Mai ales Borza, că lui îi plăcea mai mult. G nu se atingea de vin sau altă băutură alcoolică pentru nimic în lume. Juca tenis şi bârfea. Atât, tenis şi bârfă. Odată cu plecarea Milicăi la Galaţi, a tovarăşei Andronache Emilia, în funcţia de secretară cu propaganda la Comitetul Judeţean al PCR (Partidul Comunist Român), la Tecuci a fost numită tot o primăreasă. Tovarăşa Ortansa Grecu. Tovarăşa Ortansa Grecu îl ura pe G. Se implicase în procesul acela cu pasiune. Cerea să fie ţinută la curent cu mersul dezbaterilor de la judecătorie, iar tinerilor judecători le-a spus-o chiar direct.

– Să câştige fetiţa nevinovată!. Asta era, fetiţa nevinovată.

Bieţii judecători. Erau în mare încurcătură. În cele din urmă a trebuit să-l sfătuiască pe G să ceară strămutarea procesului la Bucureşti. Lucru greu de realizat în acele vremuri. O strămutare de dosar

echivala cu pierderea încrederii populaţiei în justiţia locală. În justiţia socialistă. În justiţia comunistă. Aşa ceva nu se prea făcea. Şi nu pentru oricine. G era pierdut. El nu înţelegea nimic. Nu înţelegea de ce se agită atâta lumea. De ce se agită prietenii şi apropiaţii săi. Doar putea să şi piardă cauza. Ei şi? Mai rău să nu fie. Chiar nu realiza pericolul la care era expus de către colegii săi "binevoitori". Gheorghiu, Matran şi

Secară. Dar ce, numai ei? O lume, o lume întreagă se răfuia cu el în acest proces. Telefoanele cu fir roşu erau încinse la maximum. Se apela la relaţii, prietenii şi expertize într-o veselie. Venise timpul marilor mutări pe tabla de operaţiuni. Acesta era, cu adevărat, războiul din Pacific. Războiul din Pacific început la scară tecuceană şi continuat, apoi la scară judeţeană şi naţională. Războiul lui G. Pentru inamic, totul era simplu. Odată câştigată cauza Lăcrămioarei, urma arestarea doctorului. Simplu ca bună ziua. Arestarea doctorului G. Cauza? Simplă şi ea. Doctorul, lucru dovedit de lege prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, întreţinuse relaţii intime cu o minoră. O! dar aici mai intervenea şi colegiul. Colegiul Medicilor. Colegiul de etică, deontologie şi disciplină. Mai fusese G pe acolo. Îl înjurase odată pe Matran. Ei şi? Se mai întâmplă între colegi. Da, se mai întâmplă, dar Matran, ei bine, tovarăşul doctor orelist medic primar şi mai ales recent făcut la bătrâneţe şi doctor în ştiinţe

medicale, era secretarul de partid. Asta era grav. Să înjuri secretarul de partid însemna că ai înjurat partidul. Grav, foarte grav. Pe Dumnezeu îl poţi înjura. Pe Dumnezeu îl poate înjura, zilnic, toată lumea, se mai acceptă, dar pe secretarul de partid, partidul, nu. Asta nu se poate.

Sfătuit de către cei din judecători G s-a dus la prietenul din tinereţe al Liviei, avocatul Michael.

– Uite ce au zis băieţii, judecătorii, au zis să cer o strămutare a judecării procesului meu de paternitate. Să cer strămutarea cauzei. Ce trebuie să fac?

– Trebuie să mergi la Bucureşti, doctore. Asta trebuie să faci. Să mergi la Bucureşti, la Tribunalul Suprem. Tribunalul Suprem al Republicii Socialiste România. Tribunalul Suprem. Ai înţeles? Avocatul îl privi cu milă. Se ridică de pe fotoliul în care se adâncise pentru odihnă, alături de o butelie cu vin şi se apropie de birou.

– Am să-ţi fac eu cererea. Merg cu tine. Am un dosar la Bucureşti şi cu un drum, rezolvăm problema. Rezolvăm şi problema ta.

A doua zi, cu noaptea în cap, au plecat la Bucureşti. Acolo, la Tribunalul Suprem al Republicii, al Republicii Socialiste România, G a depus cererea de strămutare a cauzei de la Tecuci la o altă instanţă. Ciudat. Cererea a fost înregistrată imediat, iar termenul de judecare a solicitării de strămutare, mai mult decât decent. O lună. Peste o

lună G s-a înfăţişat la instanţa supremă a ţării, însoţit de Livia. Michael o delegase pe Livia să-l însoţească.

– Du-te tu cu el. Nu vezi că-i bleg? Habar nu are în ce rahat l-au băgat cei de la Tecuci. Livia s-a învoit de la serviciu şi au mers împreună. Pe drum îl tot sfătuia ce să facă. Vorbea, vorbea iar din când în când îl atenţiona insistentă.

– Ai priceput? Ai priceput ce ai de făcut, ce ai de spus?

– Da! Da, răspundea G în timp ce conducea maşina printre gropi şi băltoace. Am priceput eu ceva, dar mai bine să vedem la faţa locului cum va fi. Să vedem la faţa locului. Şi uite aşa, de la Tecuci la Focşani, de la Focşani la Râmnicu Sărat şi apoi la Urziceni, au străbătut în patru ore distanţa de 250 km. Drumul era cam prost pe vremea aceea. De la Urziceni la Bucureşti erau cincizeci de kilometri de asfalt nou, nouţ. Dacia, maşina lor albastră, zbura, nu alta cu peste 12o km la ora. Lui G îi plăcea să şofeze prin capitală. Cunoştea bine oraşul şi obiceiurile colegilor de trafic. Se descurca de minune. La Tribunalul Suprem au ajuns repede. Au găsit loc de parcare chiar în faţa clădirii. G şi Livia au urcat la etaj şi s-au aşezat lângă uşa masivă din lemn de stejar de la intrarea în sala de judecată. Livia a privit afişul cu dosarele din ziua respectivă. Erau 23 de cauze, erau 23 de solicitări de strămutare. Undeva, ceva mai încolo cu câţiva

paşi, aşteptau Lăcrămioara cu sor-sa. Sor-sa mai mare. Sor-sa mai mare care locuia la Galaţi. Acolo locuia. Acolo era măritată. Măritată şi cu un copil. Un copil mic, o fetiţă. Cele două femei îl priveau cu duşmănie. G a intrat în sală urmat de Livia. Curând a venit şi grefiera. Apoi, din spate, de undeva din spatele unui birou uriaş plin de dosare, apăru o judecătoare.

G privi cu un aer triumfător cu coada ochiului spre Livia. Se aplecă uşor şi îi şopti la ureche.

– Am câştigat!

– Nu înţeleg, ridică din umeri Livia.

– Lasă că-ţi spun eu afară, făcu G zâmbind. Uită-te la judecătoare, priveşte şi la Lăcrămioara. La Lăcrămioara şi la sor-sa.

Când l-a strigat la bară, G a uitat de tot şi de toate. Mai ales de toate instrucţiunile primite de la Michael şi Livia. Într-o clipă uitase de tot şi de toate. De tot instructajul acela stufos juridic şi avocăţesc, dar mai ales de toate recomandările făcute de Livia pe drum. Era singur în faţa judecătoarei. Aceasta era o femeie în vârstă de peste cincizeci de ani. Purta ochelari sub o frunte îngustă şi brăzdată de riduri adânci. Părul cărunt la culoare, era prins într-un coc cuviincios ce amintea de coafura tovarăşelor secretare de partid, decente şi oficiale. Întreaga sa înfăţişare, impunea teamă şi respect. Se vedea cât colo că era o tovarăşă serioasă, modelată în timp după toate canoanele

codului socialist şi comunist. O adevărată tovarăşă judecător.

– Eu, stimată tovarăşe judecător, eu onorată şi distinsă instanţă, zise G, ignorând toate sfaturile primite de la avocatul Michael şi Livia, am fost sfătuit să vă spun că nu am încredere în justiţia locală şi multe alte lucruri rele despre justiţia tecuceană, dar nu pot să fac asta. Nu pot, pentru că eu, tovarăşa preşedinte, eu sunt prieten cu judecătorii. Jucăm fotbal şi tenis de masă chiar la mine acasă. Deci nu acesta este motivul pentru care solicit strămutarea judecării dosarului în altă parte. Motivul real este, stimată tovarăşe preşedinte şi onorată instanţă, chiar în faţa dumnea-voastră. Adică, tovarăşa domnişoară. Priviţi la dânsa şi judecaţi dumneavoastră dacă eu pot să apar aşa în faţa cetăţenilor de la Tecuci fiind medicul şi chirurgul comunităţii. Nu pot să apar împreună cu ea la tribunalul din Tecuci.

Judecătoarea privi la Lăcrămioara. Total neinspirată, acesta venise la tribunal îmbrăcată sumar. Purta o fustă scurtă, după moda mini, un decolteu la bluză, mai mult decât generos care abia îi acoperea sânii voluminoşi, gata, gata, să se rostogolească din balcoanele sutienului pe podea, iar coafura, ei bine, coafura Lăcrămioarei era după moda Pank. O ciufuleală acolo de păr cu panglici şi zorzoane de te apuca râsul numai uitându-te la ea. Pe când el, el G, arăta ca un activist de partid. Purta

costumul clasic bleumarin, cu cravată, cămaşă albă şi pantaloni largi la manşetă, după modelul sovietic, aşa cum se cuvine unui tovarăş civilizat a se prezenta în lume. Iar tunsoare, ei bine, tunsoarea doctorului G amintea, fără nicio obiecţie de tunsoarea obişnuită a unui secretar de Komsomol.

Din 23 de dosare, din 23 de cauze, numai o singură strămutare. Numai o singură strămu-tare aprobase instanţa supremă în ziua aceea. O singură strămutare. Dosarul lui G fusese strămutat la Iaşi.

La Iaşi s-a revenit la expertizele medicale. Instanţa de la Iaşi a fost necruţătoare pentru duşmani tecuceni a lui G. Expertizele judiciare, medico-legale excludeau cu desăvârşire şi cu fermitate de la paternitate pe pârâtul doctor G. Ba mai mult, obliga pe reclamanta Voicu Lăcrămioara la plata unor despăgubiri destul de consistente la care G a renunţat din start, uitând că vreme de un an a fost vinovatul de serviciu al comunităţii medicale din municipiu şi ghimpele din coasta medicilor comunişti. G câştigase o bătălie. O bătălie crâncenă. Dar războiul, războiul continua cu mai multă înverşunare. De data asta, inamicul, inamicii doctorului G s-au liniştit o vreme. Credea el, doctorul, dar liniştea lor semăna cu liniştea oceanului după intrarea în imersie a submarinelor gata de luptă. Urmau alte bătălii. Urma alt război. Războiul pe dedesubt.

SI TU TAVI?

Cu doctorul Maftei Octavian erau amici încă de pe vremea când acesta lucra în secţie la doctorul Covrig, un chirurg foarte bun care îi învăţase meserie pe toţi mai tinerii săi colegi din Galaţi. G era secundar la doctorul Trăistaru. Acesta deţinea şefia secţiei de chirurgie numărul doi de la Spitalul judeţean. Din cauza animozităţilor dintre chirurgi, trei dintre cei mai buni, fiecare dotat cu muşchi politici pe măsură, au reuşit să impună autorităţilor de partid comunist şi sanitare ideea împărţirii spitalului judeţean în trei secţii de chirurgie conduse fiecare de către chirurgul cel mai destoinic, ca membru şi colaborator politic. Aceştia erau doctorii Covrig, Trăistaru şi Popescu. Toţi trei, erau incompatibili într-o echipă şi niciunul nu ar fi acceptat şefia altuia pe un considerent bine ştiut de toată lumea dar despre care nici azi nu vorbeşte nimeni de-adevăratelea, ciubucul. Chiverniseala cu orice preţ şi prin orice mijloace, cât mai legale şi comode posibile.. În România maniera comunistă de a realiza profesia de medic, era una specială. Statul plătea cât mai puţin medicul făcând o economie substanţială la fondul de salarii. Medicul era şi mai este, plătit de pacient, în compensaţie prin

ciubuc. Astfel, cu dotarea statului şi ciubucul neimpozabil al pacientului, medicul care nu a investit altceva decât o diplomă devine, prin colaborare cu partidul şi restul, stăpânul spitalului. Statul este când masochist, când tiranic, iar medicul victimă, reală sau fericită, după caz şi colaborare. Trăistaru căzuse odată în capcana legii veniturilor ilicite, dar a avut noroc. A devenit, mai mult de nevoie, apoi de conjunctură un colaborator de marcă şi mai ales de temut al sistemului, după ce a făcut o alianţă de familie cu tovarăş ul Dăscălescu, primul ministru al guvernului lui Ceauşescu. Era avar, incult şi dificil ca om. Suferea de Parkinson, dar se descurca bine în sala de operaţii. Ştia să-şi aleagă colaboratoarele dintre fetele care posedau cea mai bună manualitate chirurgicală şi-şi alcătuia echipa cu ele. Unele i-au fost amante fidele chiar până la moarte, moartea lor, bineînţeles, cum a fost cazul asistentei instrumentare Cici care a murit de cancer rămânându-i credincioasă până la capăt.

La secţia lui Covrig, operau în echipă doctorii Maftei şi Debita. Cel din urmă era soţul doctoriţei sanepidiste Mihaela Debita. Doctorul G îşi aminteşte mereu de şicanele pe care tovarăşa doctor Mihaela Debita i le făcea cu ocazia vizitelor sale de lucru la spitalul din Tecuci. Cu doctorul Maftei se înţelegea bine. Făceau gărzi paralele, iar uneori se întâlneau în sala de operaţii din blocul

operator al spitalului sau la vizita din secţia de terapie intensivă. Maftei era cult şi bine pregătit teoretic. În rest, Dumnezeu cu mila. Se spune că în chirurgie este nevoie de două mâini drepte, pentru că ştiinţa o primeşti din cărţi, dar manualitatea o primeşti de la Dumnezeu. Doctorul G spunea deseori.

– La Spitalul Republican Fundeni am învăţat multe lucruri frumoase şi folositoare, în medicină şi viaţă, chirurgia însă, am învăţat-o la Baia Mare de la doctorul Marica Paul. Trăistaru îi dădea să opereze toţi pacienţii săraci care nu dădeau nimic la internare precum şi elevii, studenţii sau soldaţii în urgenţă. Odată un pacient i-a strecurat în buzunarul halatului o sumă importantă de bani. Doctorul G s-a dus glonţ la şeful secţiei în biroul acestuia şi i-a raportat cazul.

– Ei, şi? Ce-i cu asta? Păstrează-i, sunt ai tăi!

– Domnule medic şef. a zis G, eu am fost repartizat la dumneavoastră să învăţ, nu să câştig bani. Vă rog să-i luaţi. Trăistaru a luat banii şi i-a vârât în buzunarul halatului. A doua zi s-a dus la directorului direcţiei sanitare judeţene şi la secretarul de partid. După ce au discutat despre unele şi altele, ciocnind şi câte un pahar de whisky la sfârşit a mai adăugat.

– În ce priveşte G, să vă abţineţi cât este pe secţia mea. Este bun profesional, face treabă, iar

dacă cineva se mai leagă de el va avea de-a face cu mine. Am zis!

Doctorul G făcuse un an de stagiu în calitate de chirurg secundar la Baia Mare unde l-a cunoscut pe doctorul Marica Paul. Un buzoian stabilit aici în urma unui concurs de medic şef de secţie chirurgie, fiind nevoit să renunţe la o carieră strălucită în capitală datorită antecedentelor sale legionare din timpul studenţiei. Doctorul Marica spunea deseori cu mândrie.

– Am fost pe locul unu la Hortolomei când Setlacec era pe locul 16. Era membru al Academiei Franceze de Chirurgie, toţi chirurgii maramureşeni au învăţat chirurgie de la el. Nu era membru de partid şi nici nu putea să fie cu antecedentele sale. Era însă tolerat de autorităţi şi tratat cu respectul cuvenit. Uneori G îl întreba.

– Dom prim, deşi sunt repartizat la alt şef de secţie, dumneavoastră vă ocupaţi de mine permanent. Am învăţat multe de la dumneavoastră. Mai mult decât la Bucureşti, la Fundeni sau chiar la Profesorul Juvara, de ce mă iubiţi?

– Michel! Eu te iubesc pentru că ceilalţi te urăsc! Fără comentarii.

G a stat cu repartiţie provizorie un an la Baia Mare. Un an în care a încercat cu disperare să obţină transferul definitiv. Directorul Direcţiei Sanitare, doctorul Constantin Opriş, îi promitea sprijin, dar în acelaşi timp îi amintea de dosarul

personal şi mai ales de faptul că trebuie să dea. La vremea aceea un transfer costa patruzeci de mii de lei. Patruzeci de mii de lei. Costul unui automobil Dacia.

Printre chirurgii judeţeanului sanitar băimărean era şi unul Pop. Pop Cori. Doctorul Pop Coriolan era un tovarăş medic special. Era medicul echipei de handbal. Şi ce echipă mai avea pe vremea ceea Maramureşul socialist şi sportiv. Echipă campioană. Campioană europeană. Şi ce jucători. Toţi, unul şi unul. Ce vremuri. Ce vremuri de aur ale handbalului românesc şi loco-regional. Doctorul Cori era medicul lor. Îi însoţea pretutindeni. Pretutindeni în ţară, Europa şi lume. Pentru asta trebuia să corespundă. Să corespundă politic, în primul rând. Profesional, băieţii, adică sportivii, jucătorii handbalişti, nu puneau problem medicale fiind sănătoşi tun, cum s-ar zice.

Sănătoşi şi talentaţi. Cei mai buni din istoria sportului românesc. Medicul lor era şi el cel mai bun. Adică, cel mai bun supraveghetor al sănătăţii băieţilor. Avea referinţe bune. Păi putea el să fie medicul unei echipe sportive campioană cu deplasări în Europa şi lume tot timpul dacă nu corespundea în mod deosebit? Hai să fim serioşi. Păi, pentru a ieşi din ţară îţi trebuia viza securităţii şi a partidului. Tovarăşul doctor Gherman, şeful secţiei de chirurgie şi soţul doctoriţei partidului comunist din Baia Mare era mândru de colegul său. Doctorul G spunea mereu colegilor.

– Tare mi-ar plăcea să văd rapoartele scrise date de Cori la întoarcere în ţară, de fiecare dată după o deplasare “afară”. Se referea, bineînţeles, la rapoartele scrise ce trebuiau date securităţii, de fiecare dată, cu ocazia deplasărilor peste hotare. Aşa că nu s-a mirat deloc atunci când a fost chemat la Galaţi de la Baia Mare şi doctorul Traistaru i-a arătat un raport al direcţiei sanitare băimărene semnat de Cori. Un raport secret prin care se solicita chemarea lui G la Galaţi, întrucât la spitalul judeţean din Baia Mare nu mai putea fi tolerat. Se vorbea acolo, în raport şi de atitudinea ireverenţioasă a lui G în faţa tovarăşilor membrii şi conducători de partid comunist băimărean. G era şi rău, într-un fel. Cu ocazia promovării tovarăşului Cori la conducerea direcţiei sanitare judeţene şi a obţinerii titlului de medic primar chirurg, într-o vreme când tovarăşa academician profesor doctor inginer Elena Ceauşescu a stopat orice acces la titlurile academice şi primariat în medicină, G a exclamat într-un cadru public, mai precis, la raportul de gardă pe secţie, atunci când o tovarăşă infirmieră l-a întrebat pe Cori de ce i-a dat câteva perechi de pantaloni de spital pentru croitorie la transformat, acesta i-a spus, autoritar, că trebuiesc lărgiţi. Adică, pantalonii respectivi deveniseră strâmţi la nivelul turului tocmai în momentul promovării tovarăşului doctor.

– Nu înţelegi doamnă? Nu înţelegi că tovarăşului doctor i s-au mărit coaiele şi deci are

nevoie de pantaloni corespunzători. Asta e!

Asta e. Dar asta l-a costat pe G transferul acasă. Transferul la Baia Mare. Treizeci de ani de exil. Bine zice proverbul acela vechi şi românesc, “gura bate curul”

Doctorul G a primit într-o zi vizita Comitetului Oamenilor Muncii de la Spitalul Municipal Tecuci. Şefa COM era tovarăşa contabilă Crihană, secondată de şoferul Negrea, secretar de partid pe organizaţia oamenilor muncii de la staţia de salvare. Ca să nu fie singuri au luat-o şi pe asistenta Aurelia Haloca, pe post de marionetă doar, era şi ea secretară PCR pe secţia de chirurgie. După “revoluţie”, avea să-i spună în timp ce operau un caz într-o noapte de gardă.

– Domnule doctor, vă rog să mă iertaţi pentru tot ce am făcut. Eram obligată, eram obligate toate fetele, toată secţia. Ne duceau ca pe nişte oi, cu duba de la salvare, la procuratură, la tovarăşul procuror Scutaru. Scutaru Trandafir. Acolo, dădeam declaraţii împotriva dumneavoastră. Procurorul ni le dicta, iar noi scriam.

– Ştiu zicea G, am copia declaraţiilor voastre acasă. Ştiu tot ce aţi scris acolo despre mine, toate fetele, toată secţia. Chiar şi bătrâna soră instrumentară de la blocul operator, Mimi Melnic mi-a zis.

– Ce era să fac, domule doctor, trebuia să-mi aduc şi eu fata de la ţară, de la Tudor Vladimirescu

la Tecuci. Abia terminase Liceul Sanitar. Acum e doctoriţă!

Doctorul G se gândea în acele clipe.

– Oare doctoriţa Mioara Melnic va şti vreodată care a fost preţul plătit pentru promovarea ei în viaţă şi profesie?

Era vară, era cald şi bine afară. Cei care reprezentau Comitetul Oamenilor Muncii de la Spitalul Municipal Tecuci respectau procedura premergătoare desfacerii contractului de muncă al doctorului G.

– Tovarăşe doctor! Noi am venit să vă întrebăm pentru ce nu veniţi la serviciu.

– Doamnă! a întrerupt-o G, cunosc procedura. Chiar dacă aş merge ar fi tot degeaba. Tovarăşul doctor Gheorghiu m-ar ţine afară, pe holul secţiei de chirurgie aşa cum a mai făcut în nenumărate rânduri, departe de pacienţi, departe de sala de operaţii. Zarurile au fost aruncate. Partidul a decis. Va trebui să dau notă explicativă, iar Biroul COM la propunerea doctorului Gheorghiu şi a tovarăşului Matran, secretarul PCR vor cere desfacerea contractului meu de muncă. Sfârşitul este acelaşi oricum. Faceţi-vă datoria, consemnaţi, vă rog. Eu sunt în grevă la domiciliu şi aştept răspunsul la scrisoarea mea adresată conducerii partidului şi al tovarăşului Nicu Ceauşescu care a avut bunăvoinţa de a mă primi în audienţă.

După două zile la uşa apartamentului de pe

strada 7 Noiembrie unde locuia cu chirie doctorul G, au bătut tovarăşii ofiţeri ai Ministerului de Interne.

– Tovarăşe doctor, trebuie să veniţi cu noi.

– Unde? a întrebat doctorul chirurg G, mă arestaţi?

– Nu, tovarăşe doctor. Dar trebuie să vă însoţim la Comitetul Municipal de Partid. Sunteţi aşteptat.

– Merg singur, a răspuns doctorul G. Doar nu o să-mi puneţi cătuşe ca la doctorul Grozea, neurologul pe care, l-aţi plimbat prin oraş cu mâinile prinse în cătuşe. Era supărat. Voia să meargă singur şi sigur până la capăt.

Când a intrat în sala de şedinţe de la etajul întâi al primăriei din Tecuci a avut un şoc. Sala era plină. O nelinişte ciudată i-a inundat sufletul şi în acele momente a realizat că totul se sfârşeşte aici, în această încăpere. În această încăpere cu ferestre largi care priveau spre parcul din centrul oraşului, parcul cu biserica ortodoxă ridicată acolo după modelul catedralei din Timişoara.

– Luaţi loc, tovarăşe!

Era o voce aspră de femeie. O voce aspră şi autoritară. O voce aspră, obiş nuită să comande şi să fie ascultată. Era vocea procuroarei Ana Călin, şef procuror al Procuraturii judeţene Galaţi. Încă tânără, femeia aceasta avea o statură impunătoare. Voinică şi vioaie. O faţă rotundă încadra doi ochi care priveau

cu neastâmpăr în jur, cu neastâmpăr şi multă şiretenie, ochii de viperă. Lângă ea stătea tovarăşa secretară cu propaganda de la Comitetul Judeţean al Partidului Comunist Român, tovarăşa Ruxanda Simionică. Aceasta purta o rochie de culoare cenuşie. Avea părul strâns la spate după moda tovarăşelor activiste de partid, convinse că această coafură se potriveşte cel mai bine statutului lor comunist, codului decenţei comuniste. Era urmată de tovarăşa Violeta Tatomir, secretara de rang similar de la Comitetul municipal Tecuci al Partidului Comunist Român. Mică de statură, puţin cochetă, dar fără să exagereze, agitată mereu şi pusă pe harţă, un soi de femeie rea. Mică şi rea. Apoi, tovarăşa Ortansa Grecu, prima secretară a Comitetului municipal Tecuci al Partidului Comunist Român. Înaltă, bine făcută, respectând modelul de primărească de Tecuci, lansat de către tovarăşa Milica, tovarăşa Emilia Andronache, predecesoarea sa şi prietena tovarăşului Constantin Dăscălescu, prim ministru al guvernului Republicii Socialiste România. Ortansa Grecu era îmbrăcată într-un costum compus din doua piese de culoare cafenie. Era frumuşică, încă tânără şi neastâmpărată. Doctorul G îşi aminti în acele clipe de băieţii de la miliţie, de la circulaţie care i-au solicitat odată aparatul foto cu teleobiectiv ca să o fotografieze când se ducea pe câmp cu un bărbat.

Chiar primarul din Cosmeşti îi povestise cum îl asalta când erau la studii politice, la academia de sstudii politice „Ştefan Gheorghiu”, cu avansuri si aluzii speciale. Tânăra primăreasă şi prim secretară, era cunoscută în târg ca o amatoare de aventuri galante. Mai încolo, în picioare, deocamdată, stătea tovarăşul Moroşan, procuror şef al procuraturii municipiului Tecuci. Mic, gras încruntat, nu aducea deloc a braşovean cumsecade cum îi plăcea să se dea. Pe latura opusă a mesei lungi de şedinţă, făcută dintr-un lemn masiv şi furniruită după modelul mobilei de birou oficial de partid, stăteau unul lângă altul tovarăşul doctor Maftei Octavian, metodolog al Direcţiei Sanitare Judeţene cu probleme de chirurgie, palid şi resemnat după un episod medical suferit de dată recentă, accident vascular cerebral. Urma tovarăşul doctor Mihai Mocanu, director al susnumitei direcţii, un individ care te păcălea cu aerul său de om blând şi cumsecade dar teatral şi ipocrit în realitate, tovarăşul doctor Florică Secară, directorul Spitalului Municipal Tecuci, anatomo-patolog şi doctorul orelist Liviu Matran, secretarul Partidului Comunist Român pe sănătate la Tecuci. Un ins în vârstă care trăise mult şi mai trăia încă în trecutul său ciudat marcat de loialitate faţă de partid şi tot ce ţine de acesta. Purta, în amintirea trecutului său glorios comunist, mustaţa tovarăşului Stalin, copie

fidelă după ultimul portret al *generalissimului*. Însoţitorii doctorului G, au rămas afară. Doctorul G a privit spre doctorul Maftei Octavian. Acesta a plecat capul ocolindu-i privirea. G a aştepta câteva clipe apoi rosti în direcţia lui.

– Şi tu Tavi?

– Staţi jos, tovarăşe doctor! îl invită cu autoritate procuroarea şefă a judeţului, Ana Călin.

Doctorul G înţelese că până la acel moment lucrurile fuseseră puse la punct până în cele mai mici amănunte, iar prezenţa sa acolo era doar decorativă, tot ce trebuia să se decidă în chestiune sa era deja stabilit şi hotărât. Trebuia numai să se respecte o procedură. Trebuia să i se aducă şi lui la cunoştinţă înaltele decizii care îi pecetluiau soarta. Îi veniră în minte, pentru a nu ştiu câta oară, cuvintele doctorului Secară, directorul spitalului, cuvinte rostite mai mult în şoaptă, în biroul său şi cu titlul confidenţial.

– Încă nu v-aţi sinucis? Asta e soarta celor care îndrăznesc să ne înfrunte!

Ana Călin privea la echipa din faţa sa. Ca la un semn, fiecare dintre cei prezenţi acolo, cu excepţia doctorului G au înclinat capul a încuviinţare. Era un vot de unanimitate. Un vot ciudat şi ticălos în acelaşi timp. Un vot decisiv. Ana Călin rosti verdictul.

– Tovarăşul doctor G, mâine dimineaţă la ora opt să vă prezentaţi la Galaţi la tovarăşul Dumitru

Vasile. Apoi către ceilalţi aflaţi de faţă.

– Ştiţi ce aveţi de făcut fiecare tovarăşi, eu am treabă şi trebuie să ajung la procuratură. Trebuie să ajung la Galaţi.

Doctorul G a părăsit încăperea aceea năuc şi neliniştit. Nu înţelegea nimic. Totul devenise confuz în capul său. Nu mai pricepea ce se întâmplă cu el, ce se întâmplase şi mai rău, ce avea să se mai întâmple de acum încolo. Încerca să-şi adune, cât de cât gândurile şi s ă se concentreze pe ceva, dar nu reuşea deloc. Reţinuse că trebuie să meargă a doua zi la judeţ, la Galaţi. Unde şi la cine, habar nu avea. Reţinuse un nume. Un nume şi atât. Nu mai auzise acel nume şi se chinuia să-şi scormonească mintea ca să-şi amintească de el. Parca mai auzise numele acesta. O voce ciudată îi suna în urechi venită parcă dintr-o altă lume. O voce tiranică.

– Tovarâşii doctor, tovarâşii doctor, situaţia matali ieşti foarti gravă!

La ieşirea din clădirea primăriei, din clădirea comitetului municipal al partidului comunist, doctorul G s-a apropiat sfios de portăriţă şi a întrebat-o discret.

– Cine este tovarăşul Dumitru Vasile de la Galaţi? Iar portăriţa a tresărit puternic. A tresărit şi i-a şoptit speriată.

– Este tovarăşul colonel, comandantul securităţii judeţului.

FĂCĂTURA

După desfacerea contractului de muncă a urmat o scurtă perioadă de linişte. Apoi, la puţin timp după asta, Doctorul G, l-a cunoscut pe avocatul Brebu de la Bârlad. Cum l-a cunoscut? Simplu, simplu şi incredibil. Recomandat de către procuroarea şefă de la Galaţi, Ana Călin. Ciudat, un procuror şi nu un procuror oarecare, un procuror şef de procuratură judeţeană, se implica într-un proces intentat de către un medic unui spital de stat, într-un stat socialist. Ana Călin lucrase la Bârlad. Se cunoştea cu Brebu, îi fusese stagiară. Brebu era o notorietate în materie de avocatură. Uns cu toate alifiile. Greu i se putea împotrivi cineva. Era meseriaş, ăsta-i cuvântul potrivit, era meseriaş. Recomandarea nu i s-a părut deloc suspectă doctorului. Nu era prima dată când constata că statul socialist devine conjunctural masochist după interesul politic sau material. Onorariul avocatului era decent. Procesul s-a derulat rapid, în două şedinţe şi la termene apropiate, unul după altul. Sentinţa a fost scurtă şi la obiect. Instanţa, obiectivă. Câştigase!

Desigur, cu această ocazie G a avut acces la dosar. La dosarul personal. La dosarul personal pe

care unitatea socialistă, Spitalul Municipal Tecuci, trebuia să-l prezinte instanţei. Cât o fi muncit pe acest dosar tovarăşa Luiza Ardeleanu, şefa cu dosarele de la administraţia unităţii socialiste, nu putea G aprecia. A constatat doar că era gros acel dosar. Multe, foarte multe hârtii, decizii de pedepsire a sa în diferite circumstanţe şi conjuncturi nenorocite.

În fiecare weekend G îşi încărca bateriile, cum îi plăcea să se exprime, făcând diferite deplasări sub formă de excursii la Baia Mare, Iaşi, Braşov, Bucureşti, Bistriţa sau Piatra Neamţ. Fireşte că pentru el erau deplasări de lucru. Mergea la simpozioanele sau alte genuri de manifestări ştiinţifice, culturale sau de civilizaţie unde mai prezenta câte o lucrare sau lua cuvântul atunci când avea de avansat o părere vis a vis de multiplele teme prezentate acolo în legătură directă cu problematica medicală în general sau medico-chirurgicală, în special. Adevărul era că pe G îl atrăgeau activitatea de cercetare ştiinţifică, tehnicile de chirurgie oncologică şi mai ales ultimele noutăţi legate de terapia biologică a cancerului. Cochetase şi cu medicina tradiţională, dar într-o manieră specială, interdisciplinaritatea. Interdisciplinaritatea şi ştiinţele umane. G publicase şi comunicase câteva zeci de lucrări ştiinţifice, în ciuda faptului că accesul la publicare sau comunicare în reviste sau publicaţii de specialitate era limitat şi atribuit doar personalităţilor universitare. Practic G se

chinuia lucrând cu prieteni şi colegi mai binevoitori, apelând la cazuistica acestora şi comparând-o cu a sa, cazuistică formată din pacienţii săi şi a unităţilor spitaliceşti pe unde mai trecuse sau avea acces. Sigur, era invidiat de duşmanii săi. Aceştia, în timp ce el lucra, îl torpilau şi-l bombardau din toate părţile cu tot felul de şicane sau acţiuni nedeontologice. Una din ele era şi trimiterea lui G în Policlinică. Adică, departe de sala de operaţii. În timpul gărzilor, care erau doar două sau trei pe lună, era supravegheat minut cu minut de către toată lumea turnătoare a spitalului. Era vânat chiar când lua masa. În acele momente i se arunca în camera de gardă un caz fără nicio legătură cu chirurgia, de obicei o nevroză sau o stare de ebrietate pescuită de miliţia de la circulaţia rutieră. În acelaşi timp, era chemat în secţie la terapie intensivă să facă o denudare de venă safenă pe un loc unde altcineva nu reuşise să o facă. Urma imediat o chemare la ginecologie pentru un consult la o tânără care prezenta sensibilitate în abdomenul inferior. De cele mai multe ori secundară unui avort provocat. Aici, trebuia să fie foarte atent. Confuzia cu o apendicită se putea face oricând. Acest diagnostic făcea posibilă transferarea cazului la Chirurgie şi operarea lui în urgenţă. Fireşte că evoluţia ocultă a infecţiei secundară avortului provocat empiric şi nemărturisit imita perfect o peritonită post apendicectomie. De aici şi până la complicaţia septică a cazului nu mai era decât un pas. Operaţia poate salva o peritonită în prima zi.

Din a doua zi şansele scad iar din a treia zi, totul este pierdut. Cam pe aici se plimbau duşmanii lui G. Acesta trebuia compromis şi desfiinţat cu orice preţ. Chiar cu preţ ul vieţii unei paciente. A unei femei, a unui OM. G greşise mult, neiertător de mult, deconspirând practica aceea nedeontologică şi criminală de sterilizare a femeilor prin ligatura bilaterală a trompelor uterine în scop de chiverniseală ordinară a medicilor criminali. Sfidase partidul şi conducătorii săi iubiţi.

G mergea des la Piatra Neam ţ. Era amic cu doctorul Filimon. Doctorul de la Bălţăteşti. Un coleg formidabil. Un filozof al medicinii tradiţionale, cum îl numea adeseori. De la acest medic a învăţat câteva concepte fundamentale din medicina tradiţională orientală pe care apoi le-a coroborat cu propriile cercetări, armonizându-le cu ingineria genetică şi biotehnologia modernă, totul cu ţintă pe terapia biologică a cancerului. Astea erau preocupările lui G în timp ce *meduzele gorgone* comuniste de la Tecuci îi făceau viaţ a amară. La Piatra Neamţ mergea la Teatrul de Tineret. Soţia doctorului Filimon era actriţă. Teatrul avea o trupă bună. Maria Teslaru, Oana Pelea, Maia Morgenstern, erau numai câteva nume de rezonanţă naţională. Din vorbă în vorbă, prietenii lui G de la teatru au aflat de situaţia acestuia la Tecuci. Într-o zi, Maria soţia doctorului Filimon i-a spus.

– Am vorbit cu şeful de cabinet a lui Nicu Ceauşescu cu ocazia unui spectacol dat de noi la Sibiu şi am obţinut o audienţă pentru tine. Să te ajute să pleci de acolo. Asta e, să pleci de la Tecuci. Să te transferi cu serviciul la noi la Piatra Neamţ. La Piatra Neamţ sau oriunde doreşti.

Nu după mult timp G a primit un plic prin poştă, un plic în care se afla o invitaţie. O invitaţie la sediul Partidului Comunist Român din Judeţul Sibiu. O invitaţie în audienţă la tovarăşul prim secretar Nicu Ceauşescu. Era spre sfârşitul primăverii anului 1988. G s-a pregătit temeinic pentru această întrevedere. Bineînţeles şi-a luat nevasta cu el. A luat-o pe Livia, la recomandarea Mariei. Maria Teslaru. Maria soţia lui Dan. Dan Filimon doctorul de la Bălţăteşti, cel mai bun prieten a lui G. Livia era o femeie frumoasă, iar Maria i -a spus că îi cresc şansele dacă merge şi Livia cu el. Nicu Ceauşescu are o slăbiciune pentru femeile frumoase. Deci, împreună spre victorie. Încrederea în partid şi conducătorii lui iubiţi creştea de la o zi la alta. G se gândea la *gorgone* cu satisfacţia învingătorului. Ce or să mai chiţăie meduzele ca şobolanii atunci când porunca va veni de sus. De la conducătorii noştri iubiţi. Ce or să mai chiţăie şi or să dea din colţ în colţ. Nu-şi dorea decât un lucru. Să plece de acolo. Să obţină un transfer în interes de serviciu oriunde. Oriunde... Din nou uita un lucru. Un lucru fundamental. Acela

că, oriunde va merge, oriunde şi oricând, dosarul îl va urma ca o umbră. Dosarul va merge cu el. Dosarul personal, dosarul de securitate. Acesta îl va însoţi şi dincolo de moarte. Dosarul acesta va sta chiar pe masa lui Dumnezeu atunci când va ajunge la judecată, la marea judecată.

Nicu Ceauşescu nu era precum ceilalţi activişti de partid. Avea altă şcoală, altă clasă. Nu semăna cu nimeni în afară de Elena, mama care l-a iubit mai mult decât pe ceilalţi copii ai săi. Era mai şiret decât se credea. Ştia să se exprime frumos în cadrul audienţelor pe care le dădea oamenilor muncii veniţi la el cu diverse probleme şi necazuri. Se implica chiar din cabinetul său de lucru. Imediat dădea un telefon şi rezolva problema. Te punea să aştepţi puţin într-o cameră alăturată unde pe un fotoliu se găsea aşezată cu grijă uniforma sa militară de gală.

– Nu l-am văzut niciodată îmbrăcat cu ea, spunea G. Era un bărbat frumos, charismatic şi prietenos.

A sunat la Galaţi căutându-l pe Carol Dina. Primul secretar al Comitetului Judeţean Galaţi al Partidului Comunist Român. Ce au vorbit ei în ziua aceea nu se ştie. Doctorul nu va şti niciodată ce au vorbit la telefon atunci Nicu Ceauşescu şi Carol Dina. Doctorul G ştie, în schimb, că după “revoluţie” Carol Dina a ajuns senator în SENATUL ROMÂNIEI. Lucrurile au decurs cam

aşa.

– Omule! Sunteţi nebuni? A venit un doctor la mine şi v-a reclamat că boicotaţi politica demografică a partidului şi a secretarului său general sterilizând femeile din judeţ şi aiurea. Ai un chior la Tecuci care leagă trompe la femei.

– Nu ştiu nimic Nicule, da trimite-l pe doctor la mine că rezolv eu situaţia.

– Rezolvă şi vezi ce mai este pe acolo prin judeţ. Apoi, pe un ton amical. Cum merge campania agricolă? Şi discuţia luă o altă întorsătură. Vreme de un ceas.

L-a chemat apoi pe G din încăperea unde aştepta cuminte rezultatul audienţei şi i-a spus.

– Doctore, mergi la Galaţi că mâine te va căuta primul secretar!

Fericit, doctoral G a coborât aproape în fugă scările Comitetului judeţ ean de partid din Sibiu şi s-a aruncat în maşina parcată în stradă în imediata apropiere a clădirii acestuia. Peste un sfert de oră părăsea în viteză oraşul. Zbura spre Braşov cu peste o sută de kilometri la oră.

De la Sibiu la Galaţi cu un automobil Dacia 1300 faci opt ore. Seara doctorul G era la Tecuci. A doua zi fu chemat la Galaţ i. Dar nu la Comitetul Judeţean PCR cum s-ar fi aşteptat, ci la Consiliul Judeţean Popular la primul vicepreşedinte al acestuia, tovarăşul Bejan. Încă nu era amiază şi în biroul primului vicepreşedinte Bejan erau deja,

Ana Călin, procurorul şef al judeţului şi doctorul Mihai Mocanu, directorul Direcţiei Sanitare Judeţene. Bejan se adresă lui G amical.

– Tu eşti doctorul de la Tecuci? Apoi, fără să mai aştepte răspunsul se adresă lui Mocanu.

– Uită măi Mihai ce băiat simpatic. Şi arătă spre G. Tu şi cu chiorul ăla al tău îl necăjiţi. Halal să vă fie! Chiar că aţi întrecut orice măsură. Apoi iar către doctorului G.

– Mâine te duci la treabă. Mâine dimineaţă eşti la serviciu, ai înţeles doctore?

– Păi, eu sunt concediat, tovarăşe prim vice, sunt concediat, am contractul de muncă desfăcut....

– Lasă asta! l-a întrerupt nervos Bejan, gata cu concediul, mâine mergi la treabă. Apoi către procuroarea şefă.

– Tu, Ana! Faci ce faci, faci ce poţi. Compune un complet de judecată, azi, mâine, la noapte, nu mă interesează. Daţi o sentinţă şi gata! Doctorul să meargă la treabă şi să nu-l mai reguleze nimeni, aţi înţeles? Doctore, aşteaptă afară puţin.

Ieşind, G se gândea emoţionat la dreptatea partidului. Uite cum partidul a făcut dreptate. Neapărat se va înscrie în partid.

– Tovarăşul prim vice este foarte ocupat, spuse ieşind din cabinetul primului vice-preşedinte, tovarăşa Ana Călin. Vino cu mine doctore. Mergem la procuratură să ne ocupăm de amănunte.

Maşina aşteaptă afară. G se trezi din gânduri luat pe neaşteptate. În câteva minute au ajuns la sediul procuraturii judeţene. În cabinetul procurorului şef era cald şi bine. Secretara a apărut imediat aducând ceai şi biscuiţi.

– Fă-te comod doctore! În câteva minute rezolvăm problema. Apoi, dintr-o dată se răzgândi. Dar, mai bine du-te la Tecuci şi aşteaptă telefonul meu. O să iau legătura cu tovarăşul procuror Scutaru. Scutaru Trandafir. O să te îndrume el mai departe. Discret. Discret şi fără valuri doctore. Ai înţeles? De Gheorghiu mă voi ocupa eu. Personal.

G a părăsit sediul procuraturii judeţene Galaţi cu inima plină de speranţă. Începutul era promiţător. Deci, aşa arată dreptatea? Dreptatea partidului. Dreptatea partidului comunist. Poate într-o zi va deveni şi el membru. Un membru de partid.

JURNALUL

6 decembrie 1989. Am ajuns la Iași în jurul orei nouă. În mașina pusă la dispoziție de către Livia, fusese frig. Profesorul Teodorovici mă aștepta. Am dat drumul imediat șoferului să se întoarcă la Tecuci, iar eu i-am expus profesorului motivele venirii mele aici. Ca de obicei, acesta a priceput totul de la început, lucru care m-a scutit de explicații suplimentare și stufoase. Era clar. Voi lucra la Clinica de chirurgie cu profesorul Strat trei luni. La sfârșitul stagiului voi avea nevoie de o caracterizare. Voiam o recomandare. O vorbă bună acolo, pentru un regim mai blând, mai lejer.

Profesorul era blocat acasă. Era ziua nevestei. Așa am aflat că azi este Sfântul Nicolae. Trebuia să-mi dau seama după zăpada care cădea pe șosea la intrarea în Iași. Dar mai ales după zarva și forfota trecătorilor prin magazine și restaurante. Un ceai cald, câțiva biscuiți și niște șuncă de Praga, servite de către profesor, au constituit micul meu dejun. Apoi am plecat la Clinică. Mersul pe jos m-a înviorat mult. Am găsit și spitalul. Încă de la intrare, o secretară amabilă mi s-a recomandat că este vrânceancă. Apoi m-a condus la asistenta șefă. O cheamă,

domnișoara Viorica și este trecută de 30 de ani. O femeie voinică și energică. Am așteptat în birou două ceasuri încheiate. Profesorul avea program operator. Două guși. Cea de a doua mergea mai greu. Iată și întâlnirea cu profesorul.

Amabil și înțelegător, m-a trimis la Direcția Sanitară după o specificație pe adresa de la minister către clinica sa. Am rezolvat repede și m-am întors. Între timp, plecase toată lumea acasă. Asistenta șefă m-a primit ceva mai rece. În final, mi-a promis sprijin în vederea obținerii unui dulap în vestiar. Veșnica problemă a nou veniților într-o clinică.

Am plecat acasă la Hotel Traian. Aici în sala albă, am servit prânzul. Dar, înainte de asta, am trecut pe la Editura Junimea. Aici am o carte de versuri la doamna Doina Florea. Doina, este ardeleancă și o scriitoare de talent. M-a condus la director. Domnul Andy Andrieș. Trebuie să dau explicații despre implicarea unor factori de securitate la Tecuci care au împiedecat desfășurarea unei întruniri la mine acasă cu cei din conducerea editurii. Livia îmi spusese că a fost chemată la securitate de către tovarășul maior Măgdălinoiu și i s-a recomandat să nu găzduim o întrunire acasă la noi cu cei de la ”Junimea”. Sper că am fost convingător. Apoi, am vorbit mult cu Doina care m-a condus apoi la domnul Cuțitaru, redactorul șef al editurii. Domnul Virgil Cuțitaru

este la „cuțite” cu directorul editurii și nu prea vorbește cu nimeni despre asta. A fost la Tecuci și a stat la mine două zile. Mi-a promis că-mi publică un volum de proză, dar nu l-am crezut. Prea mă lăuda, prea mă flata iar eu m-am simțit stingherit, jignit chiar. Cum mă poate crede cineva așa de prost? I-am dat totuși darurile ce i se cuveneau. In fond, cine nu-i corupt astăzi? Ciudate vremuri. Am luat flori și am mers la Costache Pricop și soția lui, poeta Mariana Codruț. El este redactor la Convorbiri Literare iar ea, secretar literar la Teatrul Național. Oameni ciudați, oameni complexați. Nu mi-au deschis. Unul din ei, era sigur acasă. Cred că era Costache. Era seară. Am mers la cinematograf. Rula „Păsările”. Păsările lui Hitchcock. La ieșire, am văzut pe clădirea hotelului puzderie de ciori. Exact ca în film. Așteptau parcă să atace. M-am vârât în pat și am adormit imediat.

A doua zi, m-am trezit la ora 6,3o. Camera mea face parte dintr-un apartament cu patru camere. Baia este deci comună, iar vecinii, pasageri de o zi. În tranzit. Ieri, am vorbit cu șeful hotelului pentru o cameră separată și cu un oarecare confort asigurat. Promisiuni. Toată lumea așteaptă ciubuc. Eu, fără mașină. Sunt ca mort. Nu am cu ce să car de acasă nimic. Azi o să iau legătura cu Dan Munteanu, prieten de al lui Ulici, pentru mașina pe care o am de scos de la Magazin.

Am fost devreme la Clinică. M-am echipat și

am intrat în sala de lectură. Aici se ține raportul de gardă. Am evitat să mă așez undeva. Nu se știe al cui este locul, iar prima impresie contează foarte mult. Au venit toți. Și profesorul. M-a prezentat colectivului clinicii. Căutam să-i intuiesc pe cei mai importanți. Conferențiarul, șeful de lucrări, medicii primari, asistenții universitari, medicii secun-dari, stagiarii și alții. Din cauza nepromo-vărilor, demult neefectuate, toată lumea, este din punct de vedere scriptic, cu o treaptă mai jos. Profesorul este de fapt conferențiar. Conferențiarul este şef de lucrări și așa mai departe. Nu l-am văzut pe profesorul Lazăr. Este pensionat și nu mai lucrează. Am observat că este nedorit, bârfit chiar. Asta m-a bucurat mult. Nimeni nu știe că eu, datorită acestui om sunt aici. Că am creat această conjunctură datorită situației acestuia, pentru a realiza o victorie pe propriul sau teren. Mi -am propus să vorbesc cât mai puțin. Totuși am greșit. Se discuta despre lucrările științifice ale clinicii, comunicate, publicate, tipărite. Am reținut că erau doar câteva pe acest an. Și eu, care am deja trei lucrări, nu m-am putut abține să nu amintesc de ele. Ba am mai amintit și despre lucrarea mea despre evaluarea bolnavilor chirurgicali prin neurometrie computerizată. Am reuşit să stârnesc curiozitate, dar și interes pentru cercetarea mea. Iată că m-au invitat poimâine să prezint lucrarea. Va trebui să merg la Tecuci după manuscris, diapozitive și aparate. Ce chestie. Nu am reușit

nimic cu dulapul. A trebuit să mă schimb în biroul asistentei șefe. Am vizitat clinica. Cele două nivele și blocurile operatorii. Clădirea este veche, saloanele mari. Mi-au plăcut sălile de operații și secția de terapie intensivă.

M-am agățat de profesor ca o umbră. L-am urmărit când pansează. Ciudat mod de a pansa. Mult, foarte mult material de pansat și vată, foarte multă vată. Iar peste toate, aleze. Câmpuri bine strânse cu șireturi semănând cu niște corsete. Profesorul era amabil. Îmi explica ca unui coleg, ca unui specialist. Acest lucru m-a bucurat. Chirurgii sunt din cale afară de vanitoși. Trebuie să recunosc că și eu sunt. Dar cu bun simț . Respect ierarhia, mai ales când aceasta este realizată pe criteriul valorii profesionale.

In sala trei, opera doctorul Veisa. Cu un secundar. Operau o gușă. Am stat cu ei toată operația. Mi-a plăcut. Sincer mi-a plăcut operația. Mai puțin cea de a doua. O hernie inghinală la o tânără de 16 ani. Secționarea ligamentului rotund, nu mi s-a părut chiar oportună. Am plecat spre sălile de la etaj.

Doctorul Chifan, opera un rect. Lucrează bine. Ajutorul său de asemenea. Cred că sunt o echipă. În sala doi, se făcea o vagotomie cu hemigastrotomie. Tocmai se închidea tranșa anterioară. Operatorul mi-a plăcut. Aerisit, bine pregătit, cu o gândire clinică de profunzime și orientat în actualitate. Era ajutat de o femeie. Am

aflat că este secundar cu postul la Focșani. Femeia era din Firiza. Consăteană, cum s-ar zice. Nu mi-a plăcut deloc. Am spus și o repet, chirurgia nu este pentru femei. Chirurg cu menstruație? Nu merge. Este împotriva firii. Excepție? Da! Admit, dar nu a se face o regulă. A da acces liber spre această misiune, pentru că în chirurgie vorbim nu de o profesie ci de o misiune, este o eroare iar eroarea poate naște, la rândul ei, alte erori. Despre acest lucr u se poate vorbi mult dar nu aici.

Abia la ora 15 am ajuns la hotel. Aceeași cameră, aceleași condiții. Telefonul nu merge. Este frig, iar hrana necorespunzătoare. Am ieșit în oraș. Am cumpărat de la librăria „Junimea" două cărți de matematică. M-am întâlnit cu Mariana Codruț . Era schimbată și bolnavă. Căuta să scape de mine. Arăta mizerabil, iar scuzele sale, întregul său comportament, erau de asemeni, mizerabile. Am plecat repede de acolo. Deodată, în fața mea a apărut Cătălina, fina mea și a Liviei, fiica scriitorului Sergiu Adam, studentă în anul VI la facultatea de medicină. Am întrebat-o unde este soțul iar ea mi-a răspuns că este singură. Atunci, am invitat-o la o Pizza și ne-am plimbat prin Iași o bucată bună de vreme. Este o fată frumoasă și blândă. Păcat că este foarte bolnavă. I-am dat adresa mea și am invitat-o să mă mai caute împreună cu soțul ei.

Ora 18,oo! Contravizita. O manieră ciudată de tipic universitar. O discuție despre tablouri, în deschidere, apoi s-au discutat filmele radiologice. Profesorul a văzut, apoi, salon cu salon, bolnav cu bolnav, toată clinica. În mod special, mi-a prezentat toți bolnavii, punând accent pe cazurile deosebite. Am reținut câteva cazuri interesante cum ar fi, o anastomoză spleno-renală, un neoplasm de colon drept, și fistule multiple pancreatice cu localizare retroperitoneală, secundare probabil unui proces necrotic acut. S-a făcut programul pentru mâine și echipele operatorii. Doctorul Veisa mi-a atras atenția că trebuie să mă deplasez la Tecuci după materialul ce-l voi prezenta. Am vorbit cu Livia. Bineînțeles, a dormit cu Liviu în ciuda recomandărilor mele că în absența mea să nu doarmă cu copilul. Are 14 ani și nu se cade. Vești proaste cu mașina. Individul vrea cincizeci de mii lei ciubuc. Mari escroci sunt literații noștri. Trebuie să ai tupeu să ceri atâta unui intelectual, unui confrate. Ce golan. Trebuie să găsesc un om cinstit pentru această afacere. I-am amintit telefonic Liviei. Apoi am cinat ca vai de mine. Sunt obosit și este ora 23,oo. Citesc puțin și mă culc.

Imposibil. Hotelul este plin de străini. Ruși, polonezi, naiba știe. Fac scandal, chefuiesc. Afară, s-a dezlănțuit un vânt teribil care pătrunde până în cameră prin crăpăturile ferestrei.

8 decembrie 1989. Am ajuns la clinică în ultimul moment. După raport, am plecat în oraș pentru a aranja cu cazare. Se pare că voi părăsi acest hotel. Am încercat la ”Continental”. Aici, şef este o femeie. Cu femeile este mai uşor să te înțelegi. Știu ce vor și au vedere în perspectivă. De mâine, îmi aduc aici lucrurile. L-am căutat pe dr. Neamțu de la cercetare științifică IMF, catedra de fiziologie. Nu-i de găsit. La el am lucrarea pentru referat. S-a făcut ora 13 și am plecat la gară. Vreme frumoasă, parcă nu ar fi iarnă. În accelerat, m-am întâlnit cu Fredy. Un coleg care face secundariat pentru boli interne. Soția lui, Mona, tot medic, a rămas în Germania Federală. S -a dus să-ș i trateze o boală la ochi și acolo a rămas. A scris șefei policlinicii, tovarăș ei doctor sanepidist Diaciuc, că a părăsit ţara din cauza sa a și a mafioților sanitari comuniști. Fredy, a rămas cu doi copilași aici. Vrea să meargă ș i el. Eu l-am avertizat că trebuie să-și termine secundariatul mai întâi. Am ajuns la Tecuci. Aici nu e nimeni. Fac focurile în camere și o aștept pe Livia. E seară. E seară și ne strângem toți acasă. Cinăm și ne culcăm devreme. La ora trei trebuie să mă trezesc. Un funcționar de la Livia merge la Iași. Are doi copii studenți acolo. Le duce de mâncare. Îmi strâng și eu lucrurile, aparatele, lucrarea. Am noroc. Adorm repede.

9 decembrie 1989. Am ajuns la clinică la timp.

Am luat lucrarea de la hotel. După raportul de gardă, am fost anunțat că la ora 10.3o voi susține lucrarea. Profesorul s-a interesat despre subiectul acesteia. I-am explicat pe scurt ideea și opinia mea asupra fenomenului intitulat „Momentul Magellan al medicinei". Criza modelului molecular de interpretare a fenomenului biologic. Părea curios. Secretara avea emoții pentru mine. Eu de asemenea. Doream un aspectomat. Mi s-a adus unul defect. Am renunțat. Era ora zece și a început să se adune lumea. Erau studenții anului patru. Apoi au apărut stagiarii, secundarii și în sfârșit, conferențiarul, profesorul și secretara. Aceasta din urmă a cerut permisiunea să asiste. Imi ura succes. Mi-a spus că ține foarte mult la mine și că toți ceilalți sunt niște ticăloși. Nu înțeleg de ce. Apoi, am început expunerea. Am uitat de toate și m-am concentrat pe text. Citeam, vorbeam liber, selectam căutând să comprim monografia mea în circa 20-30 minute de expunere pe care o doream convingătoare. Am simțit că le stârneam curiozitate. Pentru chirurgi, obișnuiți cu aspectul descriptiv al fenomenului patologic, diagnosticul și tratamentul prin energie, incita și stârnea în același timp mai ales că, deși inspirată din metodologia și conceptele tradiționale orientale, problemele erau expuse în manieră occidentală iar motivația conform principiului modelului molecular pe care m-am ferit să-l critic, doar l-am completat cu o

nouă viitoare presupusă rutină de diagnostic și terapie. In final, profesorul a discutat despre chestiunea termodinamicii și radiațiilor electromagnetice la nivelul celular, iar eu am înțeles că nu era străin de această problemă și m-am bucurat. Chiar și conferențiarul era interesat. Spre marea mea uimire, mi s-a cerut o demonstrație. Am acceptat cu plăcere. Un student s-a oferit ca subiect. Am efectuat măsurătorile energetice și am făcut bilanțul neurometric. Era normal. Avuse în iarna precedentă o confirmare pentru ulcer duodenal. I-am explicat că la ora actuală nu sunt elemente care să pledeze pentru modificări în sfera energetică a stomacului sau, în cel mai bun caz, sunt compensate. În timpul expunerii, a apărut profesorul Teodorovici care mă căutase la hotel. A vorbit cu profesorul Strat. Desigur, m-a lăudat. Secretara era foarte fericită. I-am sărutat mâna. La hotel, mă aștepta domnul Popescu, un coleg de-al Liviei. Domnul Popescu era cu copiii. Studenți anul doi. Gemeni. Un băiat și o fată. Mi-a comunicat că îi duce pe băiat la Bacău iar de acolo, pe fată o duce la Moinești. Mi-a surâs ideea unui voiaj atât de lung cu mașina.

Am intrat în restaurant. Am mâncat o „pizza” proastă și o prăjitură. Am lăsat 20 litri de benzină șefei hotelului. Așa se fac afacerile. Peste o jumătate de oră plecam. Ieșeam din Iași spre Târgul Frumos... Era cald, era soare, eram

mulțumit. La Trei Iazuri, am găsit pește proaspăt prăjit cu mămăliguță și mujdei de usturoi. Am mâncat bine și apoi ne-am

continuat drumul. La Bacău am oprit doar să debarcăm băiatul. La Moinești, fata. Fata era fâșneață, nu mi s-a părut proastă. Băiatului i-am promis că o să-l învăț să cânte la chitară. Se întunecase și uite aș a am ajuns la Tecuci în jurul orei 18. Livia cu Bebe și cu Liviu erau acasă. Urma o seară în familie. Este momentul cel mai drag mie. Sunt obosit. După telejurnal voi adormi imediat.

10 decembrie 1989. Este duminică. Stau acasă cu copiii și Livia. Au ieșit și băieții mei din cazarmă, Bebe și Robi. Robi s-a dus la Barcea la Mihaela. Mi-a cerut 200 lei, iar eu i-am dat. Imi era rușine că nu am putut să-i dau mai mult. Imi era rușine că sunt așa de sărac ca medic chirurg la aproape 50 de ani și cu toate titlurile profesionale la zi, cu toată valoarea mea. Asta este! Ziua a trecut repede. Băieții s-au întors la unitate seara. Eu am încercat să dorm pentru că la ora 03,1o, am tren spre Iași. Se pare că nu pot achiziționa o mașină nouă. A fost frig în tren. La hotel mi s-a dat camera 204. Acceptabilă. La ora 7.3o eram la clinică.

11 decembrie 1989. O zi obișnuită de clinică. Am urmat pe profesor la vizită și în sala de operații. De obicei operează ajutat de o doctoriță

despre care am aflat că este secretara de partid comunist pe clinică. Pare robustă, la prima vedere. Puțin înaltă și brunetă. Palidă însă, plăcută în general. Orientată în plagă. Prima femeie chirurg care îmi place la sală. Îl ajută pe profesor la o colecistectomie. Un colecist litiazic. Caz obișnuit. Al doilea caz, este tot un colecist. Am reținut preferința pentru abordul pe linia mediană. Operatorul principal era de data aceasta doctorița ajutată de către profesor. M-a surprins insuficienta investigație preoperatorie a cazului. Nu avea diagnostic complet. Cel de icter mecanic era prea sumar și slab argumentat pentru un caz chirurgical la nivel de clinică chirurgicală.. Surpriza care a urmat, absența calculilor și aspectul de ciroză a ficatului, mi-a întărit convingerea că se fac economii la capitolul investigații paraclinice din rațiuni financiare, dar asta nu scuză restul și mai ales competența clinică universitară deficitară. Operația mergea greu. Canalul cistic era lung și paralel cu coledocul. Papila era complezentă. În final, au pus un tub Kher iar eu am plecat în sala II unde opera doctorul Chifan. Un bărbat voinic, obez, cu o față de om cumsecade. Brațe scurte, degete mari, butucănoase. Și totuși. Mâinile acelea se mișcau cu grație și îndemânare. Doctorul Chifan era un bun manualist și cu gândire clinică sănătoasă. Am descoperit că în această clinică, atmosfera este cea intuită de mine, iar gândirea,

concepția clinică și de perspectivă în chirurgia modernă, coincid întru totul cu aspirațiile și conceptele mele asupra fenomenului patologic și chirurgical actual. Sera, la contravizită, profesorul mi-a sugerat să aplic terapia prin energie la un caz de migrenă în postoperator a șasea zi după o colecistectomie pentru colesteroloză. Am acceptat cu plăcere. Seara la hotel era cald. Am adormit imediat.

12 decembrie 1989. Accesul la Cantina Casei Universitarilor mi-a pricinuit plăcere dar și dezamăgire. Multă lume, neuniversitară, se perindă pe aici. Iar unii universitari, sunt vulgari și par rătăciți pe aici. Ca pretutindeni, la această oră, se face și aici ”trotuarul” de către unii.

La clinică, am aplicat măsurători neurometrice bolnavei cu migrene. Apoi, am efectuat două dispersii în zonele cu exces energetic pe tegument în zona corespunzând proiecției metametrice a stomacului și vezicii biliare. Am dat câteva recomandări pacientei, am vorbit și cu celelalte bolnave din salon, am dat explicațiile de rigoare unei grupe de studenți care mă asistau. Am constatat că mi-ar plăcea să lucrez cu studenți. Unii sunt chiar interesați. Mi-am amintit că profesorul Marinescu m-a invitat odată să țin niște prelegeri la Iași. O să-l vizitez zilele acestea.

Am trecut prin sălile de operații. Am discutat cu

doctorul R. Simpatic, dar plin de sine. Anastomoza spleno-renală ce o efectuase, mergea bine. A trecut cazul din terapie intensivă în salon. Am apreciat decizia sa. In secția de reanimare cazul p ărea neglijat. Am urmărit operând un abces la o mână. De fapt, urmăream studenta care îl ajuta. O specie mai interesant ă de animal de rasă. Înainte de a pleca din clinică, secretara care mă simpatiza, mi-a prezentat o tânără doctoriță care pleca a doua zi în Maramureș. Repartizată la Baia Mare. Tânăra este din Iași și scrie poezii. Mi-a plăcut. Am discutat cu ea. O gâsculiță, fiică de medic. I-am dat o recomandare pentru contabilul șef al spitalului județean, fost coleg de liceu. M-a sunat seara și mi -a promis că mă va căuta la întoarcere. Dar eu, nu mai eram în formă. Sunt sigur că se răcorise înainte de plecare cu prietenul său. Femeilor acestea le lipseşte instinctul de orientare. De aici nefericirea și frustrările lor sentimentale. O experiență sexuală nu poate suplini emoția și trăirea unui sentiment autentic.

La ora șase am făcut contravizita. Profesorul a sesizat rezultatul pozitiv al terapiei cu energie la cazul cu migrenă. A cercetat chiar buletinul de măsurători neurometrice.

Am vorbit la telefon cu Livia. Sunt speranțe pentru săptămâna viitoare cu mașina. Bineînțeles, tot cu 40 mii de lei ciubuc. O duc greu cu mâncarea, hainele, și altele prin faptul că, nu am cu

ce să le car de la Tecuci la Iași. În plus, nu am cu ce transporta ciubucurile, fără de care nu se poate trăi în țara aceasta. Am urmărit și cuvântarea „bătrânului președinte” la televizor. Am discutat cu șefa hotelului. Bine orientată în timp și spațiu. Parcă azi m-am simțit mai bine. Mâine voi trece pe la Institutul de Medicină și Farmacie. Mă caută șeful de lucrări de la catedra de fiziologie pentru cartea mea de neurometrie.

13 decembrie 1989. După raportul de gardă am mers imediat în sala întâia de operații. Știam că profesorul are slăbiciune pentru cazurile de gușă și gât. Se pregătea o femeie cu un sindrom de coastă cervicală dreaptă. Am studiat documentația. Foaia de observație și radiografiile. Am efectuat înainte de acesta ședința mea de cinci minute terapie cu energie de reglare la pacienta cu migrene. M-a rugat să vin și după amiază. Se simțea mai bine. Am remarcat că studenții erau ”absenți”. Erau în salon dar discutau pe la colțuri tot soiul de banalități domestice. Nu-i interesa stagiul. Am mai avut o discuție cu medicul primar, fost coleg cu profesorul. Bun chirurg, dar puțin lăudăros. Opera un stomac ulceros împreună cu secundara de la Baia Mare cu postul la Focșani. Chinuită ființă mai este și această doctoriță. A optat pentru chirurgie numai ca să se afle și ea în specialitate.

În sala întâia, se poziționa bolnava. M-am așezat

la căpătâiul acesteia. Profesorul, împreună cu doctorița secretară de partid, așezau câmpurile. Meticulos și din abundență. Îmi plăcea totuși. A urmat incizia. Expozantă, contentă și topografică. Hemostază dificilă. Multe, multe vase. Vene de diferite calibre și o jugulară dreaptă mai mediană. A durat mult până la descoperirea scalenului, secționarea lui și evidențierea coastei cervicale. A urmat rezecția acesteia și simpatectomia periarterială a trunchiului principal. Sincer să fiu, mi-a plăcut profesorul. Și ajutorul său. Se vedea, cât colo, că sunt o echipă. O echipă ce durează mai demult.

Am plecat la IMF (Institutul de Medicină și Farmacie). Șeful de lucrării de la catedra de fiziologie era cu studenții. O asistentă universitară, blondă, foarte frumoasă, m-a condus la el. Aflând cum mă cheamă, mi-a spus zâmbind.

– Am citit lucrarea dumneavoastră! Acest lucru m-a flatat oarecum. Iar când doctorul Nemțeanu a urcat, împreună cu mine, scările spre cabinetul și laboratorul său, am fost de-a dreptul încântat. Mi-a arătat un exemplar din referatul pe care l-a făcut cărții mele. Două exemplare, le-am predat profesorului Teodorovici care pleca la Piatra Neamț. Mi-a recomandat să țin cont de unele adnotări, concentrate pe două file anexă referatului. Eu i-am răspuns că firește, voi ține cont de acest lucru. Am lăsat o carte de vizită și adresa de la

Hotel apoi, am plecat la masă la Casa Universitarilor. După masă, am mers la un film cu Ursula Andres.

La ora 18, contravizita. Încep să-mi însușesc tipicul clinicii. Bolnava cu Terapia prin energie, voia să-mi facă un cadou. Am refuzat categoric. Nu de asta îmi arde mie aici. Am cinat tot la Casa Universitarilor. Atmos-feră de cârciumă. Se bea mult vin. Cineva cânta răgușit *”deșteaptă-te române”* și dădea cu pumnul în masă. Mi-am amintit că azi am văzut un tablou de Liviu Suhar. Frumoasă lucrare. M-am interesat unde are atelierul. Mă gândesc să iau legătura cu Valentin Ciucă pentru a perfecta o achiziție. Chirurgii au o mare slăbiciune pentru tablouri.

La hotel mă aștepta o veste de la Livia. Sunase și lăsase vorbă că va reveni la ora nouă seara. Abia am așteptat. Când a sunat telefonul, primul lucru de care m-am interesat a fost mașina. Vești despre acesta, abia luni voi primi. Luni seara. Nu este sigură nici că va veni mâine la mine. Mă chinuie lipsa mașinii enorm.

Nu știu ce să spun și despre aceste „confesiuni”. Încă nu am amintit nimic despre situația mea. In general, despre RĂZBOIUL MEU. Marele meu război.

Am mers pentru a doua oară la magazinul cu ochelari. Acolo, o tehniciană drăguță, mi -a promis niște rame. De data aceasta, doream o intervenție

pentru copiatorul Xerox de alături. Aveam nevoie pentru multiplicarea unor documente. Femeia era frumoasă. Nu știu de ce, pe parcursul unei relații, de câte ori îmi place o femeie, constat că e proastă. Cred că și cu asta așa va fi. I-am scris lui Loli. Azi am mai pălăvrăgit puțin cu secretara. Flirturi, flirturi banale. Dacă ar ști Livia, ar râde de mine În hotel e multă animație. Mult tineret. Polonezi în excursie. Am câteva casete bune de muzică „disco” Televizorul merge prost, iar pe canalul rușilor deloc. Cred că sunt puțin obosit.

14 decembrie 1989. M-am trezit mai devreme ca de obicei. M-am trezit cu o senzație puternică de anxietate. Camera în care locuiesc este, așa cum am spus, acceptabilă. Spațioasă, mobilată cu gust și funcțională. Holul și baia de asemenea. Personalul este drăguț cu mine. Hotelul este mereu plin de turiști. Ruși, polonezi și de-ai noștri, cu treburi. Când merge liftul, se zguduie întreg etajul. Am câteva casete cu Elvis Presley. Dau drumul aparatului și ascult muzică. Când voi avea mașina, voi aduce de acasă mai multe lucruri. Îmbrăcăminte am, doar ce-i pe mine.

Livia nu a sunat. Însemnă că nu a făcut rost de mașină. Aș putea merge eu acasă, dar mi-e groază de cele trei ore de mers cu trenul, mai ales la întoarcere, noaptea.

Azi trebuie să iau legătura cu profesorul

Teodorovici. Să dau ceva la copiat pe Xerox. Aseară, l-am văzut pentru întâia oară pe profesorul Lazăr. Solicita sprijin la șeful clinicii în vederea obținerii unor ghete îmblănite. Spunea că-i îngheață picioarele. A primit asigurări că i se va rezolva doleanța printr-un telefon la Piatra Neamț. Mi s-a părut ridicol acest bătrân. Stăteam lângă el și mă gândeam că nu mă cunoaște și totuși el este cel care a declanșat necazurile mele în ultima vreme. A plecat apoi pentru că profesorul Strat începea raportul de contravizită. Pentru toți, era un străin. Un străin antipatic. O antipatie pe care nici acea puțină curtoazie elementară necesară într-o relație ierarhică de conjunctură nu o poate estompa. Un om rău, am conchis eu. Naiv și rău. Aceștia sunt indivizii naivi care cred că răutatea lor este culmea nobleței. Poate azi, poate altădată, voi aminti și de cazul meu. Deocamdată nu am reușit să mă adun. Să mă concentrez puternic pe situație. Trebuie să merg la clinică. Este ora șapte. Am telefonat la profesorul Teodorovici. Mi-a dat la ora 16,oo întâlnire la institut. La clinică, după raportul de gardă, am urmărit puțin o rezecție gastrică efectuată de către domnul profesor și ajutoarea sa. Un ulcer jos situat în vecinătatea papilei. Totuși, au făcut o rezecție de tip Pean. Am reținut preferința serviciului pentru acest gen de anastomoză. Personal îmi displace, deși este rapidă, ușor de executat și funcțională. Statistica complicațiilor postoperatorii însă este dură. Experiența majorității

chirurgilor pledează pentru gastroenteroanastomoza transmezocolică. Operație mai grea, mai lungă, dar cu rare complicații postoperatorii severe. Nu am avut niciodată probleme după o asemenea operație. Cu excepția cancerului gastric.

În fine, am plecat în biroul secretarei, unde doctorul Georgescu s-a oferit să mă însoțească la copiatorul universității cu volumul de tehnici chirurgicale în imagini a lui Magendik pentru multiplicare. Doctorul Georgescu este ploieștean dar de douăzeci de ani locuiește în Moldova. Nu simpatizează cu moldovenii. Este un tip aerisit și un foarte bun chirurg.

Miercuri, sunt gata exemplarele xeroxate. Am mâncat la restaurant. Prost. Prost și scump. Am revenit la clinică. Secretara dorea să mă prezinte soțului și eventual, să facem o plimbare la Tecuci cu mașina lor. Soțul ei are permisul de conducere suspendat. La ea era o studentă. Cam durdulie, dar acceptabilă. Cam gâsculiță. Am spus că eu caut o fată care nu are prieten. Asta în ideea că toate fetele au un prieten. Am plecat la un film. „O viață”. După Maupassant. Cu Antonella Lualdi. La terminarea filmului, am intrat imediat în atelierul de ochelari unde lucrează acea femeie care îmi place, așa mai mult pentru complexele sale. Inteligentă, frumoasă, dar complexată. Mi s-a părut nepotrivită pentru locul acela de muncă. Merita mai mult. M-a dus la vecinul ei cu xeroxul. Mi-a

tras imediat trei exemplare din Decizia de condamnare a lui Gheorghiu. Acceptabile. Urmează să mai multiplic și alte documente pentru ca imediat ce voi avea automobilul, să mă deplasez în scopul de a repara tot ce a stricat ”meduza gorgonă” în războiul meu cu TICĂLOȘII și pentru a tenta intrarea mea într-un climat de liniște și calm profesional, etic și deontologic. Am stat mai bine de o oră cu fata. Are treizeci de ani și trăiește singură. Își așteaptă sora mai mică și cumnatul, stabiliți la Bistrița. Au și apărut, de altfel, iar eu am plecat la IMF unde am stat puțin cu profesorul Teodorovici. Mi-a dat referatele și lucrarea însoțite de niște recomandări ale șefului de lucrări de la catedra de fiziologie de care voi ține cont neapărat. Mi -a propus publicarea lucrării în opt pagini de revistă, revista Medico Chirurgicala din Iași. Eu i-am vorbit și despre intenția mea de a face o monografie pe care să o predau Editurii Medicale. Referatul era măgulitor. Tonul serios, oficial chiar. „Apreciem că tehnica folosită de autor, precum și experiența sa merită din plin a fi cunoscută de către medicii practicieni din toate specialităț ile și extinsă în cadrul unor nuclee sau centre de cercetare și terapie”. Sunt foarte mulțumit. Revista nu a apărut încă. Lipsește cleiul pentru copertă. Ce chestie. L-am condus pe profesor la o ședință. În ușa amfiteatrului de la catedra de științe sociale, mi -a prezentat câteva personalități ale Institutului de

Medicină și Farmacie, IMF Iași. Profesori, conferențiari, șefi de lucrări. La un moment dat, cineva m-a salutat și zâmbit scoțându-și pălăria. Era domnul rector. Profesorul Scripcaru. Ce om minunat, am gândit! Eram foarte emoționat. Abia aștept să am mașină. Să mă deplasez la Galați pentru a demara procedura de trimitere a dosarului „Iftimie Anica" la Iași. Voi cere reconsiderarea cazului în lumina punctului de vedere a lui Mondor asupra peritonitelor. „Tratamentul chirurgical aplicat în prima zi poate salva bolnavul, din a doua zi dă șanse, iar din a treia zi, totul este pierdut".

Pacienta de la Tecuci – Galați, a fost ținută cu diagnosticul de peritonită nouă zile de la debut. Purtată prin alte servicii și trimisă la mine în stare foarte gravă. O peritonită declanșată de un avort autoprovocat empiric. În fața unei peritonite de nouă zile nu puteam face altceva decât să aplic un drenaj peritoneal și să recomand antibioterapie pentru infecția parietală. Șefii mei ierarhici au tergiversat trimiterea cazului la un eșalon superior până la depreciere cu scopul de a-l repartiza mie într-o gardă. Îmi amintesc de cuvintele profesorului Stăncescu de la Spitalul Republican Fundeni din București. Era seară, eram cu Livia, eram numai noi trei.

– Domnule profesor Stăncescu! i-am zis emoționat. Este posibil ca unul sau mai mulți colegi să omoare un bolnav numai și numai cu

scopul de a compromite un coleg incomod partidului și securității? Este posibil să o facă la comandă sau pentru a se remarca în fața partidului si a organelor de securitate? Este posibil ca medicul să devină mai criminal decât criminalul de drept comun, punând la baza crimei sale exercițiul și experiența științifică? Vă rog să-mi răspundeți numai printr-o mișcare a capului, poate ne înregistrează cineva fără să știm.

Răspunsul profesorului Stăncescu a fost pentru noi atunci istorie. O istorie a medicinii și chirurgiei românești din ”epoca de aur”. A vorbit. A vorbit ca și cum s-ar fi adresat unui microfon nevăzut.

– Da! Doctore. Bineînțeles! Apoi a adăugat.

– Păzește-ți bine pacienții, păzește-i bine, chiar și după externare.

Am mers la contravizită. L-am însoțit pe profesor prin saloane și la Reanimare. Am urmărit bolnavii operați după ce s-a făcut lista recomandărilor radiologice și de investigații paraclinice a bolnavilor și s-a întocmit programul operator. Ne-am retras cu profesorul Strat în sala de pansamente de la etajul doi. Aici am întocmit lista de operații și echipele operatorii. Spre marea mea uimire, doctorul Veisa m-a rugat să-l ajut mâine la efectuarea programului său de operații. Înainte de asta, l-am auzit cum invitase studenții să asiste la operația unui caz de apendicită la un pacient tânăr cu hemiplegie în anestezie locală.

Pentru mine a fost un șoc. Cred că sunt cunoscut în clinică din punct de vedere al activității mele științifice, publicistice și teoretice profesionale după dialogurile mai lungi sau mai scurte pe diverse probleme de patologie și terapeutică, dar marea caracteristică pentru un chirurg o constituie manualitatea sa. Tehnicitatea, cum s-ar spune. Aceasta, deoarece actul chirurgical presupune manualitate și tehnicitate. Eu am trac până la incizie. După incizie, operația mă absoarbe cu totul. Operând sunt în elementul meu. Mâine, va fi botezul focului. Voi intra în plagă ca specialist cu experiență, într-o clinică universitară de prim rang și de tradiție. Voi opera într-o clinică de prestigiu. În afară de mine, nimeni nu realizează aceasta în maniera descrisă. Va fi un precedent, totuși. Asta pentru că presimt că după acest eveniment voi fi solicitat mereu să operez, iar asta nu-mi convine în acest moment. Eu doresc să asist la programul profesorului. De pe margine, însă. A mă bloca într-o sală de operație cu altcineva, nu-mi surâde ideea. Voi fi nevoit să-mi aduc pacienți de la Tecuci. Cel puțin să operez eu cazurile mele. O să văd eu ce voi face pe parcurs. Am războiul meu și nu pot să mă dispersez. Ținta mea este distrugerea „gorgonelor sanitare comuniste”. Nu mă pot îndepărta de acest ideal propus. Doamne ajută-mă! Ajută-mă Doamne mâine. Mâine și întotdeauna.

15 decembrie 1989. După raportul de gardă am stat la secretariat și am cochetat cu doamna

Viorica, secretara. La secretariat, mereu vine cineva în vizită. Mai ales studenții și stagiarii. Mi-a vorbit despre doctorița proaspăt plecată la Baia Mare. Luminița. Sâmbătă se întoarce. Dar eu voi fi plecat. Ca să fiu sincer, nu sunt amator de experiențe erotice. Mai ales cu doctorițe. Mă gândeam la lucrarea mea. Profesorul Teodorovici, mi-a propus să o public în revistă unde îmi rezerva opt pagini. Apoi, referatul catedrei de fiziologie, referat care mă umple de mulțumire. Mă gândesc la dușmanii mei. Unde sunt „gorgonele"? Unde sunt jegurile sanitare care declanșaseră un Comitet al Oamenilor Muncii, din care făcea parte și șeful garajului de autosanitare, un analfabet cu studii elementare, tovarășul Negrea și care declarase lucrările mele științifice mostre de incompetență profesională. Mă gândeam la Alexis Carrel, nevoit să părăsească Franța, Franța care a dat lumii întregi comunismul, iar în SUA, acest minunat chirurg a pus bazele Institutului Rockefeller. Mă gândeam deci la dușmanii mei. Cât de departe sunt ticăloșii. Voi multiplica referatul. Voi aștepta revista „Ateneu" în care s-a publicat un articol despre cercetările mele științifice. Am să comunic totul procurorului șef al județului Galați. Mă voi pregăti pentru o întrevedere cu Ministrul Sănătății.

Deodată, mi-am adus aminte că sunt trecut pe programul operator. Am alergat la sala trei.

Doctorul Veisa se spăla. Mă căutase, la rândul său. Mi-am îmbrăcat bluza. Bluza mea albastră și boneta. Am început să mă spăl pe mâini. Elegant, fără să stropesc, convins că fiecare mișcare de a mea, era supravegheată și monitorizată.

Doctorul Veisa așeza câmpurile. Făcuse puncția lombară. Anestezia rachidiană. Folosise un ac montat pe o seringă de cinci centimetri cubi. Instrumentele și câmpurile le manevra fără mânuși. În sfârșit, a îmbrăcat și mânușile. Pe mâna stângă, a mai pus o mănușă de bumbac. A dublat-o pe cea de cauciuc cu bumbac. Am observat această manieră și la profesor, și la conferențiar. Am îmbrăcat și eu mănușile, minus bumbacul. Am luat poziție în fața bătrânului chirurg și l-am ajutat la o hernie inghinală. Am constatat că nu o execută ca mine. Era mai greoi, lucra cu mai puțină acuratețe. Aceste constatări m-au umplut de plăcere. Apoi, am schimbat rolurile. Mi-a dat să execut o apendicită cronică. M-a rugat să fac anestezia. Am efectuat-o în maniera mea. Cu acul detașat. Cu eleganță. Am izolat câmpul operator și am efectuat incizia.

– Mică! mi-a șoptit. Să fie mică...

În asta consta reputația sa. M-am lămurit. Dacă este dominat de o asemenea concepție chirurgicală, păcat că a îmbătrânit în chirurgie.

Am efectuat operația în tipicul meu. Cu gesturi puține, cu eleganță și eficiență. Luxarea în plagă a

organului, ligatura mezoului, a bazei de implantare, bursa seroasei, rezecția și înfundarea bontului restant cu mezoplastie. Ligatura cu ață nu cu catgut. Am amintit că prima înfundare a făcut-o Murfhy și faptul că, prost executată dă peritonita secundară postoperatorie severă. „Bomba lui Murphy” care a stârnit multe controverse și tot așa explicând, am închis plaga și am pansat totul. În particular, l-am asigurat pe acest chirurg primar că eu am venit în această clinică să învăț, nu să câștig bani.

A urmat doctorul Georgescu. O asistentă tânără rugase profesorul să fie operată de către acesta. M-a solicitat să-l ajut. Am acceptat cu plăcere. Se pare că în clinică lumea se convinsese și de manualitatea mea. Veniseră și studenții. Intr-adins lucram elegant. Făceam nodurile în manieră Pauche iar foarfeca, o țineam în mâna dreaptă în timp ce efectuam ligaturile și tăiam firul într-un anumit fel care aducea a spectacol. Știu că sunt îndemânatic că sunt înzestrat cu manualitate că în alte condiții de repartizare puteam deveni un mare chirurg, dar oare cercetările mele ar mai fi existat? Eu pot să fac, în paralel multe lucruri, mai mult în medicină decât ca un simplu chirurg manualist. Am discutat cu doctorul Georgescu care este un dur. Îl lua pe bătrân în focuri

– Ești cel mai mare escroc! îi zicea râzând. Faptul că te-ai născut cu 50 de ani mai devreme ca mine nu este o calitate. Iar bătrânul îi răspundea pe

loc.

– Da nici la tine că ești mai tânăr. La vârsta ta, am operat mai mult ca tine la aceeași vârstă. Maestrul vostru vă ține departe de sala de operații...

Doctorul Veisa pleca supărat. Eu m-am îmbrăcat și hai la secretară. Era și o studentă acolo, Meda și o asistentă, Liliana. Două gâsculițe insignifiante. Am pălăvrăgit puțin și am plecat cu asistenta. În fața institutului de medicină i-am propus să mai rămână.

– Imposibil! mi-a răspuns. Tata este un tiran.

– Regret. I-am răspuns și am plecat să mănânc la restaurant. Prânz sărac. Nu se găsește nimic de mâncare în oraș. La ora unu, m-am prezenta la atelierul de ochelari. Riginela era acolo. Am scos referatul și i l-am dat pentru multiplicarea alături, la xerox. S-a rezolvat imediat. Nu-mi venea să plec. Îmi place această femeie. Seamănă mult cu Livia. Firește, nu este atât de frumoasă și nici aerisită, dar îmi amintește de ea și mă relaxează. M-a invitat în spațiul productiv, cum s-ar zice. Este caustică și afurisită. Dar știe ce vrea. O las să creadă că îi aparține inițiativa, dar este pierdută. Deși i-am vorbit mult despre mine și chiar poemul meu despre ghepard, nu a reținut că este o biată gazelă. Mi s-a părut, mai ales când m-am dus să-mi repar la ea ochelarii, că își făcuse o impresie despre mine. Nu tocmai bună, se înțelege și asta m-a dezamăgit. De ce

trebuie să-și facă neapărat o impresie despre un client care intră nevinovat în atelier? Nu trebuia să-și facă impresii iar dacă și-a făcut, o privește. M-a stârnit. Am insistat să ne vedem la ora șapte. Nu putea. Nu putea pentru că sora ei era acasă. Sora ei care nu mă agrea. Nu mă înghite această fetișcană măritată cu un puțoi. I-am răspuns că nici mie nu mi-a făcut o impresie specială surioara. Am rămasa să trec săptămâna viitoare. Dar nu voi trece. I-am lăsat o carte de vizită cu rugămintea de a mă anunța atunci când va avea rame pentru ochelarii mei. Rame drăguțe. Era o șansă. Nu o voi căuta niciodată. Depinde de ea. Am depășit demult timpul experiențelor erotice. Vreau mai mult. Ce ar mai râde Livia de mine. Ea a știut să mă rețină. Cum? Simplu, prin sinceritate și corectitudine. Nu este nevoie să iubești mult pe cineva. Este suficient să fii corect și cinstit pentru ca să compensezi totul.

La clinică, puțină lume. L-am urmărit pe profesor. Apoi, m-a invitat să rămân. L-am urmat în bibliotecă. Veniseră și studenții anului IV. Doi băieții și restul fete. Datorită modului inadecvat de promovare în învățământul superior medical, fetele fac față mai ușor la admitere în comparație cu băieții. Se pare că în curând vom avea în medicina românească numai femei. Medicina va fi o profesie care va aparține în exclusivitate femeilor. Se vede cât colo că accesul la studii superioare în medicina românească este rezervat copiilor de personalități și oameni politici. Fetele lor se integrează mai greu în

rigorile cerute de institutele de teatru, cinematografie sau muzică. Ori artistă ori medic și dacă se poate chirurg. Obrăznicia gineceului politic este de notorietate. Chiar secretarul de partid al clinicii este femeie și este chirurg. Fără să fiu misogin am remarcat încă din studenție fenomenul. Când eram student la Cluj circula vorba ”are mama două fete, una-i frumoasă iar cealaltă, studentă la medicina”. În biblioteca clinicii era multă animație. Două fete cu chitara au dat tonul. Alte două cu niște clopoței arginti și glasuri tinere, au cântat decent urările cuvenite sărbătorilor de iarnă ce vor veni. La sfârșit s- au oferit prăjituri și cafea. După ce au plecat, profesorul Lazăr care asistase și el a pomenit de ghete. I-am promis că-i fac eu rost. Am început demersurile.

La hotel a telefonat Livia. Nu vine mâine, dar îmi trimite o mașină cu benzină și vin. Văd eu cui le dau. Apoi voi merge acasă. I-am spus să-mi trimită televizorul și să urgenteze achiziționarea automobilului. Presimt că se împotmolește mașina mea pe undeva. Am nevoie de mașină pentru războiul meu. Abia atunci îmi voi aduce mașina de scris. Încep să schițez planul de acțiune. Consolidarea poziției pe frontul unde am fost puternic. Organele de procuratură și securitate trebuie să înțeleagă odată că ticăloșii sunt ticăloși, iar profe-sionalitatea și probitatea mea profesională nu mai pot fi puse sub semnul întrebării. Asta cât mai repede. Profesorul Lazăr și Scripcaru să-și

reconsidere poziția în cazul ”Iftimie Anica” Să terminăm odată cu făcătura asta comandată de jegurile politice sanitare corupte și incompetente. Mafia albă comunistă. De asemenea Colegiul central de disciplină și chiar Ministrul Sănătății să ia măsurile ce se impun punând la punct capitularea necondiționată a gorgonelor sanitare. Ce vis frumos. Ce bine ar fi. În seara asta, pentru prima oară mă simt bine în Iași. Mi-e dor de Livia, de copii, de liniște. 16 decembrie 1989. Am constatat că numărul medicilor care participă la raportul de gardă dimineața este din ce în ce mai redus. Vin sărbătorile de iarnă. Toți doresc concediu. Profesorul este îngrijorat. Cine va sigura serviciul în această perioadă? Apoi se discută problema lucrărilor științifice. Doctorul Georgescu este pesimist. Nu s-a făcut nimic. Nici măcar nu s-a repartizat programul de fișare a materialelor. Subiectul încă nu este definitivat. Pancreas, căi biliare, ficat tumoral. Se amână după sărbători. Se anunță vacanța studenților și a personalului didactic. Urmează vizita în saloane. Eu mă opresc la rezerva 16 unde fac terapie prin energie bolnavei cu migrene. Nu mai are migrene. Raportez colegului care a operat-o Încerc să le explic studenților principul metodei. Li s-a spus ca vor da un extemporal. Studenții țin la mine. Le explic lucruri care nu le predă nimeni. Le vorbesc despre demnitate profesională, despre statutul lor de cetățeni academici, despre calitatea medicului de

om de știință și intelectual autentic, în fine, despre etică și deontologie. Cobor la parter. Secretara și-a luat liber. Un secundar mă anunță că mă caută profesorul. Merg acolo. Aștept puțin. Apare încurcat parcă. S-a telefonat de la Galați. De la Direcția Sanitară Galați, Comitetul Oamenilor Muncii a medicilor și sanitarilor comuniști gălățeni. Se pomeneș te de profesorul Prișcu de la Spitalul Municipal București Zic.

– Niște răi! O să vă explic eu. Deocamdată sunt aici în urma dispoziției unui for ministerial iar, celor de la București, angajați în slujba gorgonelor, le-am scăpat printre degete. Amânăm discuția pe luni. Apare profesorul Lazăr. Îmi zâmbește. Are chef de conversație. Ar vrea chiar să mă invite la dânsul, să-i văd colecția de canari și alte păsări mici. Se aud în tot sectorul unde își are cabinetul la parterul clădirii. Amân discuția. Asta, așa ca să creez suspans. Îi spun că doresc, la rândul meu, să-l vizitez pentru a discuta un caz. Îi promit ghetele mult visate. Livia le are deja la Tecuci. Amân totul pentru luni. Nu mă simt bine. Telefonul acela care îmi amintește de luptele mele, asemeni luptelor din Pacific, mă avertiza că inamicul este iar în fața mea. Că își desfășoară forțe grele. Mașinării diabolice, pe când navele mele sunt împrăștiate și vulnerabile. Ah! De ce nu am mașina. Fără mașină pierd teren. Toată ”flota” mea este în radă. Mașina înseamnă scoaterea flotei în larg, ocupare de poziție pe vastă suprafaţă și acțiunii de contraatac.

Victorie asupra inamicului. Este ora 11,oo. La hotel, aștept mașina de la Livia cu benzină și vin, pe care le dăruiesc celor de aici. Apoi plec spre Tecuci.

Băieții de la Livia, au făcut cumpărături. Numai lucruri pe sub mână. Un aragaz, un pick-up nemțesc, diverse obiecte. Mai toate de proveniență străină. Scumpe și obținute prin relații. Mi-am dat seama că se fură din greu de la schela petrolieră. Livia este o naivă. Băieții ăștia trăiesc pe picior mare, iar ea șefa, șefa tuturor, este o calică. Trăiește din salariul ei. E mai sigur și mai mult. Mai mult decât al meu care, este tot timpul dijmuit cu tot felul de penalizări. Drumul a durat două ore și ceva. Șoseaua bună. Am ajuns la Livia, la Berheci. Era obosită. Se muncea cu planul de extracție. Am așteptat să dea raportul și unele indicații privind producția de mâine apoi am plecat cu una din mașini acasă. În oraș, ne-am oprit la magazinul lui Isac. De aici am luat două perechi de cizmulițe din piele căptușite cu blăniță. Una pentru mine și una pentru profesorul Lazăr. Acasă, altă surpriză. Livia îmi comandase o geacă de piele din import. Scumpă și asta. A apărut și cumnatul meu de la Bacău cu băieții gemeni. Elevi în clasa întâia. Livia ne-a anunțat că muncitorii de la un parc de sonde, au aranjat o masă festivă, în cinstea ei la Zăvoiul. Pe malul Siretului. A venit Clemance, soacra mea care a luat gemenii. Livia a rămas acasă iar noi, cu o mașină de serviciu, am fost

transportați la Zăvoiu. 15 kilometri. Am intrat printr-o pădurice în spate așa ca să nu ne vadă nimeni. Băieții aceștia sunt isteți. Aici, în spatele restaurantului, pe malul Siretului, în clădirile anexe, câteva camere ale personalului adăposteau masa organizată de ei. Era și Florin. Omul nostru de la un parc. Acesta prinsese o căprioară. Toți veniseră cu nevestele. Numai Radu era singur. Radu era inginer. Necăsătorit încă. Dan, cumnatul meu era mulțumit. Scăpase de gemeni și dăduse în schimb peste un chef. Dan, este directorul tehnic al combinatului de hârtie și celuloză de la Letea din Bacău. Venise să-mi ceară clăparii și schiurile Liviei. Mergea la Brașov. Mie, nu-mi place să-mi dau lucrurile de calitate împrumut, dar de data acesta i le-am promis cu plăcere. Când am aflat că nu puteam părăsi locul decât la cinci dimineața, mi-a venit să-i iau la bătaie. Eu venisem acasă, nu la chef. Eu nu beau, nu fumez și nici nu agreez lume vulgară. M-am certat cu Livia. Programul video pregătit de băieții de la sonde nu era grozav. Muzica era proastă. M-am retras cu Livia într-o cămăruță caldă ca să discutăm în voie. Dar numai zece minute. Apoi eu am revenit cu picioarele pe pământ, ca de obicei, aducând situația la normal. E greu și pentru ea. Duce tot greul casei și al situației de conjunctură. Ea este cea care rezolvă toate problemele. Abia rezistă. M-am uitat la ea. Este atât de frumoasă. Am mângâiat-o pe obraji și am sărutat-o. Mi-era dor de ea. Am început să o

dezbrac. Mă ajuta și ea. Era atât de caldă și mă simțeam tulburat. Ce bine era cu ea. Mi se lipea gura de buzele ei. Și așa am stat multă vreme pe întuneric și fericiți. Totul se încheiase cu bine. Aș fi adormit dacă nu ar fi făcut tărăboi băieții cu mesele pe care le scoteau afară pentru a crea spațiu pentru dans. Am mers și noi. Am dansat. Florin mi-a spus că arăt ca un băiat de douăzeci de ani. Era băut. Am râs. Pe jumătate numai. Îmi lipsesc niște dinți pe laterale și mereu jur că voi rezolva problema danturii, dar nu o fac niciodată. A trecut noaptea cu cheful. Dimineața am ajuns acasă și în pat. Am adormit cu Livia în brațe. Obosiți și goi. Până la ora zece.

17 decembrie 1989. Duminica asta cu Dan la noi a fost caldă și senină. Eu am plecat la moș Gheorghiu după două canistre militare noi. Costă 30 de litri de vin alb. Sunt greu de procurat asemenea recipiente. Livia a râs. Zicea ea că acum, dacă am potcoavele, calul nu-i departe. I-am amintit ca mâine trebuie să fiu la Galați să prezint documentele la Direcția Sanitară. Să caut să ajung la procurorul șef al județului Ana Călin. Gorgonele se agită din nou. Mereu trebuie să fiu cu ochii pe ele.

Am reparat ceva la combina muzicală. Mi-am pus la punct documentele pentru copiat. De mâine încep contraofensiva. Voi monta focoase nucleare pe câteva torpile. Dacă îl las pe Gheorghiu fără permis de conducere auto pe motiv că este inapt

fiind nevăzător, îl scot și din chirurgie unde, nu a fost niciodată decât pe post de curvă. Curvă politică și parșivă. Curvă criminală.

A plecat Dan. E seară. Mă culc pentru că la ora 02,15 mă va trezi telefonul. Plec la Iași cu acceleratul.

18 decembrie 1989. Drumul cu trenul este mizerabil. Nu se mai respectă disciplina de tren. Omul nostru nu mai este reverențios și vădește tendință spre anarhie și violență. După trecerea conductorului, jumătate din pasageri erau fără bilet corespunzător. Cu toate că au fost evacuați, unii au revenit. Chiar și după trecerea șefului de tren prin vagon. Mă refer la vagonul de clasa întâia. În Iași era cald. La hotel, de asemenea. Doamna de la recepție mi-a oferit o altă cameră. Mai bună și la etajul unu. Mă voi muta la prânz. Am alergat la clinică. După raport i-am prezentat profesorului tematica propusă de mine pentru perfecționare. I-am explicat că am extras-o din programul aprobat de minister pentru concursul de promovare în funcția de medic primar șef de secție. Am mers la atelierul de optică. Mai aveam de copiat la xerox ceva pentru dosarul „Pacific". Fata aceea, pe care nici acum nu știu cum o cheamă, mi-a mijlocit, din nou, xeroxarea. Am stat acolo în spațiul productiv până a închis și am stabilit să ne vedem după amiază la ora 19,3o în fața Filarmonicii. Eu am mers la hotel, m-am aranjat în noua cameră, apoi,

la ora 18 am mers la clinică. Ca de obicei, am participat la contravizita profesorului. Acesta era supărat. Cei de la clinica Medicală, nu trimit cazurile la el ci la clinica profesorului Dolinescu adică, la chirurgie III. Tare se mai necăjește omul pentru niște fleacuri.

La ora 19,3o am fost în fața Filarmonicii. Lumea forfotea prin stația de tramvai. Mi-am amintit că la amiază, fata venise până în holul hotelului, dar nu a vrut să urce. Mi-a spus că nu locuiește la mama sa, ci are un apartament în alt cartier. Eu chiar că nu am înțeles nimic. Eu nu doresc un flirt sau o experiență sexuală. Am nevoie de ea pentru xeroxat documentele pentru dosarul ”Pacific”. In mintea mea, planul viitoarei mele acțiuni împotriva gorgonelor se conturează cu claritate. Ceva însă ciudat plutește în aerul acesta de război. Aparține contextului general. Agitație deosebită, dar nu de oameni obișnuiți, ci de miliție, gărzi și

militari ale forțelor Afacerilor Interne, plus civili dubioși. Multă lume din aceștia și chiar de pompieri cu autospeciale în poziţie de stingere a incendiilor. Eu îmi văd de treabă. Greu mai trece luna aceasta. Iată și fata. A întârziat puțin. Mă plimbă puțin prin stația de tramvai și brusc, mă invită să urc în unul. Am mers binișor mai multe stații, apoi pe jos. Era chiar la capătul orașului. Gropi, denivelări, moloz, beton și fiare. Cartier în construcție. Un bloc, un semn discret cu degetul pe

buze. Urcăm o scară în vârful degetelor. Etajul patru. Ultimul. O garsonieră drăguță. Mă gândeam că la ora 21 trebuie să mă caute doctorița aceea Luminița care merge la Baia Mare.

19 decembrie 1989. Știam că nu mă voi întoarce până dimineață. Îmi era foame. Fata nu avea aproape nimic de mâncare. Puțină pâine veche, două ouă și apă minerală. Îmi era sete. Încerca să fie calmă, dar eu ghiceam. Era o femeie ca oricare alta. O femeie la 30 de ani. Niciodată nu mi-au plăcut femeile la 30 de ani. Numai Livia mă interesa în mod deosebit. Am jucat în continuare rolul de naiv și stângaci cu femeile. Fata s-a comportat normal. Ca oricare alta. Mi-a dest ăinuit că este divorțată de un an și ceva. Nimic mai mult. M-am culcat. Dar am dormit prost. Mai era și frig acolo. Dimineaţă am plecat repede. Abia am prins tramvaiul aglomerat și care se mișca încet. Greu mai procur mașina aceea. Am ajuns la clinică în ultimul moment. Obosit. După raportul de gardă, m-am retras la secretară. Dar nu m-a sunat Livia. Am revenit la hotel. Apoi m-am dus la xerox. Fata m-a ajutat. Între timp a venit una de la conducerea unității și i-a dat dispoziție să anunțe la un număr de telefon orice mișcare deosebită a cetățenilor sau clienților pe care o sesizează. Am înțeles că ceva nu este în regulă în țară. Am plecat spunându-i că voi merge la un film. „Alt bărbat altă femeie”, de Claude Lelouche, muzica de Francis Lai. Dar nu mi-a plăcut. La contravizită lumea era

agitată. Profesorul nervos. Am auzit că are o fată măritată în Grecia și pleacă acolo în vacanța de iarnă. Mai are una, studentă, blondă și frumoasă. Am văzut-o când au colindat studenții. Doctorul Veisa, supranumit „Nașul”, m-a pus pe programul operator cu o apendicită la o fată de la filarmonică. Acasă mă aștepta un bilețel de la Luminița. Mă căutase la ora 16,oo. Își cerea scuze pentru că nu avenit la ora 21 aseară deoarece circulația se ridică la ora 20. Proasta, credea că eu o așteptasem. I-am telefonat așa de complezență. Mâine pleacă la Baia Mare. I-am spus să-l caute pe Hereș. Apoi a sunat Livia. Mi-e dor de ea. Cu mașina, vești proaste. Mâine după prânz, va suna la București pentru a stabili când să merg eu după mașină. Ea nu poate. Este consemnată pe poziție la servici.

20 decembrie 1989. Profesorul a dorit să avem o discuție în bibliotecă. Am simțit eu că meduza gorgonă a început lucrarea sa diabolică. Voia să știe de ce mă aflu aici? Am căutat să fiu cât mai convingător și mai puțin stufos. Dar oare, se poate comprima războiul meu din Pacific în câteva minute de relatare într-un atât de scut dialog? Simțeam totuși că mă înțelege. Rămâne de demonstrat un lucru, cred eu, manualitatea. Orice chirurg, apreciază pe celălalt după acest criteriu. Ce știe să facă și cum face. I-am explicat că în șapte ani de când sunt chirurg, am efectuat circa

șapte mi de operații din care, un singur deces. Iftimie Anica. Am dezbătut cazul pe larg. El nu sesiza nici trimiterea la eșalon superior nici însămânțarea peritoneală prin desfacerea unui presupus plastron. Eu simțeam că mă înțelege. Trebuie de acuma să-i demonstrez ce pot. Gorgonele nu au reușit să mă deprofesionali-zeze. În plus, Dumnezeu mă ajută. Sunt eu de 61 kilograme și jigărit, dar mă simt bine biologic.

Am operat o fată de la filarmonică. Flautistă. Nașul m-a ajutat. Am scăpat bisturiul cu un centimetru mai mult. Uitasem că voia incizie mică. Dar eu așa fac. Îmi repugnă ideea cu inciziile mici. Odată mi-a scăpat o tumoră de ovar drept cu o asemenea incizie. Aparține incompetenților și numai deservicii aduce chirurgului.

La contravizită lumea era grăbită. Azi, toată ziua profesorul a fost nervos. Lipseau studenții și medicii cu statut de cadre didactice. In plus, veneau de sus instrucțiuni drastice privind aceste zile. Cineva a anunțat că la ora 19, va vorbi la postul de radio și televiziune șeful statului. Am alergat acasă, la hotel. Vorbea la televizor despre nu știu ce evenimente de la Timișoara. Mie, nu-mi spune nimic acest lucru. La noi, totul este foarte clar. Normal, fiecare ar trebui să trăiască și să lase și pe ceilalți să trăiască. Acesta este principiul. A sunat și Livia. Mâine voi merge acasă și apoi la București după mașină. Trebuie să vorbesc și cu profesorul Teodorovici ca să meargă la profesorul Strat pentru a-mi susține cauza. Eu am nevoie,

neapărat, de o apreciere bună. Livia era nervoasă.

Azi, am tras la xerox și decizia Tribunalului cu litigiul de muncă. Fata, mi-a spus în sfârșit, cum o cheamă. Un nume ciudat, Riginela.

Mi-a dat și un număr de telefon. A urcat la mine în cameră. Voia să-mi dea niște brânză cumpărată de la piață. Dar eu nu mănânc dacă nu văd și țăranul care o vinde. Am mers la magazinul cel mare din oraș ca să caut o chitară. Livia mi-a trimis o mie de lei. Bineînțeles că nu am găsit. Am stat cu fata până a venit tramvaiul. Cineva, un bărbat, făcea observație unui tânăr care se încăpățâna să țină blocată ușa vagonului. Îl invita să coboare ca să poată pleca tramvaiul. Tânărul a coborât și i-a aplicat acelui bărbat, care era în vârstă, un pumn în maxilar. Apoi, a luat-o la sănătoasa ca un laș. Îmi părea rău că nu am fost pe fază. Nimeni nu a zis nimic. Eu știam ca la români a dispărut sentimentul de solidaritate umană. Mă simțeam în culpă. Singur și în culpă. O culpă metafizică, ca să zic așa, dacă nu morală. Afară e cald. Eu sunt îmbrăcat gros. Pe deasupra sunt veșnic obosit. Poate făceam față la o lupta dar, de ce numai eu? Tare rău mi-a părut că nu am alergat după tânărul acela să-l snopesc.

La clinică, profesorul a refuzat să citească dosarul meu cu activitatea meduzelor gorgone. M-a crezut pe cuvânt. Cred că este cazul să-l bag în față pe profesorul Teodorovici. Am observat că Strat

era irascibil și foarte speriat. După contravizită, am plecat la hotel. Trebuie să-mi telefoneze Livia. Fără mașină sunt ca mort.

21 decembrie 1989. La raportul de gardă profesorul s-a certat rău cu doctorul Târcoveanu. Acest medic este necăjit că nu se face promovări de multă vreme și a rămas tot medic principal. Îi dau dreptate. Dar și ierarhia trebuie respectată. Profesorul este profesor și nu e normal ca să-l înfrunte un colaborator. Situația din clinică, este mult mai complicată decât am crezut eu. Legătura profesorului cu doctorița Cotea Elena pare prea profesională. Personal, îmi place echipa aceasta dar datoria unui șef de clinică este să-i mulțumească pe toți. Doctorul Georgescu pare figura cea mai controversată din clinică. Doctorul Georgescu este un om deschis, abordabil, aerisit și foarte bun chirurg. Este o persoană cinstită și de civilizaț ie. Secretarele îl simpatizează enorm. Încă nu ș tiu ce hram poart ă Nașul. Lunecos, ca un pește. Cel mai vârstnic chirurg de aici. Este foarte activ, încă verde și cu numeroase relații. Clientela sa este selectată riguros. Totuși, nu-mi place cum face herniile și nici apendice-ctomia. Aici, incizia Jalaguiere o practică toți, dar nu cum ar trebui.

M-am cerut la profesor să plec la București după mașină. La ora 13,50 eram în tren. M-am

întâlnit cu avocata Irina, nora lui Mimi Melnic, asistenta bătrână de la blocul operator din Tecuci. Am discut tot timpul până am ajuns în gară. Aici ne-am despărțit. Livia mi-a explicat că a făcut rost de o mașină de la cei de la servici. Un parcagiu, pe nume Pamfilie Zaharia din Țepu care, împreună cu tatăl sau merg la o soră de a lui, muncitoare la București. Livia a pregătit 25 litri de benzină și suma de 140 mii lei. Ce grozavă este soția asta a mea. Am încercat să adorm mai repede. La noapte trebuie să plec. Afară se lasă ceața.

22 decembrie 1989. Am plecat la ora 01,oo. Am plecat de acasă spre București. Livia nu putea să vină. Era obligată să stea la serviciu. Mi-a dat un muncitor cu o mașină în portbagajul căreia să transport 25 litri de benzină până la București în eventualitatea că găsesc mașină de la domnul Jalbă Emil. Acesta, locuia pe strada George Măceanu vis a vis de Televiziunea Română. Drumul a fost greu din cauza ceții, până la Focșani. De aici, însă, cer senin, vreme bună, până la București. Am ajuns la ora 06,45. Cum nu aveam și numărul de casă ci doar, ca reper, o poartă albastră a casei domnului Jalbă, am pierdut vremea căutându-l. În sfârșit, l-am găsit. Abia vrea să iasă din casă. Era îngrozit de evenimentele din capitală. Eu și însoțitorii mei eram grăbiți pentru că aveam de predat pachetele cu alimente sorei băiatului de la sonde iar tatăl lui

care era cu noi, se grăbea, și el, ca să ajungă acasă.

Am plecat în Valea Cascadelor. Aici se găsea unitatea care vinde autoturisme. Domnul Jalbă, are banii depuși pe numele fiicei. I-a depus în urmă cu trei ani. 70 mii lei. Mașina face 90 de mii lei. Diferenţa o voi achita eu, plus 40 de mii lei comisionul. Asta este situația.

În valea Cascadelor, personalul se mișcă încet. Fără chef. Pe străzi, lumea se agită, mai ales tineretul. Un grup de fete, foarte tinere, trece prin fața porții scandând ”Timișoara, Timișoara”! Un bărbat înalt, destul de înaintat în vârstă, îmbrăcat într-un hanorac verde, obligă lumea să intre în unitate. Să nu stea în curte. De sus, totul este urmărit de către un elicopter. Se leagă și de mine. Îl trimit, pe loc, la plimbare. Dispar și eu imediat afară, în mașina însoțitorilor mei. Știu că va chema ajutoare. Toată lumea se supune. Intru în hol. Se strâng actele. Domul Jalbă are numărul de ordine 37. Înț elegem că vom sta până dincolo de ora 13-14. Începe livrarea mașinilor. Greu și pe nevăzute. Nu ai voie să vezi obiectul. Un mecanic ți-l aduce și-l iei așa cum este. Plin de defecte. Am 5 kilograme de carne și zece litri de vin. Am pentru vremurile acestea. Le voi oferi mecanicului. Numai să-l găsesc. Merge greu. Funcționarii și mecanicii, au dat fuga la un aparat de radio cu baterii. Pe stradă trec tancuri. Eu mă înfior. Vreo șase, opt tancuri. Caldarâmul se cutremură. Vuietul motoarelor te înspăimântă. Țevile tunurilor sunt goale, fără huse.

Mitralierele sunt în poziție de tragere. Ostașii, serioși, încordați. Liniște. Dar numai puțin timp, apoi, apar camioanele. Multe camioane, toate încărcate cu soldați. Direcția, Drumul Taberei, cartierul Militari. Părăsim pe domnul Jalbă și o luăm într-acolo cu mașina noastră. În fața magazinelor de pâine și lapte vedem cozi lungi de oameni. Conducem spre ieșirea din București spre Pitești. Lume multă. Se mișcă ca valurile mării. Elicopterul apare din nou. Apoi, cozile se rup. Lumea se adună, se aglutinează. Nimic nu-i mai poate opri pe oameni. Nu se mai vede nimic. Nimic nu se mai distinge. Auzim: „Tinerii sunt pe tancuri”! „Armata este cu noi”! Demarăm spre Valea Cascadelor. Lumea urlă fericită: „A fugit, a fugit”! „A fugit, dictatorul!”. Greu de crezut. Dar vocea de la radio, o confirmă. Îmi dau lacrimile. Am ajuns și ziua aceasta. Abia aștept să luăm mașina mea și să alerg acolo. Acolo, la Televiziune. Se face apel ca toată lumea să se adune acolo.

Reușesc să prind un mecanic mai isteț. Îi plasez ciubucul. Îmi aduce o mașină. Albastră. O iau așa cum este. Actele merg greu. În sfârșit se semnează. Pe numele Jalbă. Asta din cauză că legile nu îngăduie să vinzi mașina. Plecăm imediat. Parcurgem străzile Bucu-reștiului. Un spectacol de nedescris. Constat că lumea este ordonată, gravă, disciplinată. Nimeni nu deranjează circulația. Se circulă foarte corect. Nici un accident, nici o coliziune. Majoritatea farurilor sunt aprinse. Claxoanele sună prelung. Cineva mă oprește. Claxonul meu nu se aude. Îi explic că am primit

mașina fără claxon. Clatină din cap. Ajungem la Televiziune. Tineretul este pretutindeni. Ni se comunică că se trage de undeva. Să nu plecăm, să blocăm străzile. Pun mașina lângă o autobasculantă uriașă, cu zece roți. Nu mă mai gândesc la mașină. Nici la cei de acasă. Sunt martorul unor evenimente deosebite. Unice în istoria neamului. Îmi vine să plâng de emoție. ”Românii mei dragi, românii mei. Tinerii dragi mie” Ce fantastică manieră de a intra în istoria Europei și universală! În conjunctura actuală, cu eliberarea noastră de sub dictatura clanului Ceaușescu. Îmi dau seama că nimic nu mă mai poate opri.

Cineva aduce vestea că se trage în mulțime. De pretutindeni, ca la comandă, apar tineri cu banderole tricolore pe braț. Toți strigă, strigă mulțimii să se întoarcă spre Televiziune. Să se întoarcă în număr cât mai mare. Pentru a o apăra. Lumea se adună în fața sediului televiziunii. Din toate părțile. Magazinele, toate unitățile comerciale sunt închise. Și deodată, gândul mi-a zburat spre casă. La ai mei. Însoțitorii mei se grăbeau și ei. Am părăsit televiziunea. Mașinile noastre înaintau anevoie. Pe străzi, lumea ardea cărțile, portretele conducătorului și ale soției sale.

Am ieșit din București pe la Afumați. Pe drum, nici țipenie de lucrător al miliției. La fel și la Urziceni, Râmnic și Buzău. Iată și Focșanii. La

Tecuci, am ajuns seara, târziu. Livia mi-a comunicat că puterea locală a fost preluată de către popor. În fruntea tuturor, a fost instalat primar doctorul Danieliuc Teodor. Unul dintre tovarășii mei de suferință.

Doctorul Danieliuc era la Consiliul Municipal. M-a surprins faptul că era înconjurat de către vechea conducere în frunte cu vechiul primar comunist și secretar al partidului P.C.R. Soțul tovarășei secretare cu propaganda, tovarășa Tatomir Violeta, una din javrele vechii administrații, agentă de securitate și colaboratoare, prietenă cu cei de la spital, era conducătorul Gărzilor patriotice. Mai era prezenți acolo, foști delicvenți de drept comun și codoși ai securității și chiar soția unui militar.

Danieliuc mi-a spus să rămân acolo. Acolo cu el. Acolo cu ei. Dar eu începusem să mă dezmeticesc. Am preferat să le atrag atenția militarilor să păzească sondele de gaze și petrol ale Liviei. Cu mare greutate, au dat doi soldați care nu aveau nici o armă, nici măcar un cuțit. Mi-am luat un binoclu și am plecat la Berheci. Prin radio și televiziune, aveam să aflu de mersul evenimentelor în capitală și restul țării.

27 decembrie 1989. Sunt decepționat de modul cum au evoluat evenimentele.

Iași, 12 februarie 1990. Faptul că nu am scris nimic până astăzi se datorează nu lenei care e și ea responsabilă, dar mai ales evenimentelor care s-au precipitat cu repeziciune, în revoluție nefiind indicat să se scrie despre revoluție, din raționamente ușor de imaginat.

Cele trei luni care au constituit durata stagiului meu de perfecționare a pregătirii mele profesionale pe linie de chirurgie, după tematica aprobată pentru obținerea titlului de medic primar chirurg, au trecut destul de repede. Mai sunt două săptămâni, timp în care voi lua aprecierile și le voi înainta la minister și altor foruri.

Azi timpul este splendid. Puțin rece, mult soare. Calm pe stradă. În clinică, programul este încărcat. Noi medicii, ne vedem de treabă oricum. La casa universitarilor, tocmai când urcam în mașină un ins s-a apropiat de mine amintindu-mi de serile de poezie de la Desești. Cu Laurențiu Ulici, Sergiu Adam, Marin Sorescu și atâția alții. Era directorul bibliotecii din Sighet. Plăcerea de a întâlni un maramureșean aici în capitala Moldovei am prelungit-o cu o vizită la maestrul Liviu Suhar. Doream demult să-l cunosc și să-i propun un târg. O achiziție pentru modesta mea pinacotecă. I-am vorbit de Valentin Ciucă de George Genoiu, nașul meu și al Liviei, de cununie. Am schimbat cărți de vizită. Am programat o vizită la atelier.

Vineri am fost la „Junimea”. Doina Florea s-a căsătorit cu Ion Covaci de la Rompres. A fost la București. A fost colegă cu Pleșu și alți din FSN. Este prietenă cu Iliescu, dar nu l-a întâlnit. M-am jenat să deschid o discuție despre cartea mea. M-a invitat la ea acasă. Am mers la ora 17, dar la ora 18 aveam contravizita. Puține discuții și acelea pe teme de politică. Livia mi-a interzis să fac politică și m-am resemnat din primele zile ale revoluției. A urmat contravizita. Apoi, am mers la Nely după 100 lei. Îmi era tare rușine că ceream bani împrumut. Nu aveam benzină. I-am luat totuși. și am jurat să nu mai calc pe acolo niciodată.

Sâmbăta am discutat cu domnul profesor la referate. Doamna doctor Cotea a prezentat, colangiopatiile stenozante sclerozante și conferențiarul Chifan împreună cu altă membră a corpului didactic, au discutat competent și cu ținută subiectul. Mi-am amintit de sfinctero-papilotomiile de la Baia Mare și am recomandat efectuarea lor ori de câte ori se impune în cazul unei litiaze biliare cu suspiciune de îngustare a coledocului și aspect dubios al ficatului o recomandă. Discuțiile care au urmat mi-au plăcut. Domnul profesor este foarte amabil, instruit și cu mult tact.

M-a căutat doctorul Köning. L-am adus la Tecuci. Drumul a fost minunat. Puțin trafic, soare și mașina mea nouă și bună. Am alergat-o numai

cu 120 kilometri pe ora.

Livia mă aștepta. Lucra la dosarele mele, „Pacific”, „Midway” și „Guadalcanal”. Pentru cititorul neavizat, ar trebui să spun că, la un moment dat comparasem spațiul și teatrul de operații al războiul meu cu cel al americanilor din Pacific în ultimul război mondial. Întocmisem niște planșe uriașe unde desemnasem cu diferite creioane colorate siluetele navelor din bătăliile respective. Săgețile colorate în albastru indicau direcția de deplasare și țintele lor. Spre amuzamentul meu special notasem câteva crucișătoare cu numele tovarășelor prim secretare și a celor cu propaganda. Aveam nave care se ocupau de spionaj. Una din ele numită fregata „Sevastre Ghican” era amplasată chiar în centru forțelor inamice lângă crucișătorul ”Ortansa Grecu”, prima secretară și nava de linie ”Emilia Andronache”. Portavionul „Carol Dina” era una din țintele mai apropiate. Iată și torpila mea cu focos nuclear denumită ”raportul” de pe submarinul atomic „Ana Călin” Ce mai, o bătălie navală în toată regula. Am păstrat pentru eternitate dosarul cu peste o mie de file, dosarul cu evidența navelor și întreg teatru de operațiuni din războiul meu denumit conspirativ „Pacific”. Să mă ierte cititorul. Multe din navele mele s-au scufundat iar ale inamicului s-au acoperit de glorie. La vremuri noi tot ei. Așa a fost să fie. Asta este istoria

comunismului cenușiu care a bântuit România o jumătate de secol și a pregătit-o pentru încă un mileniu. Luni ar trebui să vină, conform ultimei înțelegeri cu Radu Macovei, cel mai bun redactor al său Domnul Manea căruia să-i prezinte Livia documentația, fotografiile, benzile magnetice în vederea declanșă rii apariției serialului despre Spitalul din Tecuci și altele.

Am hotărât ca duminică să merg la Galați, după ce am telefonat doamnei Ana Călin acasă și m-a invitat la ea. De acolo trebuia să merg la Viorica Bartha, lector universitar, prietena lui Radu Macovei pentru a-i aminti de Manea și a vedea dacă Radu mai are, mult sau puțin, de stat în fruntea ziarului ”Viața Liberă”, întrucât zvonul că președintele Frontului Salvării Naționale (FSN) al județului Galați, militarul Plătică, se clatină și implicit clatină și pe ceilalți. În sfârșit, după ce am părăsit și acest ultim bastion stalinist care este casa Vioricăi, am șofat spre Bacău la nașul Genoiu. Imediat ce am ajuns la Genoiu, i-am cerut să intervină pentru mine la Editura Junimea. Cartea mea trebuie să apară. Poemele acelea sunt din ”epoca de aur” și împotriva ei. Am suferit pentru ele la securitate, în plus doamna Ana Călin, care este o victimă a incompetenților săi subalterni, dorește să o prezinte procurorului general al statului.

Toată ziua am căutat să o găsesc pe Livia. Am nevoie de bani. De ultimii 200 lei, am cumpărat

benzină. Se pare că penuria asta va continua.

După contravizită, a telefonat Livia. Vești foarte proaste. În lipsa mea ”gorgonele” au acționat cu toată energia. Domnul procuror Scutaru Trandafir, element corupt și incompetent, le face jocul conform planurilor lor. Trebuie să acționez neapărat, dar sunt blocat aici la Iași. Încerc o tentativă de a obține aprecierea necesară de sfârșit de stagiu.

13 februarie 1990. Am fost la profesorul Scripcaru. Am fost la profesorul Teodorovici. L-am dus cu mașina la profesorul Strat. Plecase. Am amânat pentru ora 18,oo. Îmi trebuie neapărat aprecierea. Profesorul este agitat. Marcat de tot soiul de evenimente. Se pare că nici el nu a fost cruțat de către studenții revendicativi. Doctorul Târcoveanu nu se prea înțelege cu el. Doctorul Târcoveanu este candidat la postul de director al spitalului. Sunt înscris la el în Asociația de Informatică.

IFTIMIE ANICA

Când Ana Călin, procuroarea șefă a ieșit din biroul tovarășului prim vice Bejan, doctorul G care aștrepta într-un fotoliu pe pe hol s-a ridicat în picioare.

– Megem la mine, mergem la sediu, mergem la procuratură.

Au coborât scările și au ieșit în curtea clădirii consiliului județean. Aici îi aștepta mașina de serviciu a instituției. În câteva minute au ajuns la destinație. Milițienii de la poartă s-au dat respectuoși la o parte, salutând cu mâna la chipiu șefa și însoțitorii săi. Au urcat pe scara principală. La primul etaj se afla biroul primului procuror.

– Ceai și biscuiți! Ordonă Ana Călin secretarei. Deschise ușa biroului și intră prima. G întră și el dar rămase la ușă în picioare așteptând să fie invitat să ia loc pe un scaun.

– Ia loc, doctore! Zise procuroarea. În jurul biroului se aflau mai multe scaune. G se așeză ușor pe unul mai spre margine și așteptă cuminte o nouă poruncă. Nu-i plăcea deloc acel birou. Nu-i plăcea deloc. Își imaginea cum de acolo, din locul acela blestemat porneau ordinele și mandatele de arestare și condamnare a multor oameni a căror vină nu era alta decât aceea că se aflau, la un moment dat, în locul și timpul nepotrivit, la ceas

rău și loc rău în zi de ghinion sau blestem.

Din paharul cu ceai oferit de secretară ieșeau aburi fierbinți ce miroseau a mentă și tei. Luă un biscuit și-l înmuie în pahar. Biscuitul se topi imediat și se duse la fund lăsându-l cu lingurița goală în mână pe doctor. Zâmbi. Zâmbi și procuroarea. Zâmbi în timp ce scoase dintr-un sertar un dosar voluminos.

– O să mergi, doctore la Tecuci. La Tecuci, te va căuta procurorul Scutaru. Scutaru Trandafir. Asta e tot.

G se ridică în picioare. Salută respectuos și ieși din încăpere mai nedumerit decât era atunci când intrase. Secretara stătea cu capul într-un maldăr de dosare. Nici nu băgă de seamă când G ieși pe hol. Afară, milițieni de la poartă vorbeau ceva între ei și nici nu observară când doctorul trecu pe lângă dânși.

– Ciudat! Foarte ciudat. Oare asta să fie tot? Oare chiar s-a terminat totul? O să văd mâine la spital. G se urcă la volanul Daciei sale albastre și demară în viteză spre Tecuci.

A doua zi, se duse dis de dimineață la director.

– Eu ce fac acuma, tovarășe director?

– Vă duceți în secție și vă vedeți de treabă.

Doctorul Gheorghiu vă va repartiza zece paturi și două rezerve la parter și etaj. Policlinică o să faceți prin rotație. Gărzile și dublatul stagiarilor de gardă vi le alegeți singur. Asta e tot.

În secție era liniște. Liniștea dinaintea furtunii,

gândi G. Personalul își vedea de lucru. Asistentul șef Viorel Popa îl chemă la vizita. Gheorghiu îl întrebă dacă are vreo preferință pentru anume bolnavi ca să-i opereze. Făcuse deja lista și programul operator.

– Nu! Nu am preferințe. Doar la anestezie. Gheorghiu ridică din umeri. Se retrase fără să zică ceva. Se retrase la blocul operator unde fetele îi pregătiseră deja cafeaua. Cafeaua lui de dimineață.

La Terapie Intensivă, G o văzu pe doctorița anestezistă moțăind ascunsă după ușa mică de la încăperea sa ce-i ținea loc de birou. Încăperea aceea abia dacă suporta în spațiul său o măsuță și un scaun înghesuite pe lângă un dulăpior cu drogurile pentru anestezie. Trecu pe lângă doctoriță și se opri în fața asistentei sale preferate.

– Anișoara! Vrei să mă ajuți la anesteziile mele astăzi?

– Vă ajut cu plăcere, veni răspunsul. Anișoara era flatată de faptul că G o prefera doctoriței. În realitate aceast ă fată era foarte bine pregătită profesional și deținea, în plus, un fler înnăscut al orientării în actul operator. „Simțea bolnavul”, cum îi plăcea lui G să o laude. Cu Anișoara la capul bolnavului putea sa se concentreze pe operație nemaipurtând și grija anesteziei. Anișoara corecta variațiile de tensiune arterială, tulburările de ritm și debit cardiac, respirația, diureza și aspirația gastrică. Îi dădea un sentiment de siguranță și liniște în plagă, dublate de relaxarea musculară atât

de necesară în intervențiile pe abdomen deschis. Firește, nu era o soluție fericită anestezia rachidiană în locul anesteziei generale prin intubație dar la Tecuci această chestiune era sub semnul curajului profesional și al experienței în specialitate. G se obișnuise să-și facă singur anesteziile rachidiene și să opereze totul „în rachi”. Sute și mii de operații. Asta era!

După terminarea programului operator se duse la policlinică. Mai consultă, și acolo, vreo treizeci de pacienți apoi se întoarse la Spital. Era de gardă. Doctorul Mănăilă, doctorul ginecolog, îi trimise o bolnavă de la el din secție pentru un consult chirurgical. O femeie de patruzeci de ani. O femeie care prezenta o hemoragie genitală.

– Dar nu este caz chirurgical pentru noi, îi spuse G acestuia.

– M-am gândit la o apendicită. Zise Mănăilă.

Altul care nu are curaj profesional. Gândi G. E clar că femeia și-a provocat un avort iar lui îi este frică să o chiureteze. G știa că toată ziua locotenentul Munteanu, cel care se ocupa de avorturile din spital, era prezent în secția de ginecologie era cu ochii pe doctori și personal. Uneori mai venea și procurorul. Dar noaptea, ei bine, noapte nu mai venea nimeni. Noaptea se completau avorturile incomplecte internate și se raportau dimineața la raportul de gardă. Prezentarea cazurilor se făcea sub stricta supraveghere și îndrumare a doctorului Teodoru

Cristian, șeful secției de ginecologie. Peste acesta nu trecea nimeni. Doctorul Teodoru, era bun profesional, avea dat și doctoratul în științe medicale, era un tovarăș membru de partid de nădejde, era bine văzut de către tovarășele primărese și secretare de partid comunist. Pe ăsta nu-l înfrunta nicio autoritate de partid sau de stat. Așa că mare i-a fost mirarea lui G când l-a simțit pe Mănăilă singur. Singur în fața unui caz deosebit. Un caz care punea serioase probleme de diagnostic și atitudine terapeutică. Consultă femeia și scrise în Foaia de Observație a acesteia „nu este caz chirurgical". Rămâne în observație la ginecologie. Doctorului Mănăilă, îi recomandă să trimită cazul la Galați. La Galați la Spitalul Județean.

Era spre sfârșitul săptămânii. Sâmbăta și dumineca gărzile începeau dimineața, dimineața la ora opt. Spre surprinderea lui G la vizita de dimineață pe secție, pe secția de chirurgie și ATI (Anestezie Terapie Intensivă) printre bolnavele din secția femei, într-o rezervă, văzu bolnava examinată de el cu două zile anterior, bolnava doctorului Mănăilă.

– Ce-i cu pacienta aceasta? Întrebă el fetele, asistentele.

– Păi, a internat-o doctorul Hâncu ieri. Ieri când a fost de gardă.

– Cine are grije de ea? Cine este stagiar aici? Mai întrebă G.

– Doctorița Frangulea! Veni răspunsul fetelor.

Medic de medicină generală stagiar. Face gărzi la Chirurgie. Asta e, face gărzi la chirurgie.

– Asta este o anomalie, o anomalie de Tecuci. Cum poate un medic de medicină generală, un medic nespecialist și pe deasupra și stagiar, fără nicio experiență profesională să fie titular de gardă pe o secție de chirurgie într-un spital municipal?

– Are pile, zise una din fete. Si apoi conducerea spitalului și a Direcției Sanitare județene a aprobat acest lucru.

– Frumos, n-am ce zice, făcu G apropiindu-se de patul pacientei și invitând fetele să-l ajute ca să examineze cazul.

– Șeful a zis că are apendicită iar dumneavoastră fiind de gardă trebuie să o operați.

– De ce nu a operat-o el? Doar el a aprobat internarea. Vă rog să-l anunțați să vină să-şi vadă cazul. Șeful răspunde de secție în toate segmentele ei.

Peste o jumătate de oră G fu anunțat de către una din asistente că șeful nu este în localitate. Nici unul din ceilalți chirurgi, Gheorghiu și Hîncu, nu este în localitate.

– Măi, să fie! Își zise G. Ăștia au pus ceva la cale. Mănăilă a pasat cazul la Hâncu care, bătrân, bătrân cum este, are experiență și nu s-a băgat în rezolvarea cazului dar nici nu l-a trimis la Galați. Ceva, ceva o fi cu acest caz. G a sunat la Galați. Așa era uzanța. Înainte de ori ce trimitere la eșalon superior trebuia cerut acceptul șefului de secție de

acolo. În lipsa acestuia al medicului de gardă.

– Medicul de gardă Firescu a tunat sec.

– Ăia de la Tecuci nu mai știu să opereze o apendicită? S-a interesat, primul lucru când s-a vorbit de caz, de diagnosticul pozitiv, chirurgical al pacientei.

– Apendicită, apendicită acută! Așa scrie pe foaie, diagnosticul doctorului Hâncu.

– O fi, zise G. O fi, dar este secundară. Femeia asta a fost la Galați de aproape două săptămâni. A fost la Galați și la Ginecologie. Avea hemoragie.

A mai trecut o zi. G recomandase sa i se administreze pacientei în perfuzie antibiotice și tot ce trebuie pentru a o pregăti în eventualitatea recomandării unei intervenții chirurgicale de către șef.

– Domnule doctor, zise a doua zi dimineața asistenta de salon. A trecut șeful pe aici și a zis să operați bolnava. Are apendicită!

– De ce nu trimite cazul la Galați?

– Hai domnu' doctor, chiar ne facem de râs. Nu mai putem opera o apendicită?

– Să o opereze el! zise G.

Între timp apăruseră și aparținătorii bolnavei. Soțul și două fiice.

– Vă rog, domnule doctor, vă rugăm să o operați dumneavoastră. Zicea fata cea mai mare Marinela, vă rugăm...

– De ce nu vreți la Galați? Am văzut că ați semnat refuzul pe Foaia de Observație. De ce nu

vreți la Galați? Voi sunteți arondați teritorial Galațiului.

– Nu! Nu și nu, domnu' doctor. Mama nu vrea să audă de Galați. Dumneavoastră sunteți singurul pe care îl preferă că numai dumneavoastră ia-ți acordat o atenție mamei de când este la chirurgie. Ceilalți medici, asistentele, nici nu se uită la ea. Toată lumea zice „e pacienta doctorului G nu ne băgăm".

– Pe dracu! Zise G. Bolnava este pacienta secției de chirurgie, este pacienta Spitalului Municipal. Nu am adus-o eu de acasă.

– Au dus-o la sala de operație, fetele vă așteaptă să vă spălați. Anișoara i-a și făcut preanestezia.

Intraoperator G a luxat în plagă un apendice cecal gangrenat extirpându-l pe loc și aspirând cavitate peritoneală plină de lichid purulent.

– O peritonită în toată legea! Dar rămân la părerea mea. Femeia asta trebuia rezolvată acum zece zile la Galați, nu trimisă acasă cu peritonită. Puse câteva tuburi de drenaj peritoneal și recomandă antibiotice în doze masive.

– Femeia asta a avut ghinion. Asta e! A avut ghinion.

Iftimie Anica, așa se numea femeia aceea, a stat încă trei săptămâni în spitalul din Tecuci. Nu vroia, nici în ruptul capului, să meargă la Galați. G i-a acordat toata atenția, mai ales că toată lumea ocolea cazul și nimeni nu se interesa de pacientă. Ba mai mult, G a observat că asistentele chiar refuzau să-i

execute dispozițiile privitor la caz. Lăsau pacienta fără tratament sau nepansată dacă G nu era pe fază. Întradins, toată lumea din secție, dorea ca evoluția pacientei să fie nefavorabilă, dramatică. Abia după trei săptămâni conducerea secției și a spitalului a aprobat trimiterea cazului la Galați. După trei săptămâni.

La Galați, doctorul chirurg de gardă, tovarășul doctor chirurg Firescu constată că se aflǎ în fața uni caz de incompetență profesională și-l internează la terapie intensivă. Aici, șeful secției, doctorul Nichiteanu ignorând cele mai elementare contraindicații la un caz grav îi face o puncție pleurală. Bolnava face șoc pleural și decedează.

– Jegurile sanitare au anunțat procuratura, îl anunță cineva din anturajul decedatei pe G. Era Jenica. Jenica Roman. O fată din Liești prietenă și consăteană cu Iftimie Anica.

Jenica își amintește cum Iftimie Anica prietenă și colegă de la Cooperativa de Împletit coșuri din comuna Liești, i s-a confesat în urmă cu câteva luni că a rămas gravidă. Are fetele mari. Nu poate să mai suporte o sarcină. Îi este rușine de lume și de sat. Se interesează de o moașă. O moașă de la Galați pricepută în provocarea avorturilor ilegale. Jenica îi atrage atenția că se expune unui mare pericol. Dacă nu moare cu septicemie, are șansa de a fi arestată pentru că și-a provocat un avort. Numai rău și rău pentru ea. Dar Iftimie Anica nu renunță. Pleacă la Galați. Aici moașa respectivă o supune manoperelor

sale abortive. Femeia revine după câteva zile la Galați dar de data aceasta la ginecologie, la ginecologie. Avea deja hemoragie. Cei de la ginecologie, nu se complică cu ea. O trimit acasă fără nicio recomandare terapeutică. Se mizează mult pe rezistența organismului, pe capacitățile sale de apărare și recuperare. Dar nu se rezolvă cazul. Femeia revine iar la Galați și tot la Ginecologie. Același rezultat aceiași atitudine de ignoranță. Disperată vine la Tecuci. Bineînțeles că tot la ginecologie. Nu spune nimănui de avort. Îi este teamă. În secunda următoare ar fi denunțată și arestată. Nu spune nimic nimănui. E lucru bine știut că o femeie dacă nu vrea să nască un copil nu-l va naște.

Ideia cu apendicita îi surâde. Speră să se rezolve concomitent ambele probleme. Antibioticele pentru apendicită vor acționa și asupra uterului. Este greu de intuit cu exactitate ce era în capul acelei femei dar un lucru era clar. Teama de miliție și procuratură. Asta, pe primul plan. Partea proastă era că în cazul ei apendicele „a luat foc”. Fie de la uterul infectat fie de unul singur sau de la peritonita de acompaniament. În niciun caz G nu avea vreo vină aici. El știa deja un lucru. Un lucru pe care unii colegi ca Firescu, Frangulea sau *gorgonele* sanitare tecucene sau gălățene ce au venit ca martori la proces contra lui, îl ignorau. Acela că, în cazul unei peritonite, operația făcută în prima zi poate salva, în a doua zi dă șanse iar din a

treia zi totul este pierdut. Iftimie Anica s-a prezenta la operație după unsprezece zile. Peritonită de unsprezece zile.

Scutaru Trandafir, triumfa. Avea ocazia să se remarce. Se vedea deja șef procuror. Mulți ani după investirea sa în acest râvnit post se va lăuda cum l-a înfundat el pe G. Uite așa G a ajuns ș i ucigaș. Autoritar și amenințător Scutaru, procurorul Scutaru Trandafir îi prezintă doctorului rechizitoriu. G habar nu avea ce se regizase în spatele său. L-au anunțat fetele, dar nu toate, că au fost duse cu duba ambulanței la procuratură unde li s-au dictat tot soiul de declarații în defavoarea sa de către procuror. G se consola.

– Niște tâmpiți. Bolnava a decedat la un alt spital după 21 de zile de la o intervenție de drenaj peritoneal pentru o peritonită purulentă. A hotărât să meargă la București Să meargă la București la profesorul său de chirurgie și șeful chirurg al Spitalului republican Fundeni. Profesorul Setlacec. Profesorul Setlacec era și seful comisiei superioare de la Instituitul de medicină Legală ”Mina Minovici” instituție de cel mai înalt rang la nivel național. Profesorul Setlacec a declarat, oficial și sub semnătură că evoluția nefavorabilă a bolnavei Iftimie Anica nu i se poate imputa lui G. Lumea se liniștește. Lumea tace. Tac și gorgonele. Tac, dar nu mult timp. Nu mult timp pentru că în luna decembrie 1989 apare și răzmerița aia neocomunistă de-i ziceau, după unii revoluție.

În noaptea de 22 decembrie, Ana Călin îl sună pe Scutaru și recomandă să distrugă dosarul. Cel puțin așa susține ea. În realitate dosarul cu pricina, dosarul, Iftimie Anica, a fost pus la dospit. Mai sunt doi ani și profesorul Setlacec se va pensiona. Cel ce va urma la Comisia Superioara de la ”Mina Minovici” va fi doctorul Dan Rădulescu. Acesta era prieten cu cei de la Tecuci și Galați. Mare iubitor de atenții, sensibil la cotizațiile tecucenilor Rădulescu reia după doi ani dosarul trimis de tecuceni şi dă verdictul în calitate de expert: „tratamentul corect aplicat al infecției, *ar fi putut, eventual* salva bolnava”. Două optative. Ar fi putut și eventual. Ciudat. Antenele tecucenilor ajung și la magistrații bucureșteni. G angajează un avocat de marcă. Domnul avocat Andrei Dumitru. Acesta nici nu observă că expertiza lui Rădulescu în calitate de expert chirurg și șef al unei clinici de prestigiu din capitală este supervizată, așa cum normele profesionale și legale o cer de chiar Rădulescu. Da, da! De Rădulescu! El pasează și tot el, dă cu capul. Își supervizează propria prestație. Procuroarea de ședință chiar îi spune lui G că ar putea face recurs în numele parchetului. Dar nu o face. G este naiv și nu realizează aluzia și nici faptul că incompetența și corupția bântuie și în rândurile magistraților, chiar la nivel de instanțe supreme. G se întreabă uneori.

– Oare ce a câștigat acel Scutaru Trandafir instrumentând un dosar politic? A te pune în slujba

gorgonelor corupte și incompetente din mafia albă și comunistă tecuceană însemna să fi ca ele.

După puțină vreme Dumnezeu i-a chemat la judecată primul, pe vicele Bejan, apoi peste câteva luni, pe doctorul Nichiteanu. Cancer și cancer. Aceasta-i răsplata domnului. Cancer și cancer. A mea este răzbunarea și eu voi răsplăti (*Iehova*)

EMISIUNEA “REFLECTOR”

„Între lunile decembrie 89 şi martie 90, doctorul G a fost la o specializare la Iaşi. După specializare n-a mai putut să lucreze şi în spital, să desfăşoare o activitate operatorie, chirurgicală, aşa cum a făcut înainte de a pleca la specializare. Practic, i s-a refuzat acest lucru, de cine şi de ce, doamnă doctor?”

Aşa îşi începea emisiunea Nicolae Petrovici, redactor la Televiziunea Română aflat într-o deplasare la Tecuci, imediat după evenimentele ce au precedat ajunul anului nou 1990. La această întrebare directoarea spitalului municipal i-a răspuns sec.

– Cine i-a refuzat, nu aş putea spune. Sigur, nu eu i-am refuzat intrarea în spital a doctorului G.”

Se pare că uitarea istoriei ultimelor decenii ale secolului douăzeci, a fost programată în aşa fel, în România, încât ea să se producă încă înainte ca aceasta să devină trecut. Deci:

Suntem în municipiul Tecuci, străveche aşezare de pe valea Bârladului. Prezentându-l succint, dicţionarele în genere, ascund un amănunt edilitar,

nu lipsit de semnificaţie pentru personalitatea urbei. Aşezământul de sănătate cu iz patriarhal, ridicat la începutul secolului prin grija unui anume Cincu, boier de prin partea locului, de al cărui nume, pe de-a întregul, puţini oameni îşi mai amintesc. Nu despre istoria sau arhitectura acestui edificiu, amintind mai degrabă de un conac cu câteva anexe pitite printre secularii copaci, vrem astăzi să vă vorbim. Emisiunea noastră, spunea redactorul şi realizatorul emisiunii, se doreşte o prezentare a unei stări de lucruri care se petrec între zidurile acestui spital, cu aer de campanie, adevărat lazaret, cum i se mai spune uneori.

Cunoscută în târg şi în judeţ, comentată deseori picanteresc sub aspectele ei mai obscure, starea conflictuală de la secţia de chirurgie a spitalului, că despre aceasta este vorba, pare să se fi întins ca o pecingine, cu un impact evident asupra demnităţii profesionale a colectivului medico-sanitar, cu răsfrângere asupra pacienţilor nevoiţi să bată alte drumuri în căutarea sănătăţii. În centrul acestei stări de lucruri... dar mai bine să ne spună directoarea spitalului, doamna doctor anestezist Bohotin Maria Jana, spuse Nicolae Petrovici.

– Doctorul Gheorghiu nu este străin de această stare conflictuală, doctorul Gheorghiu este în mijlocul acestui Vulcan. Dialogul se mută la blocul operator, mai precis în sala de operaţii numărul unu. Îmbrăcat, la patru ace cum s-ar spune, după

ultima modă chirurgicală din occident, într-o bluz ă portocalie scoasă dint-un colet cu proaspete ajutoare primite din Europa generoasă cu revoluţionarii români, doctorul Gheorghiu Ioan, purtându-şi cu demnitate preţioşii ochelarii negri cu lentile special comandate în Israel, ascultă atent întrebarea reporterului. Nu înţelege despre ce este vorba. Se aştepta la o emisiune de Laudatio, aşa i-a spus cumătrul său orelist doctorul Matran Liviu, fost până mai acum câteva luni, secretar de partid pe sănătate la Tecuci, iar azi mare revoluţionar şi anticeauşist.

– Domnule doctor Gheorghiu, Tecuciul împreună cu zonele arondate acestui spital, cu celelalte împrejurimi, totalizează o populaţie de circa două sute de mii de locuitori. Gheorghiu îl întrerupe corectându-l cu competenţă.

– 180 – 200 de mii locuitori. Reporterul continuă.

– Care se adresează, pentru diferite necesităţi de sănătate, unităţii spitaliceşti din acest municipiu. Secţia de chirurgie, a cărui şef sunteţi, face faţă solicitărilor pacienţilor?

– Da! Răspunde Gheorghiu. Eu consider că la ora actuală, deşi este foarte greu, poate face faţă încă. Îşi trage sufletul, apoi continuă. Însă cu eforturi foarte mari din partea personalului mediu, din partea mea personal, dar printr-o totală dăruire

şi totală renunţare la timpul liber sau la alte manifestări personale, însă nu-i normal. Reporterul îl întrerupe.

– Fiind singurul chirurg. Gheorghiu, enervat, încearcă să-l oprească.

– Nu a fost întotdeauna aşa! Reporterul insistă ridicând uşor tonul şi apăsând pe cuvinte.

– Mă rog, fiind singurul chirurg în spital, cum puteţi face faţă activităţii operatorii şi în general echipei operatorii, ştiut fiind că aceasta trebuie să cuprindă cel puţin doi chirurgi?

Gheorghiu, foarte încurcat şi surprins neplăcut de întrebare:

– Da! Am apelat la medicii stagiari care au fost destul de interesaţi şi care doresc să facă această specialitate. Am apelat la un medic de medicină generală care a fost instruit toţi aceşti trei ani de stagiatură pentru ortopedie şi a lucrat în sala de operaţii, am apelat şi la alţi medici de medicină *genelrală* cărora le place această activitate şi care, pot să vă spun că m-au ajutat substanţial. Dar nu este o rezolvare decât de moment. Reporterul îl întrerupe blând.

– Şi nici firesc să fie folosiţi medicii stagiari. Gheorghiu continuă şiret.

– Tocmai din cauza aceasta spun că este un sacrificiu enorm din partea mea pentru că, fiind obligat să introduce în graficul de gardă aceşti medici stagiari, cum am spus, că ne ajută, nu a fost

altă soluţie.

Mulţi ani, fost director al spitalului, calitate în care elabora şi semna aprecieri, dădea decizii referitoare inclusive la propria persoană, doctorul Gheorghiu Ioan a împlinit anul acesta 60 de ani. Pensionat în 1967 cu gradul II apoi III de invaliditate pentru dezlipire de retină operată, are un serios handicap ocular. O expertiză de dată recent a institutului Mina Minovici relevă, cităm, *deficienţele ce rezultă (vedere monooculară) pentru practicarea oricărei profesiuni, ochiul restant având, el însăşi, o deficienţă funcţională de minus opt dioptrii!?* (în realitate era -16). Înţelegând pasiunea doctorului Gheorghiu pentru profesie în condiţiile unui asemenea diagnostic echivalând practice cu o interdicţie, având în vedere riscurile pe care le comport practicarea chirurgiei, înţelegem greu resorturile care-l determină la un asemenea sacrificiu, cum însăşi se exprimă.

– N-ar fi mai bine să se apeleze şi la serviciile altor chirurgi din oraş, la Policlinică, care tot pe lângă spital sunt de fapt până la urmă, sau ar trebui să fie, iată, cum este cazul doctorului G? Gheorghiu, foarte încurcat:

– Este o problemă specială cu dânsul. De la venirea lui aici a făcut foarte multe probleme. De ordin etic, de ordin administrativ, de ordin disciplinar. Are o fire pentru care, după părerea mea, greu poate face cineva echipă cu dânsul. Este

un om foarte indisciplinat, motiv pentru care a avut atâtea neplăceri şi atâtea sancţiuni în viaţă şi... plus, aş mai adăuga eu, să-mi fie iertat, nu-i frumos să vorbeşti despre un coleg aşa, dar pentru că aţi spus întrebarea direct şi trebuie să fiu cinstit, are o pregătire mai subţire din acest punct de vedere. Într-un timp mi-am spus eu, nu am pus întrebarea aceasta altcuiva, oare a făcut facultatea de medicină?. Zicând asta, Gheorghiu îşi ciocăneşte cu arătătorul mâinii lobul frontal drept al craniul său dolicocefalic.

Ulterior s-a aflat un adevăr groaznic. Doctorul Gheorghiu Ioan nu a absolvit nicio facultate de medicină generală. Era, totuş i, medic primar chirurg, şef de secţie chirurgie a unui spital municipal din România.

Doctorul Gheorghiu avea „origine”. Originea proletară. Origine care l-a propulsat în parcursul sau profesional până departe. Dar și pe fratele său Adrian. Acesta, mai tânăr și mai frumos decât Ion, avea trecere la femei, dar asta nu pentru cine știe ce calități masculine în plus, ci pentru faptul că pasiunea comună pentru micul bazin al gineceului comunist genera venituri și relații de excepție. Adi era tot medic, medic anestezist. Anestezist. Anestezist și militar. Medic militar. Uniforma militară, uniforma de ofițer îi venea bine. Îi venea de minune domnului căpitan. Femeile îl căutau tot timpul. Era de aș teptat.

Cu un frate care leagă trompe și altul anestezist, femeile se simțeau în siguranță. În siguranță deplină. Adi locuia la Constanța. Pe vremea aceea marina militară română avea în dotare un submarin. Un submarin mai vechi. Adi era medic militar pe submarinul marinei militare. Unicul submarin. Era deci, un om important. I-au folosit și lui antecedentele parentale proletare. Fiu de muncitor, fiu de ceferist, un fiu al clasei muncitoare. Clasa muncitoare și țărănimea colectivistă își promova copii în lumea medicală, în lumea academică. Unii și-au promovat și pasiunile domestice. Frații Gheorghiu și cele legate de micul bazin muieresc. Academia putea deveni rentabilă la un moment dat. Lipsea momentul. Momentul istoric, momentul politic, momentul conjunctural. Și momentul acela a venit. A venit odată cu Decretul 770. Decretul din 1 oct 1966. Decretul cu avorturile. Decretul care a dus la apariția unei noi generații. Generația *decrețeilor*. Copii născuți după 66. Gheorghiu Ion a ajuns director la Spitalul din Mărășești, iar dup ă puțin timp medicul ș ef al raionului Panciu. De aici, a promovat la Tecuci în calitate de secretar de partid. Secretar de partid muncitoresc și comunist. Dar și director al spitalului. Director al spitalului orășenesc și apoi municipal Tecuci.

– Domnule doctor, insistă reporterul, starea

aceasta tensională în spital din secţia de chirurgie, se pare că e mai veche, nu-i de azi, de ieri, aici au mai lucrat, se spune, medici foarte buni, care actualmente sunt medici chirurgi şefi de judeţ, la Brăila doctorul Frăţilă, doctorul Leontescu, la Buhuşi în judeţul Bacău, doctorul Micu, la Buzău, cu care de asemenea au existat relaţii de natură conflictuală. Gheorghiu, nervos, irascibil întrerupe reporterul.

– Nu, nu, nu, nu, nu! Nu e o realitate. Nu! Este o invenţie a doctorului Ganea, o invenţie adusă de el. Menţinută şi adusă la cunoştinţă pentru a denigra. A denigra activitatea noastră aici şi a o submina din acest punct de vedere, pentru a ne aşeza într-o lumină proastă în faţa celor care aud despre aşa ceva. Reporterul reflectează de unul singur.

– Desigur este un anume mod de a vedea lucrurile, care mod nu este neapărat modul de a vedea al tuturor. Iată un raport al procuraturii judeţene, precum şi în baza acestui raport, demersurile întreprinse de către Comisia de Cercetare a Abuzurilor şi Respectarea Legalităţii al CPUN (Consiliul Provizoriu al Unităţii Naţionale) Tecuci care atestă că în acest spital, la secţia de chirurgie, denigrarea profesională, dublată frecvent de cea morală, e o practică cu tradiţie. Printre măsurile urgente propuse în acest raport cităm: *Completarea secţiei cu cadre capabile care să-şi asume riscurile meseriei, nu numai ale chiverniselii.*

Dar să ascultăm alte două intervenţii, doctorul Oancă Petre, lider al Sindicatului Liber şi Independent al Medicilor din Tecuci şi respectiv, locotenentul major Luigi Matei, preşedintele susnumitei comisii.

– Ca lider sindical, cunoaşteţi situaţia din secţia de chirurgie a spitalului municipal Tecuci? Ce părere aveţi despre starea de lucruri de la această secţie?

Doctorul Petru Oancă, medic de medicină generală la Dispensarul comunal Munteni, aflat la aproximativ şapte kilometri de Tecuci, răspunde sfios.

– Este o situaţie care dăinuie de ani de zile. Asta se întâmplă din cauză că atunci când intervine orgoliul personal, lipsa de înţelegere în colectiv, face ca să se ajungă la o asemenea situaţie. Nu sunt de acord nici cu atitudinea refractară a personalului mediu care a ajuns până acolo încât să conteste diploma unui medic specialist, cât şi competenţa lui profesională. Aşa cum a fost cazul doctorului

G. Ce aş putea să vă mai spun? Doctorul Oancă trage puternic aer în piept. Este vădit emoţionat. Se află pentru prima oară în faţa unei camere de luat vederi. Reporterul îl ajută

– Toate acestea, presupun, în dauna pacienţilor.

– Da! În dauna pacienţilor care trebuie să găsească în noi şi personalul mediu nu numai competenţă, ci şi multă înţelegere, multă apropiere

de suferinţa lor.

Discuţia se mută la primăria Tecuci unde îşi are sediul Comisia de Cercetare a Abuzurilor şi Respectarea Legalităţii a C.P.U.N., comisie coordonată de către locotenentul major Luigi Matei, secondat de un civil, de profesie fotograf, Gelu Mancaş. De la Galaţi, situaţia era monitorizată atent de domnul Cornel Puşcaşu, la rândul său subordonat domnului Radu Ciuceanu, viitor senator în parlamentul ales al României şef, la nivel naţional, al susnumitei comisii. Cornel Puşcaşu făcea parte din „staful" maiorului Plătică Ilie Vidovici, omul care, cu sprijinul armatei locale pusese mâna pe putere în judeţ.

Reporterul, în faţa locotenentului major Luigi Matei:

– În baza cercetărilor pe care le-aţi întreprins, ce ne puteţi spune despre... să nu zic abuzuri, despre atmosfera de la spitalul Tecuci?

– Atmosfera de la spitalul Tecuci este destul de apăsătoare, mai ales pentru populaţia municipiului nostru şi ea porneşte de la secţia de chirurgie. Această secţie de chirurgie este de fapt completată, să zicem, numai de un singur medic. Din ce cauză? Din cauza conflictelor care au existat în ultimii douăzeci de ani, între unul şi acelaşi medic, care există şi în prezent, şi ceilalţi medici care au reuşit să plece până la urmă din Tecuci. Pentru că s-a uzat de nişte relaţii pe care le-a avut medicul

respectiv...

– Vă referiţi la...

– Doctorul Gheorghiu, actualul şef de secţie chirurgie din spitalul municipal. Uzând de relaţiile pe care le-a avut, şi încă le mai are, a reuşit să-i îndepărteze pe toţi ceilalţi medici chirurgi care au venit să lucreze la Tecuci. Exemple sunt multe. Exemplu, doctorul Frăţilă care, actualmente, este medicul ş ef al judeţului Brăila şi noi, tecucenii, avem o părere foarte bună despre profesionalismul lui. Doctorul Leontescu, actualmente la Buhuşi, lucrează..

– Judeţul Bacău!

– Da, judeţul Bacău. Doctorul Micu, la Buzău şi mai sunt. Actualmente există conflictul cu doctoral G care a fost îndepărtat deocamdată numai până în Policlinică.

A doua zi, reporterul Nicolae Petrovici, însoţit de cameramanul Cătălin Voitiţochi se aflau în biblioteca privată a doctorului G.

– Domnule doctor, de când funcţionaţi la Tecuci? Prezentaţi câteva date privind activitatea dumneavoastră în acest răstimp.

– Sunt absolvent al facultăţii de medicină I.M.F. Cluj, promoţia 1974. După perioada de stagiu, am susţinut concursul de secundariat şi am fost promovat medic principal de specialitate chirurgie general în anul 1984. De atunci funcţionez în cadrul Spitalului municipal Tecuci ca medic

specialist chirurg şi am desfăşurat activitate, aproape în exclusivitate în secţia de chirurgie. Am desfăşurat în această perioadă şi activitate publicistică. Am publicat şi comunicat un număr de peste 50 lucrări ştiinţifice în reviste de specialitate şi, concomitent am desfăşurat şi activitate de cercetare. Am participat în cadrul Uniunii Societăţii de Ştiinţe Medicale la majoritatea manifestărilor organizate în cadrul judeţului cât şi din ţară, iar din anul 1987 sunt membru al Uniunii Medicale Balcanice şi am participat şi la congresele acestui înalt for medical.

– Aţi avut şi o serie de nemulţumiri. În toţi aceşti ani aţi sesizat la diverse foruri sanitare, judeţene, minister, nereguli care mi se par grave, în activitatea secţiei de chirurgie.

– Este adevărat! Când am descins pe aceste meleaguri am găsit o atmosferă improprie muncii în secţia de chirurgie, constatată încă de la început. De altfel, vreo 15-20 de predecesori de ai mei unii, la ora actuală, chirurgi de marcă în judeţele vecine, au fost nevoiţi să părăsească Tecuciul din această cauză. Practic.. o atmosferă de suspiciuni, de denigrare profesională şi morală, de sancţiuni, pentru motive, uneori puerile. Chiar eu am fost sancţionat în câteva rânduri pentru atitudine ireverenţioasă şi total indisciplinată în faţa secretarului de partid şi altele. Am fost, de asemenea victima unor procese cu caracter civil, inclusiv de desfacere a contractului de muncă. Ţin

să precizez că de fiecare dată am avut câştig de cauză.

– Personal, dumneavoastră, domnule doctor G, ce aveţi a vă reproşa?

– O anumită fermitate, pe care însă nu o regret. Fermitate, ca de obicei, prost înţeleasă. Aşa se explică ostilitatea unora dintre cadrele medii, aşa îmi explic şi ostilitatea şefului de secţie doctorul Ion Gheorghiu, căruia i se datorează deprofesionalizarea secţiei şi încurajarea unor practici nedeontologice în secţia de chirurgie a Spitalului municipal Tecuci. De altfel, socotesc că însăşi starea spitalului din oraş se datorează şi acestor practici, neexistând interes real pentru construirea până acum a unei unităţi moderne, cu un personal competent şi competitiv.

Dialogul a durat mai mult. Reporterul şi cameramanul au închis aparatele. Discuţia a continuat în particular. Cu această ocazie cei doi au aflat unul din motivele deprofesionali-zării spitalului municipal Tecuci. Cu patru decenii în urmă au existat şi facultăţi de mai scurtă durat ă în medicina socialistă, corespunzător cu nevoia de cadre din perioada stalinistă şi după. La aceste facultăţi veneau studenţii cu diplome de maturitate „confecţionate”. Dosare bune, burse prin Sfatul Popular Regional, origine „sănătoas ă”, adică, membri de partid şi colaboratori ai organelor de

securitate. Doctorul Gheorghiu, fiu de *cefersit* din Mărăşeşti, absolvise o facultate cu profil de igienă. Având şi un handicap ocular a optat, la început, pentru funcţia de medic şef igienist la Panciu, dublată şi de cea de medic şef de raion. După desfiinţarea raioanelor a ajuns la Tecuci, director al spitalului şi secretar de partid. Pasiunea sa erau femeile. Aşa a ajuns să cocheteze cu ginecologia. A învăţat câteva manopere simple şi care nu se făceau la vedere, cum ar fi chiuretajul cavităţii uterine, până s-a prăjit odată. A fost prins şi condamnat, dar a scăpat prezentând un certificat medical de „nevăzător". După acest episod, ajutat de colegul, prietenul şi cumătrul său orelist Liviu Matran, care între timp făcuse o strălucită carieră în partid, a obţinut specializarea în chirurgie. Înconjurat de o pleiadă de „fătuci", pe care le-a păstrat până la pensionare, a numit o ş efă din gaşca lor, o anume „doctoriţa Ţarină" (cu studii elementare la baza modestei sale cariere de infirmieră), dar membr ă ş i colaboratoare fidelă la partid, după care a redus activitatea secţiei de chirurgie a spitalului la ceea ce se ştia de către toată lumea, „apendicita de Tecuci". Aceasta pentru că femeilor li se legau cu ocazia apendicetomiei trompele uterine. În câteva decenii, mii de femei din raza fostului raion Panciu şi Tecuci au fost astfel sterilizate. Fără comentarii!

În fiecare dimineaţă „Doctoriţa" intra în salonul cu 20 paturi din secţia de femei înainte de vizita de

dimineaţă după raportul de gardă pe spital sau secţie.

– Bună dimineaţa, doamna doctor! ziceau femeile tremurând sub păturile roase de molii şi şoareci ale spitalului.

– Tu? întreba la întâmplare „doctoriţa”. Cine te-a internat?

– Doctorul Gheorghiu! Sărut mâna doamna doctor.

– Câţi copii ai?

– Trei, doamnă. Doi băieţi şi o fetiţă.

– A! Şi vrei să mai faci unul?

– Doamne fereşte, doamna doctor. Zicea femeia. Numai eu ştiu cum îi cresc şi pe ăştia!

– Da, bărbatul bea?

– Bea! Bea mereu..

Şi te bate?

– Oi! Oi! Da! Fireşte, mă bate când îi beat, sigur, mă bate.

– Şi, mai vrei un copil? Întrebarea pica precum un trăsnet pe capul femeii.

– Nu! Nu, doamna doctoriţă. Nu, nu vreau copil!

– Atunci, du-te şi sărută-i mâinile binecuvântate ale doctorului Gheorghiu şi dă-i trei mii de lei ca să-ţi lege trompele.

Femeia o zbughea fericită din salon spre

Camera de Gardă, unde şeful îşi lua cafeaua de dimineaţă. În salon, doctoriţa îşi alegea altă victimă.

– Tu? Cine te-a internat?

– Doctorul G! Am piatră la fiere.

– Ai pe dracu, piatră. Ai apendicită, toanto. Du-te şi tu după aialaltă şi faceţi cum v-am spus.

La fel ca şeful său, „doctoriţa” purta nişte ochelari cu lentile groase prin care i se vedeau ochii micşoraţi de inversul distanţei focale ca nişte puncte luminoase, pline de neastâmpăr şi curiozitate.

– Da tu, gânganie? I se adresa unei copile de vreo opt ani ce tremura lipită de mă-sa sub acelaşi cearceaf.

– Tot doctorul G. Mă doare burta în partea dreaptă şi vomit!

– Nebunul acela? Apoi către mamă. Dă-i o pasăre.

Era ştiut de toată lumea că doctorul G nu primeşte nimic, iar păsări nu mănâncă de niciun fel. De obicei, asemenea ”cadouri” ajungeau la fetele de la blocul operator unde se consumau după ce bucătăreasa le pregătea corespunzător.

Dar să revenim la emisiunea domnului Petrovici. Iată-l din nou în biroul directoarei spitalului Tecuci, doamna doctor anestezist Bohotin Maria Jana.

– Ce demersuri s-au făcut pentru urgentarea demarării lucrărilor de construire a unui nou spital?

– S-au făcut nenumărate demersuri în ultimii 4-5 ani cu promisiuni care au rămas simple promisiuni. În ultimele 2-3 luni s-a demarat cu multă seriozitate, cred că s-a demarat cu adevărat. S-au pus bazele construirii unui spital de 530 paturi cu un design frumos şi.. foarte, zic, foarte bine dotat, atât cu personal de calificare, înaltă calificare chiar, cât şi cu dotare de aparatură, de materiale sanitare şi...într-o zonă, sperăm, frumoasă.. Suntem în faza de începere a proiectului. S-a discutat deja cu proiectanţii.

Reporterul o întrerupe.

– Desigur, construirea unui spital are în vedere şi un fond de cadre valoroase. A existat o anumită fluctuaţ ie în unele secţii. M-aş referi la chirurgie. Cum vă explicaţi faptul că mulţi chirurgi buni au părăsit, dincolo de anumite motive personale, strict subiective, oraşul şi spitalul?

Directoarea oftează necăjită.

– Eu, ca anestezist, am lucrat cu toţi aceşti oameni, la care vă referiţi dumneavoastră. Ridică din umeri nedumerită. Animozităţile între chirurgi au existat. Nu asta a primat în plecarea lor ci faptul că acolo, unde au plecat, au găsit locuri mai bune, *adresabilitatea mai mare*, oraş mai mare şi cu toate facilităţile unui oraş mare..

– În orice caz, prin plecarea lor...

– Oraşul a pierdut!

– Oraşul şi chiar spitalul, completează şiret reporterul. Apoi continuă. Se vorbeşte, în ceea ce priveşte chirurgia, de o anume *deprofesionalizare* a secţiei. Ce părere aveţi despre acest lucru?

Doctoriţa Bohotin Maria Jana este încurcată. Roşeaţa de pe vârful nasului şi obraji i se accentuează vădit. Interviul o deranjează şi nelinişteşte. Face un efort să se concentreze câteva secunde, apoi răspunde.

– Deprofesionalizare a secţiei? Respiră greu. Răspunsul se încheagă cu dificultate, asta deoarece şi ea făcea parte din secţia de chirurgie, secţie unde, dacă ar răsfoi cineva condicile sălilor de operaţie în căutarea protocoalelor operatorii, ar găsi la capitolul anestezie, doar semnătura chirurgilor, iar la intervenţiile pe stomac sau ficat, anestezia rachidiană, semnată tot de chirurgi. Doar la „apendicitele” doctorului Gheorghiu mai apare, din când în când, semnătura anestezistei care, chipurile a asistat rachianestezia făcută de chirurg sau ajutoarele sale. Dar despre curajul profesional şi roşul aprins din vârful nasului directoarei anesteziste nu se vorbeşte aici.

– Deprofesionalizarea secţiei? Directoarea întreabă retoric. Aici au contribuit foarte multe cauze. Atât lipsa de chirurgi, pentru că trebuie să fie o echipă ca să poată lucra, cât şi... să nu uităm anii de restrişte, în care nu mai aveam nimic. Nu

căldură, nu droguri, nici comprese, nici câmpuri anestezice, nimic. Lumea fugea. Dădea un concurs, avea posibilitatea şi pleca. De ce să stea la Tecuci? De ce să stea la Galaţi? Pleca la Bucureşti!

– Înţeleg că se pleca de obicei, în centre care aveau o mai mare adresabilitate. Cel puţin aşa ne spuneaţi. Iată, însă, că o comună, cum este Vidra în judeţul Vrancea, unitatea spitalicească din această comună, este solicitată de tecucenii care evită serviciile secţiei de chirurgie de la Tecuci.

Doctoriţa Bohotin Maria Jana, învinsă de reporter.

– Da! Oftează din nou şi încheie.

– Să ştiţi că aceasta este o întrebare la care, cu permisiunea dumneavoastră, n-am să vă răspund!

De unde să ştie reporterul că în comuna Vidra din judeţul vecin, un medic primar chirurg venea din Bucureşti şi opera pacienţii din toată zona şi din judeţele limitrofe într-un spital comunal prăpădit, situat undeva prin creierii munţilor Vrancei? Doctorul Costică Antonie. Un mare chirurg exilat aici de mulţi ani, fost coleg cu profesorii Setlacec, Stăncescu, Constantinescu, Rădulescu, Juvara.. dar asta este o alt ă poveste, o altă emisiune. Se pare că rezistenţa (nu dizidenţa) a fost prezentă şi la medici în Romania comunistă. Doctorul Antonie i-a destăinuit doctorului G că a aflat de la prietenul şi colegul său doctor Roger Georgescu, medic la Spitalul clinic Foişor din Bucureşti că, în perioada

când doctorului G de la Tecuci i se confecţionase un dosar penal de culpă medicală, la comandă politică, doctorul I. Rădulescu, pe atunci conferenţiar la Spitalul clinic „Cantacuzino”, condus de profesorul Juvara, a fost percheziţionat de procuratură şi i s-a confiscat suma de 100 mii lei. Erau banii plătiţi de „Mafia albă” de la Tecuci pentru ca acesta să dea aviz nefavorabil în dosarul doctorului G aflat la Comisia Superioară de la Institutul de Medicină Legală „Mina Minovici”. Iniţial profesorul Setlacec care era preşedintele comisiei susnumite, îl absolvise pe medicul tecucean de orice culpă. Gheorghiu şi gaşca au aşteptat pensionarea profesorului Setlacec doi ani, apoi au retrimis dosarul noului preşedinte al comisiei de specialitate. Acesta l-a avizat nefavorabil folosind două optative „tratamentul aplicat corect, ar fi *putut, eventual*, salva bolnava”. Era vorba de o peritonită aflată la a 21-a zi de la declanşare. „În orice peritonită, operaţ ia efectuată în prima zi poate salva bolnavul, din a doua zi, dă şanse, iar din a treia zi totul este pierdut” (Mondor, Peritonitele) Pentru realizarea planurilor trase la planşă de conducătorii sanitari comunişti de la Tecuci, era nevoie de un procuror. Ana Călin, şefa procuraturii comuniste judeţene Galaţi a desemnat, tot la comandă politică, pe Trandafir Scutaru, un procuror obscur de la Tecuci, dornic să promoveze în funcţia de şef, în locul procurorului Moroşan.

Reporterul conchide.

Câtă dreptate avea şugubăţul din acceleratul 621 cu oprire în municipiul de pe valea Bârladului.

– Este un curaj chiar să te apuci să afli ceva la spitalul Tecuci! Aşadar, radiografie voalată.

Aspecte parţial cunoscute, aspecte parţial obscure, dincolo de constatarea, de suprafaţă şi nereală că părţile în dispută par a avea fiecare dreptate, apreciem în consens cu cadrele medicale, cu cetăţenii oraşului, ca fiind gravă şi de netolerat. Situaţia ca atare, în care atitudini abuzive, vindicative şi revendicative, orgolii disproporţionate şi interese subterane, subminează calitatea actului medical. Adresabilitatea la pacienţi a spitalului, a secţiei sale de chirurgie, şi aşa destul de vitregită ca stare generală, ca utilare şi dotare medico-sanitară, ca sistem coerent de preocupări din partea forurilor tutelare, pentru rezolvarea eficient ă ş i nu formală a problemelor cu care spitalul se confruntă.

În final, reporterul revine la discuţia cu locotenentul major Luigi Matei.

– Să înţeleg că printr-o recentă hotărâre a Consiliului de Administraţie a Direcţiei Sanitare Judeţene problema a fost, oarecum, rezolvată, în ceea priveşte completarea echipei de chirurgi, să fie măcar doi chirurgi în cadrul spitalului Tecuci.

– Sub aspectul numărului? Da! A fost adus doctorul Trăistaru. El a fost pensionat anul acesta la Galaţi. Şi nu cred că ar fi fost pentru Tecuci soluţia cea mai bună ca, ştiu eu, să fie adus un pensionar. Evident, Tecuciul nu poate fi un cimitir al elefanţilor.

– Evident! încheie şi reporterul.

Dar domnul reporter nu ştia atunci un amănunt. Doctorul Trăistaru, era finul tovarăşului Constantin Dăscălescu, până nu demult, prim ministru al Guvernului Republicii Socialiste România, trimis de către Elena Ceauşescu la data de 20 decembrie 1989 la Timişoara pentru, a dialoga cu revoluţionarii. Acolo s-a ţinut dârz. Nu le-a acceptat cererile. La rândul lor, conducătorii comunişti sanitari de la Galaţi nu au cedat, nici după 1989. Dovadă, l-au preferat la Spitalul din Tecuci ca şef la secţia de chirurgie pe doctorul Trăistaru, pensionar şi bolnav de maladia lui Parkinson, mai tânărului medic specialist chirurg doctor, G care, nu era de-al lor. Lupta a continuat încă două decenii. Doctorul G a sfârşit înfrânt odată cu ţara. Doctorul G şi România înfrântă.

MAFIA ALBĂ

Într-o dimineață, venind de la spital, doctorul G își parcă mașina în dosul policlinicii lucru cu totul neobi șnuit. Îi plă cea să parcheze în față, să închidă portiera cu un gest elegant, apoi s ă se îndrepte în grabă spre ușa mare de sticlă de la intrarea principală. Trecea pe la fișier unde se interesa de numerele de ordine eliberate bolnavilor pentru cabinetul de chirurgie. Atrăgea atenția fetei de la ghișeu asupra documentelor pe care, obligatoriu, bolnavii trebuiau să le prezinte pentru a obține un număr de ordine la consultație. Urca, apoi, aproape în fugă, cele două etaje oprindu-se o clipă în holul mare de la etajul doi unde bolnavii așteptau în fața cabinetelor de specialitate pentru consultație. Îi plăcea s ă stea de vorbă, înainte de a intra în cabinet, cu aceștia. Pe mulți îi cunoștea din spital. Unii fuseseră operați de el. Se juca şi cu copiii pe care îi primea imediat, fără număr de ordine, sau certa bolnavii gravi, care nu au venit la timp și îi îndruma imediat la spital.

În dimineața aceea însă, a parcat în spate. A intrat pe ușa din dos și fără să mai treacă pe la fișier, a urcat încet scările. A privit în holul de la etajul doi prin ușa de sticlă. Atenția îi fu atrasă de o tânără și elegantă femeie care aștepta, în picioare,

chiar în fața ușii cabinetului său. Era înaltă și blondă, fardată mai mult decât ar fi fost necesar. Când doctorul a ajuns în fața ei, i-a zâmbit semnificativ ca unei vechi cunoș tințe. Fără să mai aș tepte vreo invitație, femeia a intrat după doctor în cabinet închizând ușa în urma sa.

– Nu mă mai cunoașteți, domnule doctor?

– Nu prea! răspunse acesta, încurcat oarecum de îndrăzneala femeii.

– Se prea poate, se consolă cu un aer supărat blonda. Eu eram la „rezervă" iar dumneavoastră nu aveați ochi decât pentru pacientele dumneavoastră.

– Și dumneata, a cui pacientă ai fost? O întrebă G ca să mai câștige ceva timp.

– Am fost pacienta doctorului Gheorghiu și am fost operată de apendicită. Înțelegeți? Și făcu cu ochiul doctorului un semn discret, apendicită!

– Înțeleg! o întrerupse G. Înțeleg și mă întreb, cum de ați reușit să vă operați de apendicită la doctorul Gheorghiu? Între timp își aminti de figura aceasta blondă și fardată, operată de apendicită acută și care stătea izolată într-o rezervă, atrăgând atenția la vizita și contravizită prin modul în care se farda, lucru neobișnuit la o femeie proaspăt operată de apendicită.

– Am avut mare noroc. Sunt prietenă cu Mimi. Mimi de la transfuzie. Ea a aranjat totul. De operat m-a operat noaptea, noapte într-o urgență. M-a operat cu doctorul Liviu, fiul său, doctorul Gheorgiu Liviu. Era de gardă atunci.

– Aha! răspunse G. Într-o clipă avu senzația că înțelege tot. Tot ce nu pricepuse în doi ani de când se lupta cu „mafia albă”, mafia halatelor albe din târgul acesta nenorocit. Într-o clipă îi apăru în față totul. Atât de simplu, atât de clar. Se miră, chiar, cum de nu-i căzuse fisa până atunci. Cât de simplu era totul. Își aminti de sora Nasie. Odată era necăjit. Hâncu, doctorul Hâncu, celălalt chirurg mai în vârstă, venise într-o seară pe la unsprezece și îi făcuse un scandal ordinar pentru Nuți. Nuți, prietena lui G de la Galați. Nuți, pe care Hâncu o găsise în camera de gardă.

Sora Nasie a fost singura care îi spusese că „șeful” le-a obligat pe toate fetele care erau de serviciu în seara aceea, să dea declarații cum că doctorul G a introdus persoane străine în camera de gardă și a întreținut relații intime cu aceste persoane.

– Obsesii de om bătrân, obsesii erotice... fac parte din sindromul vârstei a treia, moșul trebuia demult pensionat. Are și el, pasiuni, pasiuni pentru micul bazin, pasiuni operatorii, pasiuni pentru apendicite!

Sora Nasie plângea. Da plângea așa de formă. G știa că este teatrală și ipocrită.

– Nu vă mai luptați cu morile de vânt. Nu vă mai luptați domnule doctor. Noi trebuie să fim cu șeful. Dumneavoastră, ca și cei dinaintea dumneavoastră, veniți și plecați. Noi rămânem cu șeful. Sunteți bun cu noi, bun și ne respectați dar

noi nu putem să vă iubim. Nu putem. În afară de Aurelia Haloca, toate avem trompele legate. Cred că înțelegeți?

Doctorul G înțelegea. Înțelegea de acum totul. Între fete și ceilalți chirurgi s-au realizat, în timp, cu anii, legături trainice, legături stranii. legături neobișnuite. O dependență reciprocă îi menținea pe toți într-un tonus ciudat. Orice compromis ar fi însemnat descompunerea rețelei ca într-o reacție chimică. Ce simplu era totul.

Fetele mijloceau între femeile necăjite, din târg și împrejurimi și cei doi chirurgi, operații de mutilare, profitând și ele, rotunjindu-și veniturile substanțial în vreme ce operatorii își luau partea leului în mii și mii de lei sau valută. În decursul anilor numărul victimelor era de ordinul zecilor de mii. Iată una din sursele de venituri ale mafiei albe tecucene.

Doctorul G privi femeia din fața sa. Era tânără, frumoasă și părea suficient de inteligentă.

– Aveți copii?

– Da! Unul, veni răspunsul.

– Soțul?

– Soțul este șeful unui magazin la Întreprinderea de Utilaj Agricol. Femeia oftă. Ce panaramă mi-a făcut!

– De ce?

– Păi, să vedeți. Zicea el, cum de mă costă așa de mult o operație de apendicită!

– Nu înțeleg! zise G

– Cum nu înțelegeți? Se supără femeia. Trebuia să fac față. Ba niște carne, ba niște vin, ba niște benzină, plus plicul. Ei ce era să fac? A trebuit să-i spun și lui.

G tăcu. Întinse mâna după actele femeii. Îi prelungi cu încă zece zile concediul medical apoi o conduse spre ieșire.

– Am să mai vin la dumneavoastră, zise femeia, lucrez la Alimentara de la pasaj. Vă rog să mă căutați.

– Bine, bine! zise G. Se simțea obosit și scârbit. Scârbit de totul și de toate. Asta era mafia. Mafia albă. Jegurile sanitare. Era lumea lor, el doar trăia în ea.

După amiază, coborî din apartamentul său la parter pentru a ruga niște femei vecine sa-i facă curățenie în casă. Erau două femei simple, soții de muncitori. Aveau fiecare câte patru copii mici. Una din ele Adela, îl rugase să-i opereze un băiețel cu ectopie testiculară. Adela fusese purtată mult ă vreme pe drumuri cu acest copil. Femeia nu înțelegea că pentru a ajunge la o internare trebuia să-i dai șefului plicul. G a operat copilul într-o gardă. În urgență. Riscând o sancțiune din partea șefului. Operația a decurs normal. Evoluția postoperatorie bună, femeia mulțumită. Adela îi era devotată total. Încerca de multe ori să-l abordeze cu tot soiul de informații de la spital dar G i-o reteza scurt.

– Nu-mi plac bârfele. Dă-le dracului!

– Dar domnule doctor, eu vreau să vă spun ceva despre o prietenă de a noastră. Despre Janeta.

– Nu mă interesează Adela, nu mă interesează!

Totuși, azi, după ce a intrat în apartamentul de la parter, G era vesel. Femeile, Adela și Mariana, erau emoționate. Tocmai făceau o prăjitură. Doctorul avea chef de vorbă.

– Măi Adela, măi Mariana! Ia spuneți voi povestea aceea cu Janeta. Să o știu și eu.

– Janeta, domnule doctor, începu Mariana povestea, este o prietenă de a noastră. Adela, care ungea foile prăjiturii cu gem aprobă din cap.

– Are doi copii. Doi copii și vrea 36 de ani. A fost operata de inimă la București. A fost operată de inimă. Iar fiindcă rămânea mereu gravidă, a strâns ceva bani și s-a dus la doctorul Hâncu să-i lege trompele. După ce i-a luat banii a operat-o, dar femeia a avut ghinion. A avut ghinion cu operația. Operația nu se mai închidea. După un timp Janeta s-a cerut acasă. Nu înainte de a trece și pe la ginecologie. În secția de ginecologie i s-a pus diagnosticul de cancer. Cancer la uter. Plaga nu i se mai închidea iar într-o bună zi, prin plaga a început să-i curgă urină. Medicii ridicau neputincioși din umeri: „este prinsă și vezica” ziceau dânșii, cei de la ginecologie. Dar ciudat lucru, Janeta, așa cum era, operată de inimă și cu plaga mirosind a puroi și urină, nu murea și nici nu dădea semne că ar putea muri curând.

Într-o zi, Janeta disperată, a împrumutat niște bani și a plecat la București. La București la clinica de oncologie. La oncologie că se știa bolnavă de cancer. Aici, donule doctor, continuă povestea Mariana, au deschis-o imediat. Au deschis-o imediat și... surpriză. Doctorul Hâncu îi legase, din greșeală, vezica de o trompă. De aici, toată panarama.

– Și unde-i Janeta asta a voatră acuma?

– Acasă la ea. Acasă, pe strada 7 Noiembrie! Acasă, bine și sănătoasă.

– Și Hâncu?

– Ei, domnule doctor, a fost Janeta la el, dar doctorul Hâncu nu a recunoscut nimic. Nu a recunoscut, iar Janeta l-a lăsat în plata domnului.

G s-a amuzat mult pe marginea poveștii. Apoi s-a retras în apartamentul său. În apartamentul său de la etajul doi. Aici a scris până noaptea târziu o lucrare pe care nu a publicat-o și nici comunicat-o niciodată, „Expertiza medico-legală a mutilării prin ligatura bilaterală a tubelor uterine”

CLINICA TRANSILVANIA

Vă indispune felul cum arătaţi? Doriţi o mai fină curbură a nasului, o mai senzuală arcuire a buzelor, corectura urechilor sau a unor şolduri prea voluminoase? Clinica de Asistenţă Medico-Chirurgicală Transilvania vă va reîntoarce încrederea în forţele proprii şi dezinvoltura. Prin serviciile sale specializate de chirurgie estetică Clinica Transilvania vă oferă mereu proaspătă floarea tinereţii. Confidenţialitate şi profesionalism, veţi găsi la Clinica de Asistenţă Medico-Chirurgicală Societatea Transilvania. La Clinica de Asistenţă Medico-Chirurgicală Transilvania aveţi posibilitatea să vă refaceţi tinereţea şi vigoarea. Aici puteţi scăpa de riduri, aici puteţi da cele mai atrăgătoare forme nasului şi bărbiei, pute i modifica volumul bustului, ca şi orice adaus inestetic al trupului dumneaoastră. Specialiştii Clinicii de Asistenţă Medico-Chirurgicală Transilvania, aplică metodologii aprobate de societatea europeană de chirurgie estetică. Încredere şi profesionalism veţi găsi la Clinica de asistenţă medico-chirurgicală Transilvania...

Acesta era primul spot publicitar de acest gen

din Romania de după evenimentele din luna decembrie anul 1989.

Doctorul G s-a dus la „Securitatea Tecuci”

– Am înţeles că acuma i se spune SRI, adică, Serviciul Român de Informaţii.

– Da, domnule doctor! i-a răspuns comandantul.

Doctorul G a tresărit puternic. Cuvântul „domnule” s-a auzit ca un acord disonant în aceea încăpere şi clădire de beton. Suna caraghios acel cuvânt rostit, oarecum cu stângăcie în contextul unei fraze de lemn. Doctorul G înţelese că nu mai era tovarăş. Nu mai era tovarăş. Era un domn. Un domn doctor. Iar cel din faţa sa, nu mai era un tovarăş, nici el, ci un domn ofiţer superior. Un domn comandant. Şi ce amabil mai era. Ce amabil şi drăguţ mai era acel domn comandant. În acele momente îi răsuna în urechi cuvintele maiorului Baciu. Cuvintele tovarăşului maior Baciu, a tovarăşului maior de securitate Baciu.

– Doctore, doctore! Mare jigodie eşti,...

tovarăşe doctor.

Îşi reveni imediat. Situaţia se schimbase doar. Era, ce-i drept, în aceeaşi încăpere dar decorul era altul. Decorul şi omul, omul şi ofiţerul. Pereţii erau goi. Lipsea portretul conducătorului iubit, portretul tovarăşului Nicolae Ceauşescu. Lipseau şi altele. Mobila, aceiaşi ca odinioară, era aranjată în alt mod.

– Luaţi loc, îl pofti comandantul. Da cu ce

ocazie la noi?

– Eu, zise doctorul timid, eu vreau să vă întreb ceva.

– Spune doctore, spune! zise comandantul pe un ton foarte prietenos.

– Păi, nu ştiu cum să încep. G îşi luă cu îndrăzneală inima în dinţi şi se adresă celui din faţa sa cu toată seriozitatea.

– Domnule comandant! Eu vreau să plec din serviciu de la stat. Pot să fac asta fără să fiu arestat?

– Doamne, doctore, dar eşti liber. Eşti liber să faci ce doreşti. Poţi să pleci oriunde şi oricând.

– Sigur? Făcu doctorul, oarecum neîncrezător în cuvintele ofiţerului, sigur?

– Sigur, doctore, sigur, sigur!

– Dar să-mi cumpăr o maşină de scris pot?

– Fireşte, fireşte că poţi. Poţi să-ţi cumperi orice. Orice lucru îţi doreşti.

– Chiar şi o armă? Mai întrebă doctorul aproape convins. O armă de vânătoare?

– Chiar şi o armă doctore. Chiar şi o armă de vânătoare. Te putem ajuta chiar noi, vorbim cu cei de la Poliţie.

G îşi aminti că dincolo de zidul securităţii era Miliţia. Clădirea Miliţiei oraşului. Clădirea Miliţiei oraşului Tecuci. Firma se schimbase. Acuma, pe firmă scria Poliţia, Poliţia Tecuci. Se schimbase firma, dar comandantul era acelaşi. Tovarăşul Vâlcu. Tovarăşul maior Vâlcu, acuma era domnul maior

Vâlcu. Îşi luă rămas bun de la comandant. Părăsi clădirea şi ieşi în stradă. În stradă lumea era alta. Apăruseră buticurile. Ca nişte ciuperci după ploaie. Lumea se organiza în buticuri. Sucuri şi gogoşi. Asta era lumea, sucuri şi gogoşi. Peste tot, sucuri şi gogoşi. O lume de sucuri şi gogoşi. Cine apuca, îşi făcea urgent o afacere. O afacere rentabilă, adică, un butic. Un butic cu gogoşi, sucuri şi mai ales gumă, gumă de mestecat. Apăruseră şi fructele, fructele exotice. Mango, kiwi... Mango kiwi şi chunga. Astea erau pretutindeni de acuma. Mango, kiwi, chunga şi ... altele. Lumea Întreprinză-toare îşi făcea buticuri. Da, da! buticuri. Mango, kiwi şi chunga. Libertatea debutase în Romania şi în Tecuci cu gogoşi şi sucuri. Au urmat, imediat guma şi portocalele. Întreprinzătorii foiau peste tot. Era o agitaţie frenetică. O lume vioaie, o lume liberă. Erau şi pungi. Pungile alea frumoase, aduse de-afară, folosite de elevi şi studenţi pe post de mape. Cu tot felul de reclame şi poze de femei goale sau bărbaţi muşchiuloşi.

Ce lume, ce lume vioaie şi agitată, gândi G în timp ce străbătea Strada Mare a oraşului în drum spre spital. Deodată cineva îl smulse din contemplaţie.

– Salut, doctore! Era o voce cunoscută. Era Gelică. Gelică tinichigiul auto de la Dacia Service. Doctorul G îşi aminti că o operase pe soţia acestuia. O operase pentru litiază. Litiază biliară. O colecistectomie.

– Salut Gelică, răspunse doctorul. Da nu te-am mai văzut pe la service în ultima vreme. Aş fi vrut să-mi vopseşti puţin capacul portbagajului la maşină. Are o urmă de glonţ ricoşat. O urmă de glonţ de la Televiziunea Română. Din noaptea revoluţiei. De când am fost la Bucureşti. De când am fost la Bucureşti după maşină. Chiar în ziua „Revoluţiei”. Ei ce zici?

– Păi nu mai lucrez acolo, doctore. Nu mai lucrez acolo. Am plecat. Am plecat şi sunt pe cont propriu.

– Adică, nu mai eşti tinichigiu auto, nu mai eşti mecanic? Ce dracu faci Gelică, vinzi gogoşi, vinzi gogoşi şi suc?

– Nu, doctore. Nu! Fac ceva mai rentabil. Doar suntem liberi. Liberi să trecem graniţa. Să mergem în Europa.

– Şi tu, tu mergi în Europa?

– Da, doctore. Chiar şi acuma. Am fost în Germania, mi-am luat o maşină, o maşină ieftină, o dubiţă „Volkswagen”, uite-o acolo în faţa restaurantului lui Romeo. Am înmatricu-lat-o. Plec la Turci.

– Oho! La Turci? Şi ce faci tu acolo, ce faci tu acolo la turci? Ce faci în Turcia?

Răspunsul îl ului pe G. Răspunsul lui Gelică la întrebarea naivă a doctorului ar putea fi începutul unei istorii. Istoria privatizării postrevoluţie. Istoria începutului privatizării economiei în România după 1989. Gelică se apropie de doctor şi îi spuse

confidenţial.

– Am o afacere rentabilă. Duc curve la Turci. Asta fac, duc curve la turci. Umplu duba cu gagici. Umplu duba cu curve şi le duc la turci. Le duc la turci.

– Bravo Gelică, zise doctorul dezmeticindu-se din uluiala confidenţială. Bravo Gelică! Erai un meseriaş foarte bun. Acu, cine îmi va repara maşina, cine?

Gelică îi făcu un semn cu mâna, un semn care aducea a lehamite de ceva. Un nu, categoric. Apoi se îndepărtă repede. Era grăbit. Grăbit şi serios. Era doar un întreprinzător. Era un cetăţean liber al unei ţări europene liberă, şi ea, de acuma. Revoluţia începuse în România. Revoluţia română începuse şi continua. Revoluţia continua cu gogoşi, sucuri şi portocale. Revoluţia continua cu mango, kiwi, coca şi chunga. Coca, Mangoa, kiwi, chunga şi gogoşi. Gogoşi şi suc. Suc, gogoşi şi curve. Revoluţia Română.

Doctorul G se urcă în maşina lui. În maşina lui Dacia. Dacia albastră. Părăsi oraşul. După şapte Kilometri se opri. Opri în câmp. Opri în câmp în dreptul bornei kilometrice cu numărul cinci. Aici pe şoseaua care leagă localităţile Mărăşeşti şi Tecuci, pe şoseaua Mărăşeşti-Tecuci kilometrul 5, se afla o clădire părăsită. Cândva fusese aici o grădiniţă. O grădiniţă de copii cu orar săptămânal. O grădiniţă pentru copiii muncitorilor de la ferma zootehnică de vaci cu numărul 7. Aşa i se spunea şi

locului „Şapte vaci”. Privea clădirea şi se gândea. Se gândea că vreme de 40 de ani comuniştii s-au tot lăudat că vor face un spital în Tecuci. S-au tot lăudat, dar nu au făcut nimic. Oraşul a rămas aşa, fără spital nou. Singurul oraş de acest fel din România, fără spital nou. Motivul era lesne de imaginat. Un spital nou ar fi însemnat medici noi. Medici noi şi mulţi. Ar fi însemnat sfârşitul. Sfârşitul imposturii, incompetenţei profesionale, chiverniselii şi a ciubucului medical, a atâtor şi atâtor practici nedeonto-logice şi criminale, sfârşitul chirurgiei de Tecuci. Sfârşitul „apendicitei de Tecuci”.

– Am să-l fac eu! zise G cu glas tare. Am să-l fac eu. Am să fac eu spitalul. Cu mâinile mele am să-l fac, cu mâinile mele. Am să le arat eu comuniştilor că un maramureşean harnic şi cinstit, va face într-un an ceea ce ei nu au făcut în patruzeci de ani. Am să fac un spital, un spital cu 20 de paturi. Am să-i spun CLINICA TRANSILVANIA.

În lunile următoare G a organizat un grup de iniţiativă pentru constituirea primei Asociaţii de Medici şi Farmacişti Particulari din România. A fixat sediul la Bacău. A convocat prima Adunare Generală. Prima expunere de motive. Primul film documentar pe televiziunile locale şi naţionale. A ieşit pe post. Prima emisiune la STF. Apăruse la Focşani un studio de televiziune cu transmitere „în

eter”. Se prindea şi de la Tecuci.

Între timp, a cerut doamnei Marilena Ţirică un credit bancar. Doamna Ţirică era directoare la Banca Comercială Bancoop. După câteva ezitări de principiu şi strict protocolare, a acordat creditul de trei sute de mii de lei. G a plecat glonţ la Piteşti. Era o dimineaţă de vară. O dimineaţă de vară caldă şi promiţătoare de bine. O luase şi pe Livia. Livia se pregătea să renunţe la postul de la sonde. G hotărâse. Gata cu sondele, gata cu securitatea. Nu suporta ideea că Livia trebuia zilnic să raporteze la securitate tot soiul de informaţii, iar odată pe săptămână să se deplaseze la sediul securiştilor să le dea raportul confidenţial de rutină. Naiv, habar nu avea ce-i aia. Considera că aparţine de fişa postului. Raportul unui şef de unitate socialistă la securitatea statului, făcea parte din fişa postului. Normal. Normal şi obligatoriu.

Împreună cu Livia au intrat la directorul general de la Uzina de Automobile Dacia, Colibaşi, Piteşti. În anticameră era multă lume. A trebuit să aştepte vreo două ore. Când să intre a mai apărut un solicitant de la Bucureşti din conducerea superioară a Frontului Salvării Naţionale. G a aflat că dorea o maşină capitonată în piele. O maşină Dacia, berlină cu scaunele şi capitonajul în piele. Asta da lux. Era doar libertate. Lux şi libertate. Maşinile se vindeau într-o veselie, cum s-ar spune, domnul director general, fostul tovarăş inginer Constantin Stroe, era foarte solicitat.

Undeva pe hol, G apucase să vadă un exemplar rar de maşină. Nu mulţi au văzut acel exemplar rar de maşină. Era o DACIA 1300, sport. Nu, nu sport de care se mai ştia, încă, nu. O DACIA 1300 sport, decapotabilă. Ei, ai înţeles cititorule? Decapotabilă. O minunăţie de maşină pe vremea aceea. Încă sub influenţa imaginii acelei maşini, a intrat la directorul general.

– Vreau şi eu o maşină... îi venea să spună, „ca aceea din hol”. Îi stătea pe limbă cuvântul „decapotabilă” dar se opri la timp. Se opri la timp şi continuă. Noi, tovarăşe.. adică domnule director general, noi vrem o „SALVARE”.

– Nu înţeleg, făcu directorul. Nu înţeleg, ce maşină?

– O autosanitară. O autosanitară, dar cu targă şi oxigen. Cu targă, oxigen şi tot echipamentul standard. Ştiţi avem nevoie de ea la spital. La spital, la Clinica Transilvania din Tecuci. Din Tecuci, judeţul Galaţi.

Directorul general Constantin Stroe, a rămas cu gura căscată. Aşa a rămas în acel moment. Era obişnuit să i se solicite tot felul de exemplare. Tot felul de maşini, care mai de care mai moţate. Vopsea metalizată, capitonaj, piele, motor, roţi, dotări speciale, etc. De tot felul şi de toate felurile, mai trăsnise şi cu tot soiul de pretenţii ciudate dar de o „salvare” încă nu mai auzise. Sigur, doctorul, era un NEBUN. Să ceri în anul 1991, anul în care fiecare român îşi cumpăra o maşină ca să se dea

mare, ca să-şi răzbune toate frustrările acumulate în zeci de ani de abţinere de la acest gând, anul în care toţi doreau o DACIE sau ceva echivalent, cât mai moţată şi mai elegantă, un nebun cerea o salvare. Un doctor nebun. Un doctor care părăsise locul acela cald şi sigur dintr-un spital de stat unde nu trebuia să investească nimic decât o diplomă, pe deoparte, şi să-şi încaseze zilnic ciubucul neimpozabil de la pacienţi, pe de altă parte, cerea o autosanitară. O autospecială cu care să-şi care bolnavii. Ei, bravo, curată nebunie.

– Ei, bată-te să te bată, doctore, că de asta nu am mai auzit încă. Şi cum o vrei?

– Păi, aşa cum aţi auzit. Ca ori care alta. Normală. Adică să aibă dotarea celor de la stat. Adică de la spitalele de stat.

Domnul Stroe, a luat cererea scrisă din mâna doctorului, a citit-o în fugă apoi a scris ceva pe ea.

– Am aprobat, mergeţi la desfacere.

La desfacere. La serviciul desfacere, altă coadă. Se anunţase şi majorarea cu peste o sută de mii de lei a preţului maşinilor.

– Sper că nu şi la autospeciale, gândi G. Dar gândi degeaba. Ordinul venit de undeva de la Minister şi Conducerea Uzinelor DACIA, era clar. Majorarea se aplica la toate maşinile. Înapoi la directorul general. Directorul general. Domnul director Constantin Stroe a înţeles pe loc situaţia. A sunat după directorul comercial.

– Am aprobat doctorului o maşină, de ce nu i-o

dai?

– I-o dau, dar cu preţul cel nou.

– Nu! a tunat Stroe. I-o dai cu preţul vechi. Adică cu 120 de mii de lei. Uite aici şi motivarea aprobării mele. Directorul general inginerul Constantin Stroe, a luat stiloul şi a scris pe cererea doctorului imediat sub aprobarea semnată anterior. Se aprobă cu 120 mii lei. Apoi a mai adăugat: „Pentru sănătatea poporului” Celălalt, directorul de la desfacere, a dat să iasă din birou strângând în mână mapa cu cererea doctorului

– Stai! a strigat Stroe, mai este ceva. Directorul, cel cu desfacerea s-a întors de la uşă.

– O echipaţi complet şi aşa i-o daţi. Echipată complet.

– Am înţeles! făcu cel cu desfacerea. Apoi domnul Constantin Stroe, directorul general al uzinelor de automobile DACIA de la Colibaşi, Piteşti a făcut un semn cu mâna.

– Succes doctore! Acuma ţi-au rămas bani şi de un calculator. La revedere.

G era uluit. Cu numerele de înmatriculare roşii, a alergat la Bucureşti. La Bucureşti pe platforma de la Pipera. Aici mai fusese odată. Mai fusese odată să-şi cumpere un calculator HC90. Unul cu bandă magnetică de casetofon. Avea şi un monitor monocrom, de culoare verde. Aşa transferase performanţele experimentelor sale de la bolnavii chirurgicali calculatorului. Prin neurometrie computeri-zată. Programul, la care lucra cu doi

ingineri voluntari de la Tecuci se numea: Evaluarea bolnavilor prin neurometrie computerizată.

– Am bani! i-a zis directorului bucureştean, am bani de un PC.

– Să vină desfacerea la mine! A intrat un inginer mai în vârstă.

– Fă-i doctorului o configuraţie de PC.

– Am înţeles, zise acesta şi dădu să iasă din biroul directorului.

– Stai! Vezi să nu depăşească 180 de mii. Atât are doctorul. 180 de mii de lei.

G a aşteptat în biroul directorului cam o jumătate de oră. Iată, au sosit şi cutiile cu monitorul şi unitatea centrală. G privea la cutii. Nu-i venea să creadă. Pe cutii scria mare de tot marca PACARD. Când să iasă de la director acesta s-a întors spre G şi i-a spus.

– Să mai treci pe noi, doctore. Vezi ca la poartă te mai aşteptă o cutie.

G a părăsit clădirea administrativă şi s-a îndreptat spre poartă. Dincolo de poarta aceea parcase maşina lui teribilă, maşina lui SALVAREA DACIA. Autosanitara, auto-speciala, auto... DACIA. Nouă, cu girofar. Cu girofar şi sirenă. Cu girofar, sirenă şi targă. Targă pentru bolnavii săi. Aşa gândea G pe vremea aceea. Dacă tot îi tratez în sector privat, transportul acesta era să fie tot în sistem privat. Adică cu o SALVARE particulară. G nu înţelegea atunci că din aceea clipă şi încă mulţi ani după aceea, autosanitarele Clinicii Transilvania din Tecuci, au

fost singurele maşini particulare de acest fel din România. La poarta uzinelor de calculatoare de pe platforma Pipera din Bucureşti Salvarea Clinica Transilvania aştepta cuminte. Doctorul G era fericit. Fusese o zi bună pentru el. Pentru el şi pentru bolnavii săi. Atunci a realizat că este primul şi singurul medic particular din România. Singurul care, tânăr şi în plină accesiune profesională, a renunţat la STAT şi a trecut, fără nicio şovăire plin de încredere în viitorul noii democraţii româneşti, la PRIVAT. La poarta uzinei un funcţionar i-a predat o cutie voluminoasă sigilată. Doctorul G a traversat Bucureştiul, de la un capăt la altul, cu farurile şi girofarul aprinse. Din când în când pornea sirena. Autosanitara zbura spre Tecuci, trecând în goană prin Urziceni, Râmnicu Sărat şi Focşani. Avea o urgenţă. Era chemat urgent la Tecuci. La Tecuci la Clinica Transilvania. Fetele, asistentele lui, pregătiseră blocul operator. Avea o urgenţă. Abia spre seară a întrebat de cutia care i-o dăduse, cadou, directorul după predarea configuraţiei calculatorului PC. Fetele au deschis cutia. G a avut un şoc. Un şoc de plăcere. Era o imprimantă ROBOTRON.

La Focşani apăruse primul post de televiziune care transmitea în „eter” STF, apoi altul, prin cablu. Patronii şi familiile acestora deveniseră clienţii doctorului G. Analize, tratamente, internări.

Vătăşoiu, Marteş, Buscă. Prieteni şi pacienţi. Domnişoara Adriana, crainica de la STF, spunea într-o emisiune:

„Zilnic mass media ne anunţă că în lume mor milioane de oameni. Maladiile acestui secol sunt necruţătoare. Ele s-au înmulţit şi duc o luptă, corp la corp, cu oamenii de ştiinţă de pretutindeni, angajaţi într-un front de rezistenţă. Cauzele bolilor contemporane sunt de cele mai multe ori cunoscute. Mai puţin cunoscute însă sunt terapiile care ne pot reda vigoarea, plinătatea, cu alte cuvinte, sănătatea. Subiect delicat, sănătatea a fost dintotdeauna unitatea de măsură a culturii şi bunăstării unei naţiuni. Ea înseamnă preocuparea statului pentru un popor viguros, cu dragoste pentru viaţă, pentru valorile ei. Cu toţii, ca pacienţi, care am apelat conjunctural la serviciile medicinii de stat, am fost adesea dezamăgiţi de felul în care am fost trataţi. Dacă am fi cinstiţi până la capăt, am recunoaşte că această competenţă a medicilor nu poate suplini lipsa de inventar medical, de aparatură de specialitate de medicamente dintre cele mai puternice cu posibilităţi de vindecare. Asumarea de către guvernul României a responsabilităţii diagnosticului şi terapiei bolilor la o populaţie de peste 23 milioane de locuitori în sistem de gratuitate, garantată prin lege, reprezintă o eroare cu repercusiuni, chiar şi pentru viitorul apropiat. Exacerbarea endemiei de hepatită virală

este numai o părticică din marea alarmă ce se conturează. Fără un sector particular care să suplinească lipsurile celui de stat nu putem să aspirăm la normalitate”.

La inaugurarea deschiderii primului spital particular din România au fost de faţă toţi afară de un singur chirurg. Şi acela cu probleme, chirurgul nevăzător. A venit şi domnul primar. Dar oaspeţii de vază au fost cubanezii. Ambasadorul Republicii Cuba şi reprezentantul Centrului Internaţional de Inginerie Genetică şi Biotehnologie de la Havana. Ceremonia de deschiderea a noului spital a fost scurtă şi protocolară. G a anunţat obiectul de activitate a noii societăţi comerciale cu răspundere limitată, Clinica de Asistenţă Medico Chirurgicală Societatea Transilvania SRL, Tecuci, judeţul Galaţi, România, cu obiect de activitate, cercetare ştiinţifică medicală. Mai precis, cercetare ştiinţifică medicală în domeniul terapiei biologice a cancerului. Visul lui G dintotdeauna. Terapia biologică a cancerului. De faţă a mai fost şi domnul doctor Oprescu. Sorin Oprescu. Senator şi viitor primar al capitalei.

La vremea aceea, Clinica Transilvania, era un complex de asistenţă medico-chirurgicală a bolnavilor. Ea cuprindea mai multe unităţi. Unitatea centrală cu 20 de paturi. acesta era unitatea mamă. Trebuie remarcat că acest spaţiu asigura şi un loc de recreere pentru oricine dorea,

chiar dacă nu a ajuns în stadiul de pacient. Urma spaţiul afectat operaţiunilor medico-chirurgicale propriu zise. De remarcat că toate intervenţiile operatorii erau efectuate de către doctorul G care avea calitatea de medic primar chirurg câştigându-şi această specializare prin absolvirea câtorva zeci de examene de competenţă. Şi tot la vremea aceea, doctorul G avea o experienţă de aproximativ zece mii de operaţii de-a lungul celor 30 de ani pe care i-a dedicat medicinei atingând toate specializările. Clinica Transilvania era o alternativă pentru spitalele de stat, tocmai pentru că sănătatea nu se afla pe lista de priorităţi a românului şi nici programele de sănătate nu erau pe prima filă a agendei guvernanţilor. În contrast cu toate acestea, Clinica Transilvania s-a constituit ca primul spital privatizat din România. Numai în secţia de Terapie Intensivă se găsea o dotare de o jumătate de miliard de lei la trei paturi ceea ce întărea forţa de diagnostic a clinicii. Aparatura era de ultimă oră. Electocardiograf computerizat, echotomograf care pătrundea până la 16 cm adâncime pe secţiune în corpul uman, endoscop, unitate nucleară cu tot soiul de facilităţi, Laborator cu aparatură de diagnostic de tip Elaisa, toate cu posibilitatea de detectare rapidă a unei game deosebit de largi de patologie umană. Cazuistica era în această clinică foarte bogată. Intervenţiile operatorii puteau necesita chiar şi un număr de 11 persoane uneori în echipă. Se trata cu succes leucemia, Mai ales ceea

cu celule de tip arici, numită în literatura de specialitate celule „spin”. În dotarea clinicii se afla produse rezultate din cele mai avansate tehnologii din lume cum erau cele din ingineria genetică şi biotehnologie. Aici se făceau tratamente cu cel mai bun tip de interferon cu care se obţinea rezultate de excepţie chiar şi în cazul pacienţilor purtători de virus HIV. Rezultate deosebite se înregistrau şi în cazul cirozei. Antibioticele folosite erau din clasa superioară. Cefalosporine de generaţia a treia, adică, de ultimă generaţie pe atunci. Infarctul de miocard sau arsurile ce lezează pielea organismului omenesc nu erau o problemă pentru specialiştii clinicii. Transilvania, deoarece erau folosite cele mei noi produse ale cuceririi ştiinţifice medicale. De peste ocean veneau cu avionul în containere speciale Streptokinaza recombinată şi Factorul de Creştere Epidermic, toate recombinate prin tehnologii de inginerie genetică şi biotehnologie. Personalul era competent din punct de vedere profesional şi era specializat pentru domeniul particular. Instruite în spirit creştin, tinerele asistente erau învăţate să privească cu toată compasiunea omul aflat în suferinţă şi nevoile lui. Medicii colaboratori erau dintre aceia care aveau suprafaţă profesională largă. Prin relaţie directă cu computerul se putea depista boala în faza în care abia exista predispoziţie. Ca o noutate, Departamentul de Cercetare Ştiinţifică, efectua investigaţii asupra eficienţei terapiei cu Interferon

în afecţiunile virale ca Hepatita B şi SIDA, precum şi aprecieri referitoare la tratamentul cu Streptokiznază şi Factor de Creştere Epidermic. Evaluarea se făcea prin coroborarea datelor obţinute de investigaţiile neurometrice computerizate şi tradiţionalele, analize de laborator completate cu analiza markerilor virali, o noutate pentru vremea aceea în România.

La 20 de Km de Bacău se afla secţia exterioară a clinicii, Spitalul Horgeşti. Unitate de Asisten ţă Medicală în Muncă şi campus universitar pentru cele 50 de studente ale Colegiului de Medicină Bacău înfiinţat, subvenţionat şi patronat de clinică.

G semnase un protocol cu Universitatea de Stat Bacău prin care studenţii de la Secţia de Kinetoterapie făceau practică la Clinica Transilvania. G devenise cadru universitar. Preda la Bacău şi Tecuci. Începuse să demareze procedura de înfiinţare şi acreditare a Universităţi de Est cu facultăţile de Management Economie şi Administraţie Sanitară şi Asistenţi Medicali cu Diplomă Universitară.

Ultima specializare a doctorului G era rar încercată în România. Fiind un iubitor al potecilor mai puţin umblate în medicină, doctorul G şi-a încercat talentul în chirurgia estetică. Experienţa căpătată în acest domeniu putea sta la baza realizării primei şcoli de chirurgie estetică din România. Se făceau de-acum demersuri pentru ca această clinică să obţină avize pentru a specializa

medicii pentru acest domeniu delicat al chirurgiei frumuseţii. În aceste condiţii Clinica Transilvania devenea o pepinieră postuniversitară capabilă să acopere nevoi naţionale. Se executau aici operaţii de o complexitate deosebită. Corectarea curburilor unui picior, a unui şold, a nasului, a sânilor, a volumului bustului, sau a oricărui adaos inestetic. Chiar şi buzele ori bărbia puteau face obiectul unor corecturi ce aveau la bază metodologii de lucru aprobate de standardele europene în materie. Începuse colaborarea cu dr. Rivoilan Francois de la Lyon. Se opera în echipă cu Dr. Cotea Viorel de la Chişinău, specialist în chirurgia estetică de nivel european. Ar putea părea că preocupările Clinicii Transilvania se îndreptau spre chirurgia estetică. Lucrurile nu stăteau însă chiar aşa. Chirurgia generală este regina preocupărilor. Urmată de specialităţile de Medicină Internă, cardiologie, gastro-enterologie, dermatologie, oftalmologie, ORL, şi altele din sfera patologiei umane. În situaţia în care programul operator este încărcat cu mai multe solicitări venite din partea pacienţilor erau solicitaţi şi medici colaboratori. Aceştia erau preferaţi de către pacientul respectiv care are posibilitatea să-şi aleagă şi chirurgul şi echipa operatorie. În cadrul programului operator erau abordate afecţiuni chirurgicale ale ficatului şi căilor biliare cum ar fi tumori greu abordabile, chist hidatic al ficatului, şi litiaza veziculară.

Policlinica Transilvania reprezenta punctul de

triere al bolnavilor din ambulatoriu, respectiv Dispensare de Întreprindere, Caravane, Puncte de lucru, toate aparţinând clinicii. Dotarea era corespunzătoare, laborator modern, aparatură de investigaţie specifică pe specialităţi, dotare aptă pentru a face faţă tuturor bolnavilor din reţea. Două depozite de medicamente, unul la Bacău şi celălalt la Tecuci, completau dotarea clinicii iar în ultimul timp unitatea iniţiase programul de Asistenţă Medicală in Muncă, pentru agenţii economici din întreaga ţară denumit Programul ASIMED.

În anul 2002 doctorul G a efectuat, Controlul Medical la angajaţii întregului sistem hidroenergetic al României. Rezultatele au fost prezentate la sfârşitul anului la staţiunea Vaţa de Jos în cadrul uni Simpozion Ştiinţific în prezenţa conducerii superioare a Societăţii Hidroelectrica şi a reprezentanţilor sindicatului pe ramură. Cu această ocazie G prezintă bilanţul stării de sănătate a celor peste şase mii de angajaţi ai sistemului hidroenergetic al ţării repartizaţi în 23 de filiale judeţene şi centrul Bucureşti. În cadrul programului de investigare a muncitorilor din sistem G aplică metodologia evaluării subiecţilor prin neurometrie computerizată. Metoda, la care lucrase zece ani, va fi recomandată de Profesorul Neamţu de la Universitatea de Medicină şi Farmacie din Iaşi ca rutină de tip neinvaziv şi mare acurateţe în diagnosticul stadiilor preclinice ale

afecţiunilor din întreaga patologie umană. G va vorbi pentru prima oară în Romania despre Influenţa câmpurilor magnetice şi electromagnetice de înaltă şi foarte înaltă tensiune asupra organelor de reproducere ale muncitorilor care lucrează în fosa generatoarelor la hidrocentrale sau în vecinătatea liniilor de înaltă sau foarte înaltă tensiune, adică, peste 700 mii de volţi. Va recomanda schimbarea locului de muncă periodic la aceşti subiecţi şi sporuri speciale.

Va extrapola metoda şi la alte categorii de muncitori. G era pe val. Este solicitat în toată ţara. Numeroase asociaţii de medici şi farmacişti îl solicită în vederea constituirii Federaţiei de ramură sanitară cu reprezentativitate la nivel naţional. G ajunge lider în structura Patronatului României. Peste 15 ani, va face parte din primul Consiliu de Administraţie a Casei Naţionale de Asigurări de Sănătate a României. Va fi duşmanul înverşunat al şpăgilor practicate în sistem.

Înainte de asta G va angaja lectori, conferenţiari şi profesori universitari de la Bacău şi Iaşi, prin colaborare, rulând timp de doi ani cursurile studenţilor înscrişi la colegiul de asistenţi cu diplomă universitară din Tecuci. Ochise clădirea Liceului Agricol, rămas fără obiectul muncii după desfiinţarea Cooperativelor Agricole de Producţie CAP-urile şi încercase să obţină locaţia în vederea stabilirii sediului „Universităţii de Est” la Tecuci.

Surpriză şi lovitură de teatru. Solicitarea sa a fost respinsă de către autorităţile locale şi judeţene. Pentru început, în amfiteatrul din clădirea respectivă a fot aprobată înfiinţarea şi funcţionarea „Şcolii de cântăreţi bisericeşti” mai importantă pentru comunitate decât o universitate. Era prima dezamăgire. Apăruse şi practica „şpăgilor”. Prima şpagă pentru acreditare, prima şpagă pentru cei de la controlul financiar.

În locurile greu accesibile, cum ar fi de pildă întreprinderile de construcţii de minerit

sau alte asemenea obiective industriale, se constituiau caravane de asistenţă medicală cu ajutorul cărora se deplasau echipamente şi personal medical superior sau mediu care asigura servicii precum controlul medical periodic al angajaţilor, evaluarea stării de sănătate a salariaţilor, asistenţă medicală a bolnavilor. Cu această ocazie se făcea trierea bolnavilor pentru trimiterea lor la eşaloanele superioare, policlinică proprie şi spitalele proprii. Se făceau investigaţii complexe, analize de laborator, controale cardiologice, echotomografice, neurometrie computerizată.

Totul era bine pus la punct, dar se simţea şi lipsa de experienţă a doctorului G în materie de management şi marketing sanitar. Încerca sa acopere o plajă cât mai vastă de activitate singur şi fără colaboratori pricepuţi. Doctorul Olaru de Bacău. Fostul medic militar al garnizoanei din Bacău, cel cu care organizase prima Asociaţie de

Medici şi Farmacişti Privaţi din România, îl trădase. Pusese botul la „atenţiile” cu care începuse să bombardeze liderii asociaţiilor medicale, firmele importa-toare de echipamente medico-sanitare şi medicamente. Începea marea eră a şpăgilor şi a jafului din lumea sanitară. Numit în primul Consiliu de Administraţie al Casei Naţionale de Asigurări de Sănătate, G va claca cu succes. Refuzul de a se integra în sistemul şpăgilor îi va aduce numai neplăceri. Clinica Transilvania nu va primi, la un moment dat, plata pentru serviciile prestate prin contract cu Casa Judeţeană Galaţi în cuantum echivalent cu o datorie la bugetul de Stat stabilită „prin estimare” şi va intra în incapacitate de plată. Maşinărie inginerească financiară. G era sacrificatul de serviciu.

Pentru deconspirarea unei intenţii de cedare de creanţă în valoare de optzeci de miliarde de lei în faţa Corpului de Control al primului ministru Adrian Năstase, precum şi pentru acţiunea sa de a împiedeca realizarea nelegiuirii financiare şi a şpăgii pe banul public, G este „pedepsit” de preşedintele Casei Naţionale de Asigurări de Sănătate, Eugen Ţurlea şi de vicepreşedintele Valeriu Simion, într-o manieră diabolică, cu zâmbetul pe buze, ca pe vremea „epocii de aur”. I se înscenează o chestie ciudată. Un dosar civil. Un dosar civil în care este acuzat că vreme de patru ani, timp în care a funcţionat în calitate de consilier, a vorbit la telefonul oficial cu peste 7o

milioane de lei în plus faţă de cât s-ar fi aprobat prin hotărâre de consiliu de administraţie. La această sumă se adaugă penalizări până la suma de un sfert de miliard de lei, în creştere exponenţială. G este trimis în judecată la judecătoria din Tecuci. La Tecuci, instanţa de fond respinge cererea Casei Naţionale de Asigurări de Sănătate, dând câştig de cauză doctorului. Urmează liniştea şi tăcerea. Tăcerea şi liniştea de la suprafaţa oceanului. G uită de „submarine şi torpile”. Uită maniera comunistă de continuare a războiului pe dedesubt, „în imersie”. Devenit credul, blegul de serviciu îndrăzneşte iar să creadă în justiţia română şi uită. Uită din nou. După patru ani se trezeşte că este executat silit cu diminuarea cuantumului pensiei, şi aşa destul de subţire, la jumătate. Abia îi rămâne de trai. De trai, la nivelul nici al unui măturător de stradă. Şi asta, pentru tot restul vieţii. Şi asta, tot în creştere exponenţială. Statul nu iartă, Staul nu uită. Care stat? Cum, care stat? Ţurlea şi Simion. Ţurlea, Simion şi alţii. G rămâne în continuare, blegul de serviciu. Pentru moment, îi privase de zeci şi sute de miliarde de lei pe corupţii şi incompetenţii conducători sanitari români, prin acţiunile sale. Chiar aşa, G a fost tot timpul un membru în consiliul de administraţie, incomod. Incomod şi periculos. Periculos prin cinstea şi onestitatea sa.

Băieţii au avut grijă să atace hotărârea judecătoriei de la Tecuci cu apel la Galaţi. Aici intervine făcătura.

Atacul a fost făcut în taină şi „cu submarinul”. G nu trebuia să afle. G nu trebuia să se apere. G trebuia privat de dreptul la apărare. G trebuia pedepsit. După patru ani G este executat. Da, da! executat silit. După ce l-au dat afară din casă în plină iarnă cu jandarmi şi mascaţi, i se ia şi pensia cuvenită după patruzeci de ani de contribuţie bănească la fondul de pensii, după patruzeci de ani de muncă. O Europa, unde eşti să o mai vezi şi pe asta?

Deci G nu trebuia să ştie nimic. Tribunalul l-a citat, dar citaţiile nu au ajuns la G. Acesta nu ştia nimic, termenele treceau în fugă, iar verdictul era necruţător. Într-o zi G s-a trezit executat. Executat silit. Silit şi fără drept de apel. În România nu primează DREPTATEA. Aceasta este înlocuită cu altă dreptate. Dreptatea termenelor. Blegul de serviciu pierde procesul prin trecerea termenelor de apărare. Acestea se succed la intervale scurte. Scurte şi fără nicio putinţă de revenire asupra speţei. Hotărârile sunt date, definitive şi irevocabile. Ai pierdut termenul, ai pierdut cauza. La dosar se prinde o dovadă. O dovadă scrisă că ai fost citat. Ai fost citat, dar nu te-ai prezentat. Nu te-ai prezentat la termen. Procedură şi inginerie juridică. De obicei citarea se face şi prin presă. Legea permite magistraţilor să citeze prin presă. Asta înseamnă că toţi cetăţenii români trebuie să citească zilnic şi din scoarţă în scoarţă toată presa românească. Să caute cu amănuntul dacă nu cumva vreun tribunal l-a citat la vreo cauză şi să fie siguri

că nu pierde vreun termen. G avea domiciliu stabil. G era o persoană publică. G era cetăţean cu identitate şi adresă sigură. Nu a fost prezent la nicio şedinţă de la Tribunal. Magistraţii corupţi şi incompetenţi au făcut jocul jegurilor sanitare, la rândul lor corupte şi incompetente. Asta da, pedeapsă.

G îşi va aminti mereu de „şpăgile” de la Bucureşti şi judeţe. Odată, chiar lui i se oferise, într-un cadru restrâns, suma de un milion de dolari pentru o intervenţie la ministru. Era de faţă şi Jenica. Jenica Roman, angajata lui de la clinică. A refuzat categoric. Ba mai mult, i-a relatat şefului toată chestia. Şi tot de faţă cu Jenica. Asta pentru că şeful o plăcea pe fată. De câte ori mergeau la Bucureşti, şeful se interesa de fată. Îi plăcea să o invite în cabinetul său la un pahar de wisky. Ăsta era şeful. Domnul profesor Ţurlea. Domnul profesor doctor în economie, Eugen Ţurlea. Halal! Iar speţa. Ei bine, speţa nu era alta decât o semnătură pe un contract. Pe un contract privind sistemul informatic naţional. Aşa se scrie istoria. Istoria Legii lui Bismark în România. Afurisită lege. Afurisite licitaţii. Afurisite licitaţii de servicii. Licitaţii cosmetizate. Ei, pe astea Bismark nu le-a intuit. Nu le-a intuit şi nici nici nu şi le- ar fi imaginat vreodată că ar putea degenera din legea sa. Legea lui Bismark. Asta e!

G nu a înţeles atunci că Reforma Sanitară în România nu se poate realiza atâta timp cât în

această ţară operează conceptul ciubucului. În România niciun medic nu va dori reformă atâta timp cât se poate trăi bine beneficiind de dotarea statului, pe de o parte şi ciubucul neimpozabil al pacientului, pe de altă parte. Halal reformă!

ROMÂNIA ÎNFRÂNTĂ

Într-o zi, G a fost sunat de către Laci V, un tânăr regizor de teatru din Cluj pentru o invitaţie la un spectacol regizat de către acesta la Teatrul din Râmnicul Vâlcea. O piesă de Mrozek, o piesă cu subiect de actualitate. Teroarea domestică. Subiectul îl incita. Citise o piesă asemănătoare, o pisă într-un act, scrisă în urmă cu 30 ani de Virginia. A plecat, aşadar, a plecat la Cluj şi de acolo, după ce l-a luat pe Laci în maşină, la Râmnicu Vâlcea. Au făcut şase ore. Şase ore de toamnă cu soare şi pe un drum splendid cu trafic moderat şi pe ziuă.

G ştia ca Virginia aştepta în lipsa lui, un cameraman de la Tecuci. Împreună urmau să facă un film cu ceea ce a mai rămas din Clinica Transilvania după potopul fiscal. În realitate, Virginia voia să rămână singură ca să nu-l întristeze pe G. Aşa credea ea că este mai bine. Să nu-l întristeze cu filmările şi cu amintirile. Cu amintirile tâmpite, despre oameni tâmpiţi, oameni în slujba fiscului comunist, instrument de opresiune şi de lichidare a unei societăţi comerciale româneşti, incomode pentru putere, din anul 2004. Clinica Transilvania. Metoda era simplă. Primul pas era perfectarea unui contract de prestări servicii

medicale cu statul, cu Casa de Asigurări de Sănătate. După câteva luni de rulare a contractului, se oprea, brusc, plata serviciilor către clinică. Asta însemna blocarea activităţii acesteia prin declanşarea unor perturbări în graficul de plăţi a clinicii la furnizori şi fisc. Apoi, exact cu aceeaşi sumă se creau „datoriile prin estimare” ale clinicii către bugetul consolidat. În trei ani, datoriile statului către clinică, se sting prin efectul legii. Cele ale clinicii către stat, nu se sting niciodată. Ba mai mult, ele cresc exponenţial. Clinica moare iar ideea de „Concurenţă cu sistemul sanitar de stat” moare şi ea. În România, nu se doreşte reformă sanitară. De ce? Medicii nu au nevoie de aşa ceva. Simplu. Atât timp cât nu investeşti nimic şi primeşti totul pe gratis, numai nebun ar trebui să fi ca să militezi pentru o reformă, cât de cât. Deci, cu dotarea statului şi „ciubucul” neimpozabil al pacientului, medicul român, nu are nevoie de reformă. Numai un nebun ca G putea în anul 1991 să investească într-o unitate comercială cu obiect de activitate, cercetare ştiinţifică medicală, întreaga lui avere. Era un nebun. Un nebun pasionat de cercetare în domeniul terapiei biologice a cancerului. Primele rezultate pozitive, l-au determinat să lupte în ciuda opreliştilor care i se puneau în cale. Deranjase atât de mult lumea medicală, încât cineva chiar i-a deconspirat odată cuvintele ministrului sănătăţii, pe atunci, doamna

doctor Daniela Bartoş la o întrunire mai restrânsă: „ucideţi-l pe G”. Devenise periculos pentru sistem. După promovarea la conducerea Patronatului ţării, s-a ridicat puternic împotriva ciubucului, a practicilor nedeontologice de condiţionare a actului medical care îmbrăcase forme alarmante asemeni celor de crimă organizată. Prin practica ciubucului, prin practica condiţionării actului medical, medicul devenea mai criminal decât criminalul de drept comun. Pentru că el punea la baza crimei sale experienţa şi exerciţiul ştiinţific. G a luptat peste zece ani. A luptat odată cu România. Au sfârşit împreună, înfrânţi. România înfrântă.

Virginia a filmat, în lipsa lui G, ce a mai rămas din clinică. Încet, încet, imagine cu imagine, cadru cu cadru, secvenţă cu secvenţă, toate dublate de profesionalismul camerama-nului, au făcut epilogul trilogiei Clinica Transilvania. Un film în trei capitole seriate.

Virginia a terminat filmul. „Strasbourg, ultimul apel”. Un disc pus într-un plic, ca anexă la un memoriu, a luat calea tribunalului european. Au trecut doi ani. G este sceptic. A fost întotdeauna eurosceptic. Virusul cenuşiu bântuie Europa şi Lumea. Acuma este în formă latentă, biofită, dar nu va trece mult şi într-o zi va zgudui din temelie genomul politic ale acesteia înecându-l în revărsările sale mutante.

CUPRINS:

Redactor : Virginia Paraschiv
Coperta : Maia Martin
Tehnoredactor : Alin Oltyan

Bun de tipar : noiembrie 2016. Apărut : decembrie 2016 Editura TRANSILVANIA, Str. Luminişului nr.5/7 430333, Baia Mare,
Tel & fax : 0362401599 Tel.mobil: 0748859034
E-mail : mihai_ganea10@yahoo.com
____

PRINTED IN ROMANIA
____

NOTE DE LECTOR

PROIECTUL CITITOR DE PROZĂ

www.cititordeproza.ning.com

IAGAN AMEIH

„Şi totuşi lucrurile nu pot rămâne aşa. Pânzele de păianjen spun aproape totul despre starea drepturilor omului în România posdecembristă. Pe alocurea s-au făcut breşe în sistemul anchilozat şi mortificat în trasăturile totalitatre. Afacerea dr. G nu poate rămâne aşa. Medicul şi scriitorul au dreptul la reparaţie morală şi materială din partea statului român. Are dreptul la opinie, la demnitate şi la viaţă. Povestea clinicii distruse este o filă din povestea tragediei poporului român. Europa, tu auzi o voce disperată în deşertul românesc ?“

Virginia Paraschiv

COLECŢIA CITITOR DE PROZĂ

1. Dan Cristian Iordache, *Abel şi eu*, 2010;
2. Dorina Şişu, *Incursiune în romanul grec-latin*, 2010;
3. Iagan Ameih, *Loli*, 2010;
4. Suzana Deac, *Podul suspendat*, 2011;
5. Ion Toma Ionescu, *Bursa îngerilor*, 2011;
6. Gelu Dragoş, *Instantanee maramureşene*, 2012;
7. *Ierburi în pârg. Antologie de poezie şi proză*, 2012.

Volumul aparţine Bibliotecii Cititor de Proză . Este interzisă comercializarea acestuia.
Volumul poate fi reeditat numai cu acordul autorului.

ISBN 978-606-8423-05-0